

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVAGE

wicked vows

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JANE HENRY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

S6V6CE

6 D6RK BR6HV6 6RR6NCED H6RRI6CE
ROH6NCE

SİHİRLİ YEMİNLER
6. KİTAP

JANE HENRY

CONTENTS

[Özet](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Önizlemesi](#)

[Jane ile tanışın](#)

Vahşi: Karanlık Bir Bratva Görücü Usulü Evlilik Romantizmi

Copyright © 2024 by Jane Henry Tüm

hakları saklıdır.

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya Yapay Zekaların (YZ) eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

Kapak fotoğrafı Michelle Lancaster (www.michellelancaster.com) Kapak resmi

Popkitty

ISBN: 978-1-961866-20-1

SYNOPSIS

Yaralı. Gözden kaçmış. Lekelenmiş.

Acımasız yeraltı dünyasında doğdum, bir kenara atıldım. Yalan ve ihanet dolu bir kafese kapatıldım, şimdi işlemediğim bir suçla suçlanıyorum.

Ama sonra benim için geldi.

Vahşi infazcı Ollie Romanov, benim bir hain olduğuma inanıyor.

Acımasız, merhametsiz ve günahlarımın bedelini bana ödetmeye hazır.

Ona göre ben cezalandırılacak bir piyondan başka bir şey değilim. Kırılması gereken bir hain.

Yine de soğuk, acımasız dış görünüşünün altında daha fazlasını görüyorum - beni kendine çağıran bir karanlık.

Paylaştığımız çarpık bağlantıyı arzulamamalıyım. Yemin ederim adamın vicdanı yok.

Bana geldiği zaman hariç.

Kalpsiz bir canavarla mı evlendim? Bir psikopatla mı?

Yoksa bu Vahşi sonunda eşini bende mi buldu?

CH6PHER ONE

Ollig

Bu dünyada iki tür insan vardır: iyi yalan söyleyenler ve bu konuda berbat olanlar.

Santiago Morales ikincisidir.

Lanet olası amcık yağmurdan ıslanmış yerde diz çökmüş, alnındaki yaradan ince bir kan damlıyor. Yanakları çukurlaşmış, koyu kahverengi gözleri perili ve cılız. Isabella Morales'in kuzeni yürüyen bir iskelettir, hizmet ettiği şeytanın dehşetiyle, korktuğu şeytanın gözetimindedir.

Onun yerinde olmak berbat.

Ama İsa. Ben bile benim için çalışan adamları beslerdim. Adam ekmek, su ve sürekli su işkencesi ile beslenmiş gibi görünüyor. Carlos Carrera narsist bir zorbaydı.

"Lütfen," diye yalvarıyor Santiago bozuk İngilizcesiyle. "Bilmiyorum."

Öğleden sonra gökyüzünde değişen fırtına bulutları dehşet içindeki gözlerini ortaya çıkarıyor. Titreyişinden nefret ediyorum. Renata'nın nerede olduğunu biliyor ve ölmeyi hak ediyor.

Damarlarımda kan dolaşıyor.

Renata Carrera *benim* ve kimsenin onun saçının teline zarar vermesine izin vermeden önce bu lanet dünyayı yakıp kül edeceğim. Diğerleri gitmesine, kaçmasına ve saklanmasına izin vermemi söyleyebilir, ama içimdeki canavar onun bana zincirlenmesini istiyor.

Kan çanağına dönmüş gözleri beni takip ederken Santiago'nun etrafında bir daire çiziyorum. Kuru, çatlak dudaklarını yalıyor ve cesaretini toplamaya çalışır gibi yutkunuyor.

"Anlamalısın," diyorum Santiago'ya aldatıcı bir sakinlikle. "Operasyonumuzun tamamı Renata'yı bulmamıza bağlı. Eğer onu bulamazsak, çıkmaza gireriz. Elinde bizimle ilgili zaman açısından son derece hassas bilgiler var." Eğildim ve yanağını okşadım. Sanki kırbaç kullanıyormuşum gibi irkiliyor. "Bu sana mantıklı gelmiyor mu? Hmm?"

Bu sabah saat sekizde, Koy'da, Renata'yı gözaltında tutan adamlarımız gözlerinin arasında kurşunlarla ölü bulundu.

İyi oldu, gerçekten. Onu için onları öldürmek zorunda kalacaktım.

Renata bu oyunda bir piyondan daha fazlası. O parmaklarımın arasından kayıp giden kraliçe ve ona sahip olmadığım her saniye, ona sahip olma daha da artıyor.

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum!" diye hıçkırıyor. Çenemi sıkıp ona ters ters bakıyorum. Yüce Tanrım, ne olursa olsun bu dünyadan taşaklarım sağlam olarak göçmeme izin ver.

Gözlerimi kısıyorum ve kollarımı kavuşturarak önünde duruyorum. Bunun gibi duygular beni asla harekete geçirmez. Bazı insanlar benim sessiz olduğumu düşünür çünkü "durgun sular derin akar" ya da bunun gibi şiirsel bir şey.

Sessiz kalıyorum çünkü Bay İyi Adam'ı oynamak umurumda değil. Çenemi kapamak daha kolay. İnsanları meraklandırıyor.

"Beni öldürebilirsin," diyor amcık, başka tarafa bakarak. Blöf yapıyor. "Bana ne istersen yap; yemin ederim umurumda değil! Ama bana inanmak zorundasın, bilmiyorum."

İç çekiyorum ve başımı sallıyorum.

Bir köpek havlıyor ve öfkeli bir kadın arkamızdaki pazarda anlaşılmas bir şeyler bağırıyor. Pazar yerinin bugün tüm hızıyla çalışıyor olması iyi oldu çünkü arkamızdaki insanların boğuk sesleri işimizi gizliyor. Bizi görseler bile yürümeye devam edeceklerdi. Bu mahallede kimse bizi umursamıyor ve kartelle ilgili işlere yaklaşmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Ona bakıyorum ve tekrar başımı sallıyorum.

Kanlar içinde olması umurumda değil. Adamlarıma ibret olsun diye onu parçalara ayırıp her yere gömmelerini ve ölüm haberini her yere yaymalarını emredeğim umurumda değil. Tek umursadığım cevapları aradığım ve ne olursa olsun onu bulacağım.

Uzaktan gelen bir siren sesi, pazarın gürültüsünü bir anlığına bastırıyor.

Sıkıntılı bir iç geçirdim. "Böyle olmak zorunda değil, Santiago." Yanımda getirdiğim iki adam arkamda metanetle duruyordu. Morales karteline sadık olan bu adamlar, kardeşimin Isabella'yla evlenmesinden bu yana Romanov Bratva'ya da sadıklar.

Solumdaki kısa gri saçları ve düzgün kesilmiş bir sakalı var. Giysileri ütülü ve sağ kolunun üst kısmındaki mürekkep *Fuerzas Militares de Colombia*'ya, yani Kolombiya ordusuna bağlı olduğunu gösteriyor.

Yanımdaki adam daha genç ama daha iri, yumruklarını sıktağında kasları esniyor. Bana kardeşim Viktor'u hatırlatıyor; iri yarı, kaslı ve korkusuz. Bu adamların ikisi de hainlerden nefret ediyor ve ben de onları suçlamıyorum.

Biri diğeriyle hızlı bir şekilde İspanyolca konuşuyor ve ikisi de kafalarını sallıyor. İspanyolca konuşabiliyorum ama çok az, bu yüzden sadece ana fikri yakalayabiliyorum. Bunun çok uzun süreceğı hakkında bir şeyler söylediler. Bana yardım etmekten mutlu olacaklarını söylediler.

Bir zamanlar yağmur altında kanlar içinde yatan ve hayatı için yalvaran adam bu ikisini kardeşi olarak görüyordu. Santiago ve ailesi için ölebilirlerdi.

Adalet istiyorlar.

Nerede olduğu umurlarında değil. Tek umursadıkları bu pisliği ibret olsun diye cezalandırmak ki bir daha kimse yanlış bir fikre kapılmasın.

"Bana bilmem gerekeni söylersen, harcadığın zamana değmesini sağlarım." Şimdi yalan söyleyen ben oldum. Ne yaparsa yapsın gözlerinin arasına bir kurşun yiyecek.

"¿Por favor, señor! Hiçbir şey söyleyemem. Bana söyleyen Carlos'tu. "Israr eden o, onu bulmalıyım!"

Carlos mu? İspanyolca bilmeme rağmen kafamı sallıyorum. Bu hiç mantıklı değil. "Carlos Carerro öldü."

Carlos Carrera ben buraya gelmeden önce ölü bulundu. Onaylandı. Onu Javier'in yanına gömdük.

Hatasını anlıyor ve hemen başını sallıyor. O kadar bozuk ve hızlı İspanyolca konuşuyor ki hiçbir şey anlamıyorum. Söylediklerine kafayı takmış olmamın da bir faydası yok.

Carlos.

Lanet olası Carlos Carrera.

Renata Carrera'nın kardeşi. Ölümçül düşmanımız. Carlos hayattaysa, sandığımızdan daha büyük sorunlarımız var demektir.

Ona doğru bir adım atıyorum ve saçlarını kavıyorum. "Beni aptal mı sanıyorsun? Carlos'un hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?" Bana bunu söyleyerek büyük bir hata yaptı.

İki adam dehşet içinde birbirlerine bakıyorlar. İkisinin de gözlerinin akını görebiliyorum. İçlerinden biri sanki içgüdüsel olarak acele bir dua fısıldıyor. Eğer Carlos yaşıyorsa, onlar ölmüş demektir.

Aramızda en ufak bir yanlış anlaşılma olmasını istemediğim için onlarla ana dillerinde konuşuyorum. Sesim dar sokakta o kadar gür çıkıyor ki ikisi de sıçırıyor. "*¿Alguno de ustedes sabe algo sobre esto!*"

İkinizden biri bu konuda bir şey biliyor mu?

"Hayır, *senyor*," diyorlar hep bir ağızdan.

Santiago kendi kendine ağlıyor. Dönüp gözlerinin içine bakıyorum. "Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum." Söylediğim her kelimeyi duyduğundan emin olmak için yumuşak, neredeyse nazıkçe konuşuyorum. "Carlos Carrera öldü. Ve sen onun nerede olduğunu ve onu kimin kaçırdığını çok iyi biliyorsun."

Başını sallıyor, tüm vücudu titriyor. "Yapamam!"

Tanrım, çok inatçı. Ona ters ters bakıyorum. "Göster ona," diye çıkışıyorum adamlara.

Saniyeler içinde Santiago'nun telefonundan Renata'nın gelişini gösteren ekran görüntülerini alırlar. "İzliyorduk. Biliyoruz," diyor yaşlı adam, sesi soğuk ve tereddütsüz. Renata'nın güzel yüzü grenli çözünürlüğe rağmen belli oluyor. "Bu bugün çekildi."

Santiago, ihanetinin kanıtı artık yadsınamaz olduğu için solgunlaşır. Sanki başka tarafa bakmak her şeyi unutturacakmış gibi başını çeviriyor. Korkak.

Korkaklardan *nefret ederim*.

"Onu saklayabileceğini ve bundan kurtulabileceğini sandın. Bize ihanet etmek isteyenler için bir kahraman olabileceğini düşündün." Yakından eğildim. "Yalan söyleyip hayatta kalabileceğini sandın."

Başını iki yana sallayarak hıçkırıyor.

"Bize ihanet edenlere ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır! Hayır!" Gözlerinin akı bana kuduz bir hayvanı hatırlatıyor. Başımı sallıyorum ve daha dik duruyorum.

Benden bu kadar. Carlos gerçekten dışarıdaysa, *harekete geçmeliyiz*. Ördek gibi oturuyoruz.

Arkamdaki adamlara başımı salladım. Kır saçlı olan Sig Sauer P226 Legion'unu çıkarıp bana uzatıyor. Silahın ağırlığını ve

Tetiği çekmek çok kolay. Avucumdaki soğuk metal hissini seviyorum ve onu okşamaktan kendimi zor alıkoyuyorum.

Silahı Santiago'nun kafasına doğrulttum. İspanyolca bir şeyler geveliyor ve sonra kırık dökük bir İngilizceyle yalvarmaya başlıyor. "Hayır! Hayır, lütfen, ailem var. Yapamazsın-"

Yere tükürdüm. "Hain olduğunu bilmektense ölmen daha iyi."

"Ben- ben değilim-"

Silah sesi sokakta yankılanır. Santiago yere düşer. Kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kaldırırma çarpıyor, kan çelimsiz yüzüne sıçırıyor.

Bu kısımda bir şeyler hissetmem gerektiği söylendi. Pişmanlık, belki? Pişmanlık? Bir şey, beni insan yapan, tepki vermeye ve asla hissetmemeye şartlanmış bir robot değil... ama hayır. Bir hain daha gittiği için sadece biraz rahatladım ve ondan daha fazlasını alamadığımız için kesinlikle kızgınım.

Renata Carrera'yı kendim için istiyorum.

Kaşlarımı çatarak, gitmek için dönüyorum.

"Bunu temizleyin. Cesedi ne yapacağınızı biliyorsunuz. Herkesin hainlere ne olduğunu bildiğinden emin olun."

"Si, seńor. Önce Isabella ile konuşalım mı?"

"Evet. Ona bu mesajı iletmenin en iyi yolunu sorun ve bunu yapmak için tüm gününüzü harcamayın."

"Si, seńor, si."

Güneş batarken gölgelere doğru yürüyorum, yağmur arkamda Santiago'nun acınası, cansız bedenini dövüyor.

Hepsi kaldı.

O burada. Burada olduğunu biliyorum. Onu burada hissedebiliyorum. Ve onu bulduğumda,
Hainlere ne olduğunu da öğrenecek.

CH6PHER HWO

Rgnata

HY F6HILY bu berbat güvenli eve gerçekten daha fazla yatırım yapabilirdi. Yerler kirli, ışık loş. Bir köşeye itilmiş yorgun, yıpranmış mobilyaların silueti her yere kasvetli bir görünüm veriyor. Pencereye vuran yağmur sesi durumu daha da kötüleştiriyor.

Vatanımı seviyorum ama şu anda Romanovlar'a dönmek için her şeyimi verirdim. Ailemle olan bağlarımdan kaçmayı, özgürlüğü bulmayı çok istedim. Ama bu rüya bir kabus, özgürlük ise hayatta kalmak için kullanılan başka bir kelime.

Yine de bağlı olduğum sandalyede dik oturuyorum ve karnımı kemiren açlığı ve uzun süredir burada oturmaktan dolayı yan tarafımda oluşan sancıları görmezden geliyorum.

Geliyor. Geleceğini biliyorum. Buraya getirilmemin bir nedeni var ve içimdeki her şey bunun nedenini biliyor.

Kardeşim ölmedi.

Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum ve bunun bir yalan olduğunu da biliyordum çünkü hiçbir rahatlama hissetmiyordum. Sadece ihtiyat ve derin, karanlık bir bilgi.

adamın DNA'sının bir kısmını paylaşıyor.

Ve şimdi, bana ne planlıyorsa onu yapmak için gelmesini bekleyeceğim. Los Sangre Dorada'ya ihanet ettim. Kardeşim bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalı. Yaptığım şey yüzünden hayatım mahvoldu.

Tanrım.

Beni lanet olası uçaktan doğruca buraya sürükleyen, sarımsak kokan nefesi ve kaba elleri olan iri yarı yaşlı adam loş gölgeler arasında acımasızca kıkırdıyor. "Geliyor," diye alay ediyor benimle. "Başın çok büyük belada."

Başımı sallıyorum ve onu duymamış gibi yapıyorum.

Ama derimin ürpermesine ve ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına engel olamıyorum. Kalp atışlarımın sanki baltalı bir katil tarafından kovalanıyormuşum gibi hızlanmasından nefret ediyorum.

Kardeşimle yüzleşmektense bir katille yüzleşmeyi tercih ederim. Dışarıdan ayak sesleri geliyor.

Kalbim çarpıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kapı açılır ve odaya dört maskeli adam girer, her biri yanında bir silah tutmaktadır, hepsi de sıkı bir askeri düzen içindedir. Ve arkalarında, kızgın ve aç bir aslan gibi sinsice ilerleyen Carlos Carerra'nın kendisi belirir.

Siyah, faydacı giysiler içinde, tanıdık bir kaş çatma ve yeni benimsenmiş bir otorite havasıyla içeri giriyor. Bir homurtuyu bastırdım. Eski patronu Javier Morales ölmüştü, bu da ortalıkta bir bokmuş gibi kasıla kasıla dolaşmasının tek nedeni.

Maskeli adamlardan biri bir sandalye önümde yere bırakırken komodinin üzerinde bir lamba titriyor. Ama Carlos oturmuyor.

Bakışlarımı tutan Carlos üzerimde duruyor, varlığı tehditkâr. Terlememi istiyor. Titrememi istiyor.

değil. İkisini de yapıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"HOLA, küçük kardeşim," diyor, sesi soğuk ve hesapçı. Eğiliyor ve başparmağını yanağımdaki çürüğün üzerinde gezdiriyor. Bir irkilmeyi bastırıyorum ama o fark ediyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Yanımda oturan iri yarı adama çenemi salladım.

"Ne kadar özensiz bir çalışma," diyor Carlos. "Yapabildiğinizin en iyisi bu mu? Bir haini sorgulamak için buraya getirdiniz ve yapabileceğinizin en iyisi bu mu? Kanaması bile yok." Başını sallayarak yan tarafındaki kılıftan bir tabanca çıkarıyor.

"Lütfen, efendim! Daha iyisini yapacağım!" Adamın gözleri kocaman, elleri iki yana açılmış, yalvarıyor. "Bana bir tane daha ver-"

Bum.

Kurşun adamın tam gözlerinin arasına isabet ettiğinde çığlık atıyorum. Ağır bedeni cansız bir şekilde yere düşerken yaradan kan akıyor. Çığlık atmamak için dilime metal tadı gelene kadar dudağımı ısıyorum ama çığlığım bir iniltiyle son buluyor.

"O bir hain," diyor Carlos, bana doğru uzanarak. İrkiliyorum ama ondan kaçamıyorum. Bu sandalyeye bağlı olmasaydım bile, o benden daha büyük ve güçlü. Bunu kişisel deneyimlerimden biliyorum.

Saçımı yumrukladı ve başımı geriye çekti.

"Eğer seni bir haini, erkek ya da kadın, geri getirmen için gönderirsem ve sana onları cezalandırmanı söylersem, onları cezalandırmanı kast ediyorum," diye hırlıyor Carlos. Hızlı bir hareketle elini geri çekiyor ve yüzüme sert bir tokat atıyor. Gözlerimden yaşlar fişkırıyor ve başım yana savruluyor. Diğer yanağıma da tokat atıyor. Acıyla haykırıyorum. Çenem darbenin etkisiyle titriyor, derim yanıyor.

Çeneme uzanıyor ve onu tutuyor, yaptığı işi değerlendiriyor. "İşte böyle. Bu biraz daha iyi," diye hırlıyor, sararmış dişlerini göstererek.

En iyi arkadaşım Isabella her zaman Carlos'tan nefret ederdi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Ona "çirkin ve tıpsız" derdi ve haklıydı da. "Bütün güzellik genlerinin sende olması çok kötü," demişti bir keresinde. "Belki de bu yüzden sürekli huysuzdur. Etrafta böyle dolaşmak canını yakıyor olmalı."

Ama ben daha iyi biliyorum. Carlos şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünüyor çünkü öyle. Yüzündeki çirkinlik sadece kalbinin bir yansıması.

"Bu sefer sana fazla yüklenmeyeceğim küçük kardeşim, çünkü sana ihtiyacım var. Ve seni aşık çocuğa geri gönderdiğimde, eğer kırık kemiklerin varsa işler karışabilir."

Olamaz. Oh Tanrım.

Aşık çocuk mu? Kalbim o kadar hızlı atıyor ki midem bulanıyor.

Isabella'nın kardeşi Javier'i öldürmesinin neden bu kadar kolay olduğunu şimdi anlıyorum. Elimde bir silah ve yarım saniyem olsaydı, tetiği çok hızlı çekerdim. Karşımdaki bu adamdan *nefret ediyorum*. Birlikte büyüdüğüm çocuk, sırdaşım ve suç ortağım olan kardeşim artık yok. Bu canavarı zar zor tanıyorum.

"Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme, Renata. Biliyorum. New York'ta geçirdiğin her dakika gözüm üzerindeydi. Bu yüzden senin bir hain olduğunu biliyordum. Ona bakışını kaçırmadım. Ona nasıl aşık olduğunu gördüm. Biliyorum."

Tanrım, nereden biliyor? Ve ben bundan nasıl kurtulacağım?

" yüzden seninle bir anlaşma yapacağım." Sandalyeye oturuyor ve öne doğru eğiliyor, kollarını dizlerine dayıyor, ruhsuz gözleri benimkileri delip geçiyor.

Seni yenemeyecek.

Yenemeyecek.

Güçlü kalmalıyım. Başımı dik tutmalıyım. Ollie Romanov'a aşık olduğumu biliyorsa ne olmuş? Ya beni bu yüzden buraya geri getirdiyse?

Yine de... beni burada tutarak ne kazanmayı umuyor? Beni

bir şeye ihtiyacı olduğu için öldürmedi.

Ne?

Carlos başparmağını zonklayan yanağıma bastırıyor. Nabzım beni boğmakla tehdit ediyor ama hareket etmiyorum. Daha yakına eğiliyor, sesi soğuk ve acımasız. "Yapacağın şey bu. The Cove'daki değerli Romanov'larına geri döneceksin. Muhtemelen onlara ihanet ettiğinizi düşünerek sizi acımasızca cezalandıracaklar, ama zavallı aptallar bunun yarısını bile bilmeyecek." Elini sallıyor

Başını. "Ben yokmuşum gibi davranacaksın. Burada, Columbia'da ölümümü doğrulamak istemişsiniz ve bunu yapmışsınız gibi davranacaksınız."

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdaki çarpıntıdan zor duyuyorum.

Carlos'a dik dik bakıyorum, yanaklarım zonkluyor ve gözlerim sulanıyor. Ama sesim sabit ve kararlılıkla dolu. "Beni hafife alıyorsun, Carlos. Beni bu şekilde kullanmana izin vermeyeceğim."

Carlos daha da yaklaşıyor, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Ama söyleyeceksin. Çünkü eğer onlara bir şey söylersen... benim hakkımda herhangi bir şey, sevdiğin adamı gözlerinin önünde öldürürüm."

Her zaman son derece iyi olduğum bir şey, birinin yalan söylediğini anlamaktı. Annem buna benim süper gücüm derdi. Hatta bu konuda o kadar yetenekliydim ki, babam beni arkadaşlarıyla yaptığı toplantılara çağırır ve bir sirk gösterisi gibi gösterirdi. Tanıdığım insanlar eninde sonunda bana yalan söylemenin işe yaramadığını öğreneceklerdi. Okula gitmeden önce Noel Baba'nın olmadığını biliyordum ve bu garip ama inkar edilemez yeteneğimin bir sonucu olarak kuşlar ve arılar hakkındaki gerçeği bir çocuğun bilmesi gerekenden çok daha önce biliyordum.

Ve kesin olarak bildiğim bir şey var: Carlos yalan söylemiyor.

Çenem düştü. Çabucak kapattım ama artık çok geçti. Tepkimi gördü. Gözleri parladığında hedefi on ikiden vurduğunu düşündüğünü biliyorum.

"Kimseyi sevmiyorum," diye yalan söylüyorum dişlerimi sıkarak. Dokunduğum her dünyada bir yabancıyım... en azından öyle olduğumu düşünüyorlar. Ailesine ihanet eden kız, müttefiklerini aldatan aşık, şeytanın kendi etinde ve kanında kök salmasına izin veren kız kardeş. Tek evim kendi yaptığım bir hapisane.

Başını sallıyor ve çılgınca gülüyor. Bu beni ürpertiyor. "O odaya girdiğinde gözlerinin nasıl parladığını izledim. O yokken ona nasıl özlem duyduğunu gördüm. Onu sorduğunu duydum. Onun peşinden baktığını gördüm." Yere tükürüyor. "Lanet olası bir Rus domuzuna aşıksın. Babam seni daha azı için öldürürdü."

Bu da yalan değil.

Beni bulduğu bilgisi ile verdiği ultiatom arasında sıkışmış bir halde başka tarafa bakıyorum.

Herkes yalancı olduğumu düşünecek.

Isabella. Kocas, Lev.

Ollie.

Başka bir duygu seline karşı gözlerimi kapatıyorum.

Carlos soğuk ve acımasız, bir zamanlar sevdiğim kardeşimin canlı bir hatırlatıcısı, ama başka bir canavar beni bekliyor... arzuladığım kadar karanlığından da korktuğum bir canavar. O beni bulacak.

Kaçmalı ve hepsini terk etmeliyim. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Yeniden başlamalıyım.

Tamamdır.

Geri dönüş yok, güvenli bir liman yok. Tek yapabileceğim bir zamanlar olduğum kızıdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar kaçmak.

Elimi yanağıma götürüp çenemi yokluyorum. Kırık değil. Güzel. İyileşecektir.

"Ne bildiklerini öğrenecek ve bana rapor vereceksin. Ve işin bittiğinde - burada söylediğim her şeyi yaptığında, bir sonraki adımı atacağız." Gülümsüyor. Midem bulanıyor. "Seni affedebilirim bile."

Yalan.

Yapmayacak. Bağışlamak ona nezaket kadar yabancı. Bir kalbi olmalı.

"Peki ya yapmazsam?" Soruyorum. Nerede durduğumu bilmek istiyorum. Böylesi daha iyi ve hep öyle oldu.

Arkamdaki adamlar inanmama sesleri çıkarıyor. Carlos'un bile bir dakıkaya ihtiyacı var. Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Biraz zafer kazanmış gibi hissediyorum.

"Eğer yapmazsan, önce onu öldürürüm ve sen de ona katılmadan önce sana izletirim küçük kardeşim."

Küçük kardeşim. Bana vurduğu zamankinden daha çok acıyor.

Bana böyle seslendiğinde kalbime bir sızı saplanıyor. Sadece üç yaşında olduğumu hatırlıyorum, babamın çalışma odasında korku içinde sinmiştim. Babamın en değerli eşyası olan, kalın kare tabanlı, yılan şeklinde oyulmuş iğrenç bir kitap ayracını kırmıştım. Bunun için kemer yiyeceğimi biliyordum. Çalışma odasına girmeme izin yoktu.

Carlos beni gördü, babam eve gelmeden birkaç dakika önce beni çalışma odasında ağlarken bulduğunda gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Babam içeri girmeden birkaç saniye önce ona olanları aceleyle anlattım.

Tereddüt bile etmedi, topukları üzerinde döndü ve suçu üzerine aldı. "Özür dilerim!" dedi babama. "Bir kazaydı." Bana verilen cezayı hiç sızlanmadan, gözyaşı dökmeden çekerken ve daha sonra yaralarını sararken ağladım.

Beni savunan kardeşime ne oldu? Tohumları babam ekti. Güç ve açgözlülük, bir insanın kalbini yok edebilecek sinsi canavarlardır. Göz kırıyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Elimde olmadan bir zamanlar tanıdığım kardeşime son bir yakarıшта bulundum. "Sana ne oldu Carlos? Eskiden arkadaştık. Birbirimizi severdik."

Yüz hatlarında insanlığa benzer bir titreşim beliriyor ama hemen kayboluyor. Gülüyor ve başını sallıyor. "Ben büyüdüm, Renata."

Bana daha sert vurmadığı için öldürülen adamın yerde yatan cansız bedenine bakıyorum. Kardeşimin nefret ve öfkeyle bükülmüş zalim yüzüne bakıyorum. Sertçe yutkunuyorum.

"Ne istersen yapacağım," dedim ona. "Ama onun saçının tek teline dokunursan, seni kendim öldürürüm."

Carlos cevabımdan tatmin olmuş gibi başını sallıyor. "İşte orada. Tüm o yalanların ve aldatmacaların altında sakladığın Carerra kanının ipucu." Başını iki yana sallıyor. "Tekrar görüşeceğiz, Renata. Unutma, gözüm üzerinde."

Benim hakkımda kimseye tek kelime etme. Ben tüm dünya için ölüyüm. Bana bir daha ihanet edersen ne olacağını biliyorsun."

Keşke ölmüş olsaydı. Tanrım, keşke *ölseydi*.

Bana ne derse yapacağım ama onun için değil. Onun oyununu oynayacağım, çünkü oynamazsam bedelini Ollie ödeyecek. Ama Tanrı'ya yemin ederim ki, zamanı geldiğinde, kanayan Carlos olacak.

Çenesini bana doğru salladı. "Al onu. Başka çürük yok, bugün olmaz." Titrek bir nefes alıyorum. "Onu sokakta bırak, merhamet için ağlasın. Amerikalı burada. Onu bulacaktır. Bırak bulsun." Yüzü acımasız bir alaycılığa büründü. "O zaman gerisini bana bırak."

Amerikalı burada. O

burada.

Ve onlara ihanet ettiğimi düşünüyor. Hayatımda ilk defa her şeyi bitirmek istiyorum. Ezici ağırlık çok fazla geliyor.

"Unutma Renata. Eğer onlara söylersen, bana ihanet ettiğine dair en ufak bir ipucu bile yakalarsam, önce o ölür. Sonra da sen."

Hayır. Kimse için yaşamak zorunda olduğum bu tek hayattan asla vazgeçmeyeceğim.

. Kaçacağım. Kim olduğumu geride bırakacağım ve kimsenin beni bulamayacağı bir yerde her şeye yeniden başlayacağım.

Carlos ayağa kalkıyor ve adamları hazır ola geçiyor. Çenesini öndekine doğru salladı, o da gelip benim önümde durdu.

"Bir daha düşündüm de," diyor Carlos. "Biraz daha kan iyi gelebilir." Bana vurmak için elini kaldırıyor. İrkiliyorum ve savuşturamadığım darbe için kendimi hazırlıyorum ama darbe gelmiyor. Yüksek bir *gümbürtü* duyduğumda nefes nefese kalmıştım ve kafam karışmıştı. Carlos'un durduğunu görüyorum, maskeli adamın eli Carlos'un bana vurmasını engelliyor. Adamın bileğinin iç tarafında küçük bir yara izi fark ediyorum.

Kendine güvenerek hızlı İspanyolca konuşuyor. Bana yeterince sert vurmadığı için bir adamın ölümünü izledi ve Carlos'u engelleme cüretini mi gösterdi? "Ben

Üzgünüm, efendim. Onu bırakmalısınız, efendim. Bu hikayenizi daha inandırıcı kılacaktır. Eğer çok kötü dövülürse, bir tuzak olduğundan şüphelenebilirler."

Nefesimi tutuyorum.

Hırslayarak muhafızı itti, o da bana doğru devrildi.

"Tamam. Çıkar şu sürtüğü buradan. Daha fazla saçmalık için vaktimiz yok." Şaşkınlıkla göz kırptım. Adamlarından biri beni savundu ve o... buna izin mi verdi? İçinde bir parça insanlık kalmış mı? Savunmam onu değiştirdi mi, yoksa sadece çılginca tutarsız mı?

Bileğinde işaret olan gardiyanı hatırlayacağım.

"Aşık çocuk çok uzakta değil. Dışarı çıktığımızda, kafasına vur ve onu bayılt."

İçimde bir şeyler kopuyor. Ben dövülecek ve istismar edilecek bir bez bebek değilim. "Hayır!" Panik içime işliyor. Bağlara karşı mücadele ediyorum ve çığlık atıyorum. Gardiyanı tekmeleyip kaçmaya çalışıyorum ama onlardan çok fazla var ve benden sadece bir tane var. Ne yaparsam yapayım kaçamıyorum.

Beni dışarı sürüklediler, gözlerim bağlıydı. Özgürce ağlıyorum.

Başımın arkasına bir darbe geliyor ve dünya baş aşağı dönüyor. Karanlığa gömülürken gördüğüm son şey soğuk, kasvetli gökyüzü oluyor.

CH6PHER HHREE

Ollig

İki gündür her yerde Renata Carerra'yı arıyorum. Emin olduğum iki şey var: Uzakta değil ve aileme ihanet etti.

Kolombiya'nın her köşesine baktım ama bir sonuç alamadım ama Isabella henüz Kolombiya'dan ayrılmadığını söylüyor, ben de aramaya devam ediyorum.

Kardeşim Lev ve eşi Isabella'nın Kolombiya'daki evlerinin oturma odasında volta atıyorum. Morales ailesi karteli ile Romanov ailesinin Bratva'sı arasında köprü görevi gören liderlik rollerini üstlendikleri için hem New York'ta hem de Kolombiya'da ikamet ediyorlar.

"Onu bulamıyorum," diyorum Isabella'ya, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Belki de ülkeden kaçmıştır."

Yaklaşan her adım öfkemi körüklüyor, ama altında daha karanlık bir ihtiyaç sınıksız sarılıyor. Ne yapmış olursa olsun, ne yapabilecek olursa olsun, o benim.

Renata'dan biraz daha yaşlı ve biraz daha bilge olan Isabella sadece gülümser ve başını sallar. "Bağlantılarım var Ollie, unutma ve onun burada olduğuna dair iyi bir otoriteye sahibim." Bir bardak sudan uzun bir yudum alır. "Güven bana."

Tamam, tamam. Ona güveneceğim.

Tanrım.

Tek söylediği "Ben bilirdim," oluyor. "Aramaya devam et."

Tam ayrılmak üzereydim ki telefon geldi. "Efendim? Onu bulduk. Telefonunuza yerini gösteren bir iğne bıraktım."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, savaşılan duygular beni boğuyor. Rahatlama. *O iyi. Öfke. Lanet olası hain.*

Nerelerdeydi? Neyin peşindeydi? *Neler yaptı?*

"Hoparlörü aç," diyor Isabella arkamdan. Lev köşeyi dönerken ona sert bir bakış atıyorum. Hiç tanımadığım birinden, özellikle de bir kadından emir almak gibi bir alışkanlığım yok ama Isabella Los Sangre Dorada'nın başındaki kişi ve üstelik delilik sınırında.

Kardeşim bakışlarını bana yöneltiyor, ben de hoparlör düğmesine

dokunuyorum. "Onu yakalamışlar." Yutkunuyorum. "O iyi mi?"

Neden umurumda olsun ki? Aileme ihanet etti. Sorarken Isabella ve Lev'e bakmıyorum.

"O kadar da kötü değil. Biraz hırpalanmış ama bilinci yerinde." Isabella'nın yüzünde bir gölge belirdi. Çok da uzak olmayan bir geçmişte ikisi çok iyi arkadaşı.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Eğer kardeşi hayattaysa ve onu gözaltında tutuyorsa, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapatıp Lev ve Isabella'ya dönüyorum. "Size Santiago'dan bahsedildi mi?"

Isabella başıyla keskin bir selam verir. "İyi ki kurtulduk." LSD'ye sadakat Isabella için büyük önem taşır, bunun iyi bir nedeni vardır.

"Kafasına bir kurşun sıkmadan önce onunla yaptığım konuşma hakkında bilgi aldınız mı?" Silahımı çıkarıp dolu olup olmadığını kontrol ediyorum. Isabella hızlı bir bakış attı.

"Kolombiya'da Vahşi Batı'da değiliz, Ollie. Dikkatli olmalısın. Kolombiya'da çok katı silah yasaları var. Amerika'daki gibi bağlantılarımız ve dokunulmazlığımız yok."

Sikeyim.

Homurdanıyorum ve bir kenara koyuyorum.

"Hayır," diyor Isabella. "Bilgilendirilmedim."

Nefesimi üfledim. "Carlos'un ölmediğini söylediler."

Lev ve Isabella tekrar bana bakmadan önce bakışlarını paylaşıyorlar. "Öyle mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Beni doğru mu duymuştu? Isabella'nın kardeşi Javier Morales'ten sonra Kolombiya'nın en çok aranan adamı olan Carlos Carerra'nın bir zamanlar öldüğü düşünülüyordu.

"Hiç şaşırmadın."

İç çeker ve başını sallar. "Hiç de değil. Ben de öyle bekliyordum. Birincisi, hem kardeşimin hem de Carlos'un terör saltanatını bir çırpıda sona erdirmemiz gerçek olamayacak kadar iyiydi. İkincisi, Carlos ölmek için fazla acımasız."

Göreceğiz bakalım.

"Onu geri getir, Lev." Isabella'nın bakışları buz gibi soğuklaşır. "Eski arkadaşım la konuşmaya ihtiyacım var. Kadın kadına."

Lev düşünceli bir şekilde ona bakıyor. İkisine de başımı sallıyorum ve arabaya doğru gidiyorum.

İğnenin yerlerini işaretlediği yerin bir blok ötesine park ediyorum, silahımı gizliyorum ve caddeye doğru yürüyorum. Renata'ya olan öfkem attığım her adımda artıyor.

Onu geri götürmeliyim. Eğer bize söylenenler doğruysa, Carlos onun peşinde olacaktır. Burada olmasının sebebi o olabilir.

Isabella'nın benim için görevlendirdiği iki adam sokağın sonundaki karanlık bir kapı aralığında duruyor. Oradalar. Onu yakaladılar. O burada.

O güzel kışını kırbaçlayacağım ve onu sorgulamak için yatağıma bağlayacağım. Ona unutamayacağı bir ders vermek için elimdeki tüm araçları kullanacağım. Onu merhamet için yalvartacağım ve vereceğim cezayı arzulayacak, böylece tam olarak kime ait olduğunu bilecek.

Onu eve götürüyorum.

Home.

Artık burada olmaktan hoşlanmıyorum. Her şey ödünç alınmış ve yorgun hissettiriyor. Bir süre seyahat etmeyi sevdim ama artık evimi özlediğim bir noktaya geldim. Tekrar kendi yatağıma istiyorum. Diğer kardeşlerimi ve kız kardeşimi görmek istiyorum. Annemi görmek istiyorum. Gezme arzusu bazen taşınma isteği uyandırabiliyor ama ben yine evimde olmak istiyorum.

Ve kendi korumalarımı yanımda istiyorum.

Geldiğimi gördüler ve önümden çekildiler, birkaç metre önümde Renata'nın yerde yatan küçük bedenini gördüler.

Dünyam bir anda durdu ve zihnim bomboş kaldı. Tüm öfkem. İntikam ve kan ihtiyacım. Renata'nın kaçışıyla ilgili hayal kırıklığım ve bunu ona ödetme ihtiyacım. Hepsi buharlaşıyor.

yerde yatan küçük, buruşuk bedenine bir kez bakıyorum ve bir düşünce diğerlerini siliyor: *benimkini*.

Adamlara İspanyolca çıkıştım. "Onu nasıl böyle yerde bırakırsınız?" Tanrım. Soğuk ve kirli. "Ona çöp gibi davranan bir sonraki pislik kendi mezarını kazacak. O *benim* cezalandıracağım."

Adamlardan biri şaşkınlıkla bana göz kırıyor. Donup kalması bir dakika sürüyor. Ona doğru uzandığında ayaklarım kaldırıma vurarak koşuyorum. Ama ona neredeyse dokunduğunu gördüğümde, vücudumdaki her sinir çığlık atıyor.

"Hayır! Bırak onu. Onu ben alırım."

Bana bakıyor, çelişkiye şaşırması şaşırtıcı değil. Ona istiyor muyum, istemiyor muyum? Onu yerde istemiyorum ve hiçbirinin

başka bir adamın ona yaklaşmasına izin vermez. Yani bir sonraki adım belli.

Önünde diz çöküyorum ve onu kaldırıyorum. Kollarımda kıpırdanıyor ve bana göz kırpmıyor. Kırılmış, kirlenmiş ve yara bere içinde olsa bile, yırtık pırtık bir üst ve yırtık bir kot pantolon giymiş olsa bile, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Uzun, parlak siyah saçları omuzlarından sarkıyor, delici kahverengi gözleri perili ve hüznü. Yanaklarındaki çukurlar onu son gördüğümünden daha zayıf gösteriyor.

Yemeğe, suya ve doktora ihtiyacı var.

Ceza bekleyebilir. Şu anda onu hayata döndürmem gerek.

Onu kendime doğru kaldırıyorum ve elimi çenesinin altına koyuyorum. Başını yana doğru eğiyorum. Teni Isabella'ninkinden daha koyu, ama loş ışıkta bile elmacık kemiği ve çene çizgisi boyunca uzanan bir çürük görebiliyorum.

"Bunu sana kim yaptı?" Onları öldüreceğim. Başparmağımı yüzünde olabildiğince hafifçe gezdirip iz olup olmadığını kontrol ediyorum ama yüzünü buruşturduğunda, hafif dokunuşumun bile onun için fazla olduğunu anlıyorum.

Tabii ki cevap vermiyor.

"Kardeşin mi? Senin miydi?"

Gözleri çırpınarak kapanıyor. "Carlos öldü," diye . Buna gerçekten inanıp inanmadığını henüz anlayamıyorum.

Onu göğsüme yaslayarak ayağa kalkıyorum. "Gitmemeliydin," diye ve onu hafifçe sarsıyorum. "Koy'da güvendedin."

Benimle güvende.

"Gittiğimi mi düşünüyorsun?" Sesi ipeksi ve yumuşak ve bende onu öpme isteği uyandırıyor.

"Bana yalan söyleme, Renata."

Onu arabaya taşıırken adımlarım yağmurun kayganlaştırdığı sokaklarda gümbürdüyor, birkaç adım ötede mırıldanıyor. Onu arabaya bindirmeden önce duraksıyorum.

Biri beni izliyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Ama bakmak için döndüğümde yalnızdık. İki koruma yakın mesafeden takip ediyor, silahlarını çekmişler. Kolombiya'nın gizleme ve taşıma kuralları çok katı ama bu ikisinin umurunda değil. Brügger & Thomet MP9 hafif makineli tüfeklerini açıkta tutuyorlar. Belki de adamlarımı sandığım kadar özlemiyorumdur.

Tepemde gök gürlüyor, hemen ardından yakınlarda parlak bir şimşek çakıyor. Tam yağmur yeniden başlarken eğilip onu arabaya bindiriyorum.

İki muhafızdan daha uzun olanı sürücü koltuğuna otururken ben de kendimi onun yanındaki koltuğa bırakıyorum. "Bizi merkeze geri götür," diye bağıriyorum. "Isabella bekliyor."

Son sürat gidiyoruz. Göz ucuyla onu izliyorum. Eğer Carlos'un öldüğünü söylüyorsa, sadece iki olasılık var: Ya öyle olduğuna inanıyor, ya da yalan söylüyor.

Eğer yalan söylüyorsa, durumu daha da daraltabiliriz: ya onun tarafında ya da korkuyor.

Gerçeği öğreneceğim. Ama önce... Isabella.

Yanımda oturuyor, sırtı bir ok gibi dik, bakışları önümüze sabitlenmiş.

Bütün cevapları istiyorum. *Şimdi*.

"Bana bak."

Bana döndüğünde, bakışları onu son gördüğümde olduğundan daha hüzünlüydü.

"Kaçmadığınızı söylemiştin. O zaman seni kim aldı?"

Başını sallayarak arkasını döndü. "Sana bir şey söyleyebileceğimi sanıyorsan aptalsın, Ollie."

Neden sesi kadife gibi yumuşak olmak zorunda? Neden onun dudaklarında benim adım dua ve kalp ağrısı gibi tınılıyor?

Sertçe yutkunuyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Görüntüleri izledim. Korumalarımızdan nasıl kaçtığını gördüm. Kimse seni *almadı*."

Başka tarafa bakıyor.

"Başka bir yeriniz incindi mi?"

İlk kez dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama geldiği gibi hızla kayboluyor. "Bilmiyorum. Neden kendin kontrol etmiyorsun?"

Bu ima karşısında aletim kıpırdadı.

Bu kadına güvenemem. Çok sinsi biri.

Ama onunla birlikte oynayabilirim. Öne doğru eğilip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Oh, yapacağım. Ve bundan hiç hoşlanmayacaksın."

Gözlerini deviriyor.

"Cevap istiyorum, Renata. Sana kim zarar verdi? Seni Isabella'ya götüreceğimi biliyorsun. O da cevaplar isteyecektir."

Cevap vermeyince kolundan tutup gözlerini bana çevirmesini sağlıyorum. "Sana bir soru sordum. Cevap ver bana."

Yüzündeki acı ifadesini görmezden geliyorum ve kendime onun kim olduğunu hatırlatıyorum. Neden burada olduğumuzu. Etrafta gizlice dolaşması ve düşmanlarımızla komplo kurması tüm ailemin hayatını tehlikeye attı. Buna izin veremem.

"Benim de düşmanlarım var, tıpkı senin gibi," diyor dişlerini sıkarak ve kolunu elimden kurtarmak için kıvranıyor. "Bunu bilmen gerekir."

"Ve ilk fırsatta onlara , değil mi?" "Beni aldılar. Başka seçeneğim yoktu."

Lanet olası küçük yalancı. "Videoları gördüm, Renata. Ne gördüğümü biliyorum."

LSD merkezinin dışında duruyoruz. Renata çenesini havaya kaldırıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. Gözleri mi sulanıyor? Daha dikkatli bakıyorum ama göz kırptığında hayal gördüğümü sanıyorum.

"Bunun için başın büyük belada, kadın. İhanetinin bedelini ödeyeceksin."

"İhanet mi?" diye alay ediyor. "Sana ne zaman sadık olduğum izlenimini verdim ki? Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Zaman kaybediyoruz. Onun kaderi, en azından şimdilik, tanıdığım en acımasız, gaddar, kurnaz ve sadık kadın olan eski en iyi arkadaşının ellerinde. Bu işin inceliklerini kolayca halledecektir.

Biri kapıyı açtı. Yağmura doğru adım atıyorum ve Renata'yı da yanımda sürüklüyorum. Uzun adımlarıma ayak uyduruyor, korksa da belli etmiyor.

Isabella'nın adamları silahlarını çekmiş, iki yanımızda nöbet tutuyor. İçlerinden biri önündeki yere tükürüyor.

Hepsi Isabella ve Lev'e sadık, bunu gördük. Renata'nın onlara ihanet ettiğine inanıyorlar ve bunun iyi bir nedeni var. Ama hiçbiri onun saçının teline zarar vermez.

Parlak ışıklı koridordan ön odaya doğru yürürken yüzümü soğukkanlı tutuyorum.

"*Hain*," diye İspanyolca homurdanıyor biri.

"Siktir git," diye karşılık veriyor. Cevap vermiyorum ama nabzım hızlanıyor. Dişlerimi sıkıyorum.

Bunlar Isabella ve Lev'in adamları, benim değil. Birbirimize bağlıyız ama bana bağlı değiller.

"Yalancı fahişe," diye tersliyor bir diğeri.

Yüzüm öfkeyle yanıyor. Boştaki elimi sıkıyorum ve bunu kimin söylediğini görmek için bakışlarımı yanımızdaki adamlara çeviriyorum, o sırada kısa boylu, tıknaz bir adama ters ters bakıyor. "En azından bulunduğum yere gelmek için Carlos'un sikini yalamadım."

Ona doğru hamle yaptı, ben de onu arkama ittim. Onu gömleğinden tutup geriye fırlattım. İspanyolca çığlıklar atarak geriye düştü. *Bana* yumruk atmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Burada neler oluyor?" Isabella'nın keskin sesi kargaşayı kesiyor. ofisin kapısında duruyor, elleri kalçalarında.

"Bazı adamlarınız lanet çenelerini nasıl kapatacaklarını bilmiyorlar."

"O bir hain!" diye bağıyor içlerinden biri.

"Yeter!" Isabella'nın sesi otoriteyle çınlıyor.

Lev onun yanında belirir, sesi sert ve acımasızdır. "Ollie Renata'yı sorgulaması için buraya getirdi. Onun kaderi liderinizin ellerinde. Bu konuda sorunu olan varsa *benimle* görüşebilir." Parmağını göğsüne saplar.

Ve ben.

"Ofise," diye tersledi Lev, çenesini bana ve Renata'ya sallayarak.

Renata'yı önüme çekip kapıya doğru itiyorum ve arkasından takip ediyorum. Isabella hızla İspanyolca emirler veriyor ve hepsi dağılıyor. Kapı büyük bir gürültüyle arkamızdan kapanıyor.

Burası viski ve eski ahşap kokuyor. Bana buranın bir zamanlar annesinin dikiş odası olduğu ve annesinin burayı ofise dönüştürdüğü söylendi. Babasının eski ofisi de banyoya dönüştürülmüş. Bana anlatırken gülümsedi ve omuz silkti. "Böyle önemsiz biri olabilirim."

Renata'yı sessizce bir sandalyeye itiyorum ve tepkisini izliyorum. Yüzünü buruşturuyor. Evet, yaralanmış.

"Dostum," diye söze başlıyor Isabella, ses tonu dostane olmaktan çok uzak, düpedüz yılan gibi. "Yapmamız gereken bazı şeyler var." Isabella Morales Romanova hesaba katılması gereken bir güç, tamamen, irrite edici bir şekilde kadınsı ve bir kral kobra kadar acımasız ve kindar. Başka bir deyişle, bu iş onda.

"Yaralandı mı?" Isabella bana soruyor.

"Evet."

Isabella başını sallıyor ve telefonunu kaldırıyor. Bir doktor çağırmasını bekliyorum ama onun yerine bir mesaj gönderiyor. "Neresi yaralı, Ollie?"

"Henüz emin değilim."

Isabella'nın gözleri benimkilere kaydı. "Öğren."

Renata'nın gözleri . Onu kardeşimin önünde soymayacağım. Onu çıplak görürse gözlerini oyarım ama ihtiyatlı davranabilirim. Olmak zorundayım.

Renata'ya uzanıyorum ve yüzünü bana dönmesi için onu kucağıma çekiyorum. Koy'da benim gözetimim altındayken benimle birlikte, tek başına olduğu anı aklıma geliyor. Bizim tarafımızda olduğunu ve sadece protokol gereği onu gözetim altında tutmam gerektiğini sanıyordum. Bize sadık olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

Onu tanımaya başladım. Arkadaşlığımız kutsal ve gizli gibiydi. Ve sonra o gitti ve her şeyi mahvetti.

"Ollie," diye tersledi Lev. "Bütün gün bekleyemeyiz."

Renata yutkunuyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. O da bunu hissediyor.

Güzel. Umarım ne kaybettiğini biliyordur. Onun için dünyayı yakabilirdim.

"Neren yaralı?" Ona sordum. "Bana nerenin acıdığını söyle Renata. Ve eğer bana yalan söylersen, her çürüğü, her izi bulur ve her birinin nereden geldiğini itiraf etmeni sağlarım."

Dişlerini sıkarak bana bakıyor. "Devam et, Romanov. Kendin öğren. Neden beni soymuyorsun?"

Gözlerimi kısıyorum ve başlıyorum.

Önce ellerimi saçlarında gezdirdim ve başparmaklarımı kafa derisine bastırdım. Hiçbir şey yok. Sonra ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. Teni sıcak, giydiği yırtık pırtık, vücuda oturan kıyafetlerin altından kıvrak, kıvrımlı vücudu belli oluyor. Ellerimi omurgası boyunca gezdiriyorum ve yanına geldiğimde yüzünü buruşturuyor.

"Acıdı mı?" diye sordum. İrkildi ve başını salladı. Daha sert bastırıyorum ve çığlık atıyor. "Tam orası mı?"

"Evet, seni pislik," diye .

Kıçına sert bir tokat attım. "Terbiyeli ol," diyorum alçak sesle. "Kardeşimin ve karısının önünde seni cezalandırmak zorunda kalmamı istemezsin, değil mi?"

Sen?"

Daralmış bakışları bana bundan hoşlanmayacağını

söylüyor. Çok yazık. Benim hoşuma giderdi.

Sonra ellerimi bacaklarının arasında gezdiriyorum, tenini avuçlarımda hissettiğimde aletimin sertleşmesini görmezden geliyorum. Yüzü bana dönükken, kalçalarını kavrayıp iç uyluklarında daireler çiziyorum. Nefes alışının nasıl kesildiğini ve sanki burada, eski arkadaşının ve kardeşimin önünde, arkadaş olmadığımız ve sorgulandığı bir zamanda onu tahrik ettiğim için bana kızgınmış gibi kaşlarını çatarak dudaklarını nasıl ısırıldığını fark ediyorum.

Başparmaklarımla göğüslerini okşuyorum, eğilip kulağına fısıldıyorum. "Acıyor mu? Canını yaktılar mı?"

Beni ezip öldürmek istercesine kalçalarını bedenime bastırıyor ve cevap vermiyor. Kıkırdıyorum ve araştırmaya devam ediyorum. Karnına ulaştığımda acı içinde haykırıyor.

Gömleğini kaldırıyorum ve karnında ve yanlarında benek benek morluklar görünce dişlerimi sıkıyorum.

"Her tarafı berbat durumda." Biri onu tekmelemiş ve yumruklamış gibi görünüyor.

"Güzel," diye tersledi Isabella. "Ben ona sorular sorarken onu orada tutacaksın."

"Bella," diye haykırıyor Renata, sesi titreyerek. "Sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun? Bunu neden yapayım ki?"

"Yaptığını biliyorum. Aptalca sorular sorma," diye tersledi Isabella. "Tutmaya devam et, Ollie."

Renata'yı sıkıca tutuyorum, Isabella yaklaşırken vücudundaki gerginliği hissediyorum, gözleri soğuk ve hesapçı. Renata'nın nefesleri keskin soluklarla geliyor, gizleme çabalarına rağmen korkusu hissediliyor. Isabella Renata ile göz hizasına kadar çömeliyor, yüzüne öfke ve üzüntü kazanmış.

"Neden bize yalan söyleyebileceğini sanıyorsun?" Renata'nın çenesinden tutup onu bize bakmaya zorluyor. "Bize şimdi doğruyu söyle, belki o zaman

bunu senin için daha da kötüleştiriyor."

Renata'nın gözleri sessiz bir yalvarışla benimkilere kayıyor ama orada bir müttefiki yok. Ne kadar aksini iddia etmeye çalışsam da bu bakışa karşı bağışıklığım yok. Doğruyu söylemesini hatırlatmak için yanağını sıkıyorum.

"Ben hiçbir şey yapmadım Bella," diye fısıldıyor Renata, gözlerinden yaşlar süzülerek. "Bildiğim her şeyi sana anlatan bendim. Lütfen. Bana inanmak zorundasın."

"O zaman neden kaçtın?" Isabella tersler.

"Kaçmadım! Kaçırıldım!"

Isabella bana başını sallıyor. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve parmaklarımı onun morarmış tenine bastırıyorum. Nefes nefese kalıyor, yüzünde bir ter pırlıtısı beliriyor.

"Mesajları bulduk, Renata. Düşmanlarımızla temas halinde olduğunu biliyoruz."

Renata'nın yüzü soluyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Bu doğru değil! O mesajlar benden gelmedi! Biri bana komplo kurdu, Bella."

Isabella ve Lev birbirlerine bakarlar. "Görüntüleri izledik," diyor Lev otoriteyle cınlayan alçak bir sesle. "Kaçtığını biliyoruz ve nedenini öğrenmek istiyoruz."

"Bana inanmak zorundasın," diyor başını sallayarak. Isabella ona tokat atacakmış gibi elini kaldırıyor. İçimde bir öfke dalgası hissediyorum ama bastırıyorum. Şimdi müdahale etmenin zamanı değil. Güzel bir yüzün ve ağlamaklı bir yalvarışın beni gerçeklerden saptırmasına izin veremem.

"Onu daha sıkı tut, Ollie," diye emrediyor Isabella, sesi buz gibi.

"Sana bildiğim her şeyi anlatacağım," diyor Renata, sesi çatlayarak. "Koy'dan kaçmadım. İsteğim dışında kaçırıldım. Ne gördün ya da duydun bilmiyorum ama sana doğruyu söylüyorum. Söz veriyorum."

"Seni kim aldı?"

"Düşmanların tabii ki," diye Renata. Yan tarafına daha fazla baskı uyguluyorum ve çığlık atıyor. Tanrım, kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama bu işin bitmesini istiyorum.

"Bize anlatacaklarının hepsi bu mu? Onlara bizim hakkımızda ne söyledin?" "Hiçbir şey!"

Şimdi karnına bastırıyorum ve bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken nefesini tıslıyor. Bir kadını ağlatmaktansa bir adamı öldüresiye dövmeyi tercih ederim. Bunun benim bir zayıflığım olduğunun farkındayım ama bu gerçekleri değiştirmiyor.

Isabella eğilir, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktır. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Yaşadığımız onca şeyden sonra, Renata. Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Bana sırtını dönebileceğini ve benim de senin sözüne inanacağımı mı sanıyorsun?"

Renata başını sallar ve cevap vermez. Eğer yalan , bu işte çok iyi. Lev'e bakıyorum. Bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor.

"Lütfen," diyor sonunda. "Koy'da *sana* geldim. Javier'i alaşağı etmene yardım ettim. Bunu bensiz yapamazdın."

Isabella cevap vermiyor. Gerçek bu. "Beni konuşturmaya çalıştılar. Neden bu morluklar var sanıyorsun? Hiçbir şey söylemedim, yemin ederim."

Şimdi Lev'e bakma sırası Isabella'dadır. Ona bir parmak sallar ve Isabella ona doğru yürür.

Tanrım. *Birinin* onu kontrol altına almasına sevindim. Yarı İngilizce yarı İspanyolca kısık bir sesle konuşuyorlar ama ne dediklerini anlamıyorum.

Renata'nın bakışları benimkilere kayıyor. "Neden hepinizin kurban olabileceğinize, manipüle edildiğinize ve yalan söylendiğinize inandığınızı bilmiyorum ama burada hain olan benim." Bakışları bana yalvarıyor. "Bana inanmak zorundasınız."

Eğiliyorum, sesim istediğimden daha yumuşak. "Tehlikede olan çok şey var, Renata." Elimde değil. Kalbimi kırıyor.

Değer verdiğim herkesin ve Isabella ile Lev'in inşa ettiği her şeyin güvenliği Renata'nın bize ihanet edip etmediğine bağlı. Isabella'ya bakıyorum.

"Ele geçirildiğimize dair herhangi bir kanıtımız var mı?" Isabella telefonunu çıkararak, "Bakacağım," diyor.

"Uzlaşıldı mı?" Renata diyor ki. "Onlara kendilerinin bulamayacağı ne söylemiş olabilirim? Yerini mi? İyi biliniyor. Javier'in ölümündeki rolün? Kimse bunu saklamadı. Bana başka ne sormuş olabilirler ki?"

Isabella kollarını kavuşturur, gözleri kısılır. "Bu sadece kendi başlarına bulabilecekleri şeylerle ilgili değil, Renata. Detaylar, planlarımız, zamanlama. Operasyonlarımız hakkında soru sordular mı?"

"Hayır! Bu onların umurunda değil."

"O zaman neden buradasın? Neden cesedini bir çukurda bulmadık? Gitmene izin verdiler."

Şimdi yüksek sesle ağlıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Elimden bir şey gelmiyor. Onun gözyaşlarına karşı bağışıklığım yok, hatta yakın bile değil. Başka tarafa bakıyorum, ama yalvarışları...

"Ben kaçtım. Kardeşim hayattaydı, onu gördüm. Ama kendi adamları ona saldırdı, onu öldürdüler. Benim şansım vardı. Kaçtım ve saklandım. Ve nerede nöbet tuttuğunu biliyordum."

Dönüp Renata'nın yüzünü inceliyorum, herhangi bir aldatma belirtisi arıyorum, ama gerçeği deşifre etmek benim güçlü yanımdan değil. İronik bir şekilde, bu onun yeteneği.

Doğruyu söylüyor olabilir. Yalan söylüyor olabilir.

Isabella başını sallar. "Burada ya da The Cove'da herhangi birinin tehlikeye girdiğini gösteren bir şey rapor edilmedi."

"Gördün mü?" Renata sesinin kırıldığını söylüyor. Taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken çenesinin düşmesine izin veriyor. "Yalan söylemiyorum."

O zaman neden gözlerimin içine bakmıyor?

"Ya doğruyu söylüyorsa?" Sesim sakın ama kararlı bir şekilde soruyorum. "Böyle bir karar vermek için şüpheden daha fazlasına ihtiyacımız var, Isabella." Soğuk, katı gerçeklere ihtiyacımız var.

"Güzel bir kadın olmasaydı da bana aynı şeyleri söyler miydin?" Isabella'ya baktığımda gözlerinde bir pırıltı var ve dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Hayır, ama bunun konuyla ne ilgisi var bilmiyorum. Renata'nın arkasından gizlice ona orta parmağıını gösteriyorum, bu da bana Isabella'dan bir kıkırdama ve Lev'den bir uyarı bakışı kazandırıyor. , *"Sakin ol, pislik, karın kendi başının çaresine bakabilir,"* der gibi bir bakış atıyorum.

Isabella bir iç çeker. Bir anlık sessizlikten sonra "Peki," diye kabul eder. "Bize doğruyu söylediğine güveneceğiz. Ama bize yalan söylediğini öğrenirsem, Renata, sonundan önce ölüm için yalvarırsın..."

Yalan söylemiyor olsa iyi olur.

Sesim alçak bir gümbürtüye dönüştü. "Tek bir yanlış hareket, Renata..."

Renata'nın omuzları rahatlayarak çöküyor ama gözlerinde hâlâ bir korku gölgesi var. "Teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Bizim sözlerimizde güven çok kırılgandır. Tek bir yanlış adım ve inşa ettiğimiz her şey etrafımızda yıkılabilir.

Isabella bize dönüyor, bakışları çelik gibi. "Onu serbest bırakacağız ama şartlarım var. Onu düşmanlarımızla herhangi bir temastan uzak tutabileceğimiz ve burada onun bir hain olduğuna inanan adamların sinsî tepkilerinden korunmasını sağlayabileceğimiz The Cove'a derhal geri getirilmesini istiyorum."

Renata başını sallıyor ve inanıyorum ki rahatlamış görünüyor.

Isabella bize dönüyor, yüz ifadesi sert. "Bir şey daha var." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, eve dönmeye o kadar hazırım ki.

"Öyle mi?"

"Yarın, siz ikiniz evleneceksiniz." Gözleri obsidyen kadar siyah, soğuk ve acımasız. "Bu sefer kaçış yok."

CH6PHER FOUR

Rgnata

"*¡DIOS HÍO!*"

Ollie ve ben birbirimize baktık. O da kadar şaşkın görünüyordu. "Ne?" Ağzımdan kaçırmayı başardım.

"*Evlenmek* mi?"

"Sanki bir sonraki mükemmel adım bu değilmiş gibi davranıyorsun," dedi Isabella başını sallayarak. "Sen, dostum, *çok* yakından izlenmelisin. *Henüz* yalan söylediğine dair bir kanıt olmasa da, hepimiz senin ve düşmanlarımızın uzun bir oyun oynadığına dair şüphelerimizin doğru olduğunu biliyoruz. Seni bir süreliğine gözetim altında tutabiliriz, ama alternatifini gerçekten istiyor musun - burada, Kolombiya'da esir tutulmayı?"

İnanamayarak ona bakıyorum. Tüm dünyam başıma yıkılmıştı ve artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Başımı sallıyorum.

"Ama ben bir mahkum olacağım. Yüzüğü ve olan bir mahkum."

"Evet," diyor Isabella, sesi çelik gibi. "Romanovlar için bir tutsak. Ama bu odanın dışında dolaşan kurtlara yem olmaktan daha iyi değil mi?"

Ve eğer onun karısıysan Ollie'nin seni çok daha yakından izleyeceğinden eminim," diyor Isabella sırtarak. "Bilmem gerekirdi."

Lev ona göz kırpmıyor. Hâlâ şok içinde donmuş gibi bakıyorum. Ollie'nin kucağında oturduğumun farkındayım. Aletinin kıcıma bastırarak sertleştiğinin de farkındayım. Sertçe yutkunuyorum.

"Eğer onlara benim hakkımda bir şey söylersen, sevdiğin adamı gözünün önünde öldürürüm."

Onu hala seviyor muyum?

Ollie'ye dönüp bakıyorum. Parlak yeşil gözleri önümde sabit duruyor. Yakışıklılığından dolayı kalbim biraz kırılıyor. Onun hakkında öğrendiklerime ve kendi gözlerimle gördüklerime dayanarak adamın bir psikopat olduğunu tahmin ediyorum, ama sessiz soğukluğunda beni çağıran sert bir seksilik var. Sakin, hükmedici bir duruşu, korkusuzluğu ve yırtıcı bir hayvan gibi zarafeti var ve bunlar beni çağırıyor.

Her zaman kötü adamlardan etkilenmişimdir. Onun gibi bir canavarı evcilleştirebileceğimi bilmekle ilgili bir şey var. Delici yeşil gözleri içimi görse bile, bu benim kişisel meydan okumam gibi.

Eğer ona kardeşimden bahsedersen, Ollie ölür.

Ben ipte oynatılan bir kuklayım ve ipi tutan da kardeşim.

Ollie başını sallayarak, "Onunla evlenmemi istiyorsun," diyor.

Lev iç geçirir. "Zaten yakında evlenmen gerektiğini biliyorsun kardeşim." Evlenir. Romanov ailesindeki son bekâr erkek o ve bir yıl içinde evlenmeye yemin etmiş. En azından ben öyle duydum.

"Romanovlar ve kartel arasındaki ittifakı sağlamlaştırmak için mükemmel bir hamle," diye devam ediyor Isabella. "Ve eğer Renata gerçekten Carlos'la çalışıyorsa, bu onu çileden çıkaracak ve saklandığı yerden çıkmasını sağlayacak."

"Ölü bir adamla temas halinde olmak zor," diye mırıldanıyorum ama kimse bana inanıyor mu bilmiyorum. *Ben* bile kendime inanmıyorum.

Bir o kadar rahatladı ki zor nefes alıyorum. Carlos'un Ollie'ye aşık olduğuma inanmasının bir nedeni var.

Ama itiraz etmek zorundayım. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum Bella. Beni sığırımı gibi evlendiriyorsun. Ciddi misin sen?"

Isabella yanıma geldi. "Ölümcül derecede ciddi. Bu artık sadece bizimle ilgili değil, Los Sangre Dorada'nın ve Romanov ailesinin geleceğiyle de ilgili. Bundan yüz yıl sonra çürüyen kemiklerden başka bir şey olmayacağız ama mirasımız yaşayacak. Bu evlilik konumumuzu güçlendirecek ve Carlos'un elini zorlayacak... tabii hâlâ buradaysa."

Ollie kaşlarını çatarak aramıza baktı. Tanrım, onu hâlâ sevdiğime kendimi yarı yarıya inandırmıştım ama bana attığı küçümseyen bakışlar aksini düşünmeme neden oldu.

O beni asla sevmeyecek.

Ben de onu asla

sevmeyeceğim.

Evliliğimiz, ailemdeki diğer tüm evliliklerin olduğu ve olacağı gibi olacak; bir manipölasyon taktiğinden başka bir şey olmayacak.

"Peki ya Carlos yemi yutmazsa?" Ollie sorar, bakışları Isabella'nın üzerindedir.

"Alacak."

"Sana söyledim, o öldü," diye . "Zamanını boşa harcama."

Görünmez de olabilirdim.

Ollie'nin dudakları inceliyor ve beni kavrayışını sıkılaştırıyor, istesem de istemesem de artık ona ait olduğumu sessizce hatırlatıyor. *Kahretsin*, bu acıtıyor. Tıslayarak nefes alıyorum ve sanki bunu gerçekten yapmak istememiş gibi ellerini gevşetiyor ama bana bakmıyor.

"Yapacak," diyor Isabella kesin bir ifadeyle. "Renata'nın böyle bir yetenekle itibarını mahvettiğini görmeye dayanamayacak. Göreceksiniz."

Oh, görecekler, tamam. Carlos'un önce Ollie'yi, sonra da beni sırayla öldürmesini izleyecekler. Titriyorum ve hepsine sırtımı dönüyorum. Bu evlilik bir ölüm cezası.

Tüm bunların ciddiyetini kavrarken omuzlarım çöküyor. Isabella ilk kez yumuşuyor. "Sen üzerine düşeni yap. Gerisini biz hallederiz, Renata. Eğer söylediklerin doğruysa, bize ihanet etmediysen ve düşmanlarımızla işbirliği içinde değilsen... zaman bunun doğru olduğunu kanıtlayacaktır." İç çeker ve sertçe yutkunur. "İçtenlikle öyle olmasını umuyorum."

Güven verici bir elini omzuma koyuyor ve ben de onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. "Kendimi size kanıtlamak için bu gerekiyorsa, yapacağım." Başka seçeneğim yok elbette, ama en azından bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Ollie beni kucağından itti. "Hadi gidelim." Gözlerimin içine bakmadığı zaman sesi sertleşiyor.

Yanılmışım. Eğer bu adamı sevdiğimi düşündüysem, aptalın tekiymişim. Benim gibi biri Ollie Romanov gibi soğuk ve kalpsiz bir adamı nasıl sevebilirdi ki?

"Aracınız sizi bekliyor," dedi Isabella. "Git. Lev ve ben düğünün için Cove'a döndüğümüzde buluşuruz."

Düğünümüz... yarın.

Havaalanına doğru giderken, arabadaki sessizlik boğucu bir hal alıyor. Sonunda bana döndü. "Aç mısın?"

"Hayır, o büyük aşağılanma ve inançsızlık porsiyonları beni oldukça tatmin etti." Gözlerimi deviriyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Direksiyonu kavıyor, parmak eklemleri bembeyaz. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve lanet olası çürüklerimi hatırlayarak irkiliyorum. Ondan uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

Carlos, Ollie ile evlendiğimi ne zaman anlayacak?

Ne yapacak?

Beni içine soktuğu durumdan nefret ediyorum ve bundan kurtulmanın bir yolunu bilmiyorum. Ollie'yi ölüme mahkum etmeden Isabella ve Ollie'ye kendimi nasıl kanıtlayabilirim? Bu imkansız.

İmkansız.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Gözlerimi kaydırıyorum.

"Ağlıyor musun? şu anda ciddi misin?" Sesi küstahça çıkmaya cüret ediyor.

"¡Cállate la puta boca!" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Ollie elini bacağıma vurup sıkıyor. "Karım olduğuunda benimle bu şekilde konuşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Lanet olsun. İspanyolca konuştuğunu unutmuşum ve ona çenesini kapatmasını söyledim.

"Doğru ya, siz Romanov erkeklerinin hepsi *evin reisleri* falan," diyorum elimden geldiğince küçümseyerek. şu anda ondan nefret etmiyor olsaydım, hoşuma gittiğini söylemem gerekirdi. Kendilerini eşlerine o kadar adamışlar, o kadar kararlı ve sadıklar ki. Ağabeyi Mikhail'in, karısı Aria'nın bastığı yere nasıl taptığını gördüm - diğerleri için örnek teşkil ediyor.

"Her neyse." Çok olgunca, Ollie. Çok olgunca.

"Senin derdin ne Ollie?" Hayal kırıklığım kabarak ona bağırıyorum. Hemen cevap vermiyor, kasları sıkılmış. Çenesinin de kasılı olduğunu tahmin ediyorum ama yine sakal bırakmaya karar vermiş.

Her neyse.

Koy'a geri döndüğümde, o benim bekçimdi. Mikhail onu bana göz kulak olması ve güvenilir olup olmadığını öğrenmesi için görevlendirmişti. Tahtı kardeşinden devralmak istediğinde Isabella'ya içeriden kaynak olarak Kolombiya'dan gelen bendim. şu anda ölmüş olması gereken Romanovlar için hayatını tehlikeye atan bendim ve Carlos bu kadar açgözlü davranıp beni öldürmekten çok kullanmak istediğine karar vermeseydi ölmüş olacaktı.

Ödülüm bu mu?

Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve tehlikelidir. "Gerçekten bilmek , değil mi? Pekâlâ. Sana söyleyeceğim. Ben *savunmasız* değilim. *Aşk* yapmam Renata, özellikle de düşmanlarımla bağlantılı biriyle. Gardlarını indirdiklerinde kardeşlerime ne olduğunu gördüm. Aşık olarak kendilerini zayıflattıklarında ve ben aynı hatayı yapmayacağım."

. "Birini sevmenin seni zayıf yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum," diye tersliyor. "Ben biliyorum. Bunun olduğunu defalarca gördüm."

"Ve zayıflık sizin kitabınızda nihai başarısızlık mıdır?"

Bana yan gözle bakıyor. değil, kalbim göğsümde bir takla atıyor. Başka tarafa bakıyorum.

"Tabii ki öyle."

Sözleri beni solar pleksusumdan vurdu. Neden bu ısırtığı bu kadar derinden hissediyorum? Yemeğe, iyi bir duşa ve biraz uykuya ihtiyacım var. Kendimi bir fırtınanın ortasında kurutulmak üzere asılmış gibi hissediyorum.

"Öyleyse ben senin için neyim? Sadece bir amaç için bir araç mı?"

"Evet," diyor soğuk bir sesle, gözleri önündeki yola dikilmiş. "Çok güzelsin, hakkını vermeliyim. Ve çok da kurnazsın. Ama bu benim için kim olduğunu ya da evliliğimizin amacını değiştirmez."

Bununla birlikte, bu pislik için tuttuğum tüm mumlar rüzgarda uçup gitti.

Yine de bunu kabul etmeyeceğim. "Sen lanet bir korkaksın. Hissetmekten korktuğun için duvarlarının arkasına saklanıyorsun. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum." Başımı başka yöne çeviriyorum. "Bunu ben de yaptım."

"Oh, beni tamamen çözdün, değil mi?"

Hepsi değil, Ollie. Hepsi değil.

Cevap vermiyorum.

"Beni tanıyormuş gibi davranma, Renata. Tek bildiğin seni tutsak eden adam. O zamanlar içinde hâlâ bir parça iyilik kaldığını düşünüyordum."

İşte bu acıttı.

"Senin içini görebiliyorum," diyorum gözyaşlarımla, ama o görmüyor. "İncinmekten çok korkuyorsun. Tahmin et ne oldu? İkimiz de zarar gördük."

Alay ediyor. "Korkmuyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum çünkü Ollie onunla tanıştığımdan beri ilk kez dişlerinin arasından yalan söyledi.

"Yalan söylüyorsun," diyorum usulca. Kendime engel olamıyorum. Sesim hafifçe titriyor. "Bundan fazlası var, değil mi?"

Kendini tutmadan önce gözleri hafifçe açıldı. Onu hazırlıksız yakaladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu hissedebiliyorum... insanlar bana yalan söylediğinde," diye ısrar ediyorum, kalbim çarpıyor. Bu hissetmekten daha fazlası - vücut dili ve gözlerle ilgili, ama en kolay, en basit açıklama bu. "Kabul *etmek* istemiyorsun ama bana karşı bir şeyler hissediyorsun." Duraklıyorum ve elimi bacağına koyuyorum. "Sen hissetmiyor musun?"

Yüzü sertleşiyor, sanki tüm savunmaları yerine oturmuş gibi. Bu sadece şüphelerimi doğruluyor. "Hayal görüyorsun. Çek elini üzerimden." Pistin yakınında duruyoruz. "Bu konuşma bitmiştir, Renata."

"Şimdilik," diyorum şarkı söyler gibi bir sesle.

Damarına bastım. Gerçek orada, *tam orada*, aramızda asılı duruyor ve eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da gerçeğı ortaya çıkarmaktır.

CH6PHER FIVE

Ollig

I H6HE HHIS. .

Renata Carerra'ya bu kadar yakın olmak, 1.80 boyunda, 100 kiloluk bir dinamit, yanımda oturuyor. O benim *karım* olacak. Kardeşimin ve karısının neden bunun en iyi hamle olduğuna karar verdiklerini tam olarak bilsem de, bu kadın yerine tamamen yabancı biriyle evlenmeyi tercih ederim.

İhanetinden önce... bu en iyi hediye gibi görünebilirdi, hepsi bir kurdele ile düzgünce bağlanmıştı. Ama şimdi ona güvenilemeyeceğine göre, bana dünyanın en kötü görevi verildi: Sana nefes alman için sebep veren bu kadını yakından takip et. Bize ihanet etmediğinden emin ol. Ayrıca onunla seks yap ama bundan zevk almasan iyi edersin çünkü bu seni sadece zayıflatır. Yatağınızda, düşüncelerinizde, rüyalarınızda onunla ilgilenin ama ona aşık olmadığınızdan emin olun.

Elbette, çocuklar. .

Çantalarımızı aldım ve çenemi uçağa doğru salladım. "Git," diye bağıyorum. Hava çok gergin.

"Yanına ne aldın?" Sesi bir meydan okuma, benimkine karşı onun iradesinin bir testi. Kontrol istiyor, cevaplar istiyor ama burada emirleri veren *benim*.

"Ne fark eder ki? Bin şu uçağa." The Cove'a ne kadar çabuk varırsak ve Renata Carerra ile memleketi arasına ne kadar mesafe koyarsak o kadar iyi.

"Ne paketlediklerini bilmek istiyorum," diyor kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde pistte dururken.

Şu anda benimle dalga mı geçiyor? "Ve üçe kadar saymadan önce o uçağa binmeni istiyorum, yoksa seni o uçağa sürüklerim ve başın büyük belaya girer."

Evet. İyiydi, Ollie.

Gözlerini bana dikti. "Kocam olacak olman sana bana patronluk taslama hakkını vermez."

Ayağımı havaya kışına toz konduruyorum. "Siktir *git*. Ve evet, ." "Az önce beni tekmeledin!"

"Seni tekmelemedim. Kışını su toplamadan için seni cesaretlendirdim." Böyle devam ederse pantolonunu indireceğim.

Kaldırımında gıcırdayan lastiklerin sesi tek uyarımız oldu. Çantaları kenara fırlatıp ona doğru atılıyorum ve tam silah sesleri etrafımızda patlarken onu yere düşürüyorum. İlk düşüncem onu güvende tutmak, ona kalkan olmak. Eğer ona bir şey olursa, dünya *yanar*.

Adamlarım yerlerini aldılar. Biz saklanmak için çabalarken silah sesleri duyuldu. Bir, iki, üç adam saldırıya geçti.

Carlos'un haberi olduğunu tahmin ediyorum.

İlk adam doğrudan şahdamarına yöneldi, silahını bana doğrultmuştu. Atışım onu tam gözlerinin ortasından vurdu. O yere düşerken, ben ikinciye vurdum. Üçüncüsü ise savaşçıydı. Yaklaşan ateşin altına dalmayı başarıyor ve doğruca Renata'ya saldırıyor. Ona doğru yuvarlanıp tetiği çekiyorum ama biri beni arkamdan yakalıyor ve atışım boşa gidiyor.

Bakışlarımı Renata'dan ayırmamaya çalışıyorum ama beni yakalayan her kimse gitmeme izin vermiyor. Göğüs kafeslerine dirsek atıyorum ve hayal kırıklığı içinde çığlık attıklarını duyuyorum, ama zamanında altlarından çıkamıyorum.

Renata'nın çığlığı gecenin karanlığını yırtıyor. Kuduz bir kedi gibi savaşıyor, tırmalıyor ve pençeliyor. Sonunda beni yakalayan adamı yakaladım. Üzerine yuvarlanıp onu yere seriyorum ve silahım yana kayıyor. Ona tekrar tekrar vuruyorum, kan yere fışkırıyor. Gözleri şişmiş ve dudağı kanlanmıştı. Kafasını kaldırdım ve betona çarptım.

Çabucak etrafımıza bakıyorum. Herkes yerde. Renata'nın kolundaki kesikten ağır kan akıyor. Eğiliyorum, silahımı kaldırıyorum ve kendinden geçmiş pisliğin gözlerinin arasına bir, iki, üç kez ateş ediyorum.

Renata dudaklarını büzerek, "Sanırım ölmüş olabilir," diye mırıldanıyor. Bir elini kanayan koluna götürüyor, parmaklarının arasından kan sızıyor.

"Asla bilemezsin. İyi misin?"

Gözlerini deviriyor. "Küçük bir kağıt kesiğim var ama onun dışında iyiyim. Bunun için özür dilerim. Birinin bize saldıracağından şüphelendim, bu yüzden geciktirmek istedim. Havadayken saldırırlarsa buradan asla çıkamayız."

Cevap vermeden önce ona bön bön bakıyorum. "Bunu birinin geleceğini düşündüğün için mi yaptın?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Yara bandın var mı?"

Gözlerimi kırıştıyorum ve koluna bakıyorum. "Tanrım, kadın. Elini indir." Önünde diz çöktüm ve kolunu inceledim. "Delirdin mi sen?" Sesim niyetlendiğimden daha sert, ama irkilmiyor. Aksine daha da dik duruyor, bir şeyler yapmam için bana meydan okuyor. Ve lanet olsun, istiyorum. Onu dizlerimin üzerine yatırmak ve bu meydan okumanın ne kadar kırılğan olduğunu göstermek istiyorum.

"Neden?" diye soruyor, yere bakarak.

"Çünkü bu açık yaraya kağıt kesiği dediniz ve yara bandı istediniz."

"*O kadar* da kötü değil. Espri anlayışım var mı, yok mu?"

Cevap olarak homurdandım.

"Lütfen bunu İngilizceye çevirin. Ya da İspanyolcaya."

"Bunu tercüme edeceğim," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Karım uslu durmayı öğrenecek. Öğrenmezse de ben öğrenmesini sağlayacağım."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Kıpırdamadan dur. Derin değil ama temizlenmesi gerekiyor. Hemen uçağa gitmeliyiz."

"Ah, yakışıklı, benimle olduğun için çok mutluyum. Bundan sonra ne yapacağımı asla bilemezdim."

Gözlerimi kısıyorum. "Ahhh, şimdi anladım," diyorum ayağa kalkıp onu kaldırırken.

"Neyi alayım?" diye soruyor. Tanrım, berbat durumda ama şu anda bile hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

"Benimle alay ediyorsun. Küçük oyunlarını anlıyorum. Beni zorlamak istiyorsun, ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorsun. Ama dikkatli ol, Renata. Çok zorlarsan, bunu ne kadar ileri götürebileceğimi zor yoldan öğrenirsin."

Çenesi düştü.

"Bunun nereye gideceğini, nasıl bir velet gibi davranıp bana karşı geleceğini görüyorum, bu yüzden seni dizlerimin üzerine yatırıyorum." Uçağa binerken başımı salladım. "Adil, adil. Ama gerçekten tatlım, benimle oynamak zorunda değildin. Sadece sorabilirdin."

Yanaklarının pembeleşmesine bayılıyorum. "Yapmayacağım! Ve *yapmayacaksın!*"

Kendi kendime homurdanıyorum. "Şimdi kim yalan söylüyor? Uçakta. Seni temizlememiz lazım." Bu sefer onu okumak için yalan tespit becerisine ihtiyacım yok.

Etrafına hızlı ve tekinsiz bir bakış atıyor, hareket etmeden önce gözlerini sağa sola çeviriyor, sanki biz ayrılmadan önce bir ordunun bize saldırmasını bekliyormuş gibi bakıyor. Bu beni de tedirgin ediyor, bu yüzden silahımı çekip etrafı kolaçan etmek için bir dakikamı daha ayırıyorum. Ama biz temiziz.

Bu saldırı kendiliğinden olmuş gibi görünüyordu.

Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.

Ve Carlos Carerra'nın cansız gözlerine bizzat bakana kadar geri dönmeyeceğiz.

"Her yerimden kan damlıyor" diyor, sesi boğuk çıkıyor. Elimde değil
-Kırılğanlığının sesi göğsümdeki düğümü çözüyor.

"İşte," diyorum, niyetimden daha yumuşak bir sesle. Elini tutuyorum ve koltuğa oturmasına yardım ediyorum. Çok yetenekli olduğunu biliyorum ama onu korumaktan da kendimi alamıyorum. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya tüm bu olanlarda masumsa?

Ne yazık ki, yalan dedektörüne sahip olan ben değilim.

Saldırıdan sonra bir şişe su istediğimde olduğu gibi bu isteğimi de geri çevirmeyen uçuş görevlisinden bir ilk yardım kiti alıyorum. Ailem bu ülkeden ayrılmaya çalışırken ilk kez saldırıya uğramıyor ve son da olmayacak.

Önünde diz çöküyorum ve katlanmış gazlı bezi koluna bastırıyorum. Tenini hissetmek içimde bir sarsıntı yaratıyor. Kıp kırmızı renk hızla bezi kaplıyor. Yaraya daha yakından bakıyorum ve daha sert bastırıyorum. Tıslayarak nefes alıyor ama hareket etmiyor. Kanıyor, acı çekiyor ama tek düşünebildiğim ne kadar yakın olduğu, onu benim yapmanın ne kadar kolay olacağı.

"Çok acıyor," diye mırıldandım. "değ il mi?" "Mmm," diye
mırıldanıyor.

Kısa gri saçlı ve düzgün yapılı yaşlı beyefendi olan uçuş görevlisine işaret ediyorum. "Efendim?"

"Bana bir ver. Herhangi bir şey. Sert ve güçlü bir şey." Biz onu beklerken yaraya bir kare gazlı bez daha tutuyorum.

Gözlerine bakmamak için çaba sarf ediyorum ama gözlerinin içimi yaktığını hissediyorum. Şu anda bile, derme çatma bandajından sızan kanla, Renata Carerra tanıdığım en güzel kadın. Uzun, siyah saçları çılgın dalgalar halinde omuzlarından aşağı sarkıyor ve onu yarı vahşi bir kadın gibi gösteriyor. Güneşte kızarmış ve esmer teni beyaz gazlı bezle keskin bir tezat oluşturuyor.

Ela ve kahverenginin derin bir karışımı olan gözleri acı ve kararlılık karışımıyla dolu. Acının yarasından kaynaklandığından pek emin değilim. Koy'da benim tutsağımken, gecemizi gündüzümüzü birlikte geçirirdik. Sanki onu tanıyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi hangi Renata'nın gerçek olduğunu sorguluyorum. Elleriyle konuşan ve duş alırken şarkı söyleyen esprili, kendini küçümseyen, ilginç kadın mı? Yoksa şu anda karşımda duran asık suratlı, temkinli kadın mı?

Genellikle sırtarak ya da gülümseyerek kıvrılan ve nadiren ikisinin arasında bir şey olan dolgun dudakları, şimdi acıyı kontrol etmeye çalışırken ince bir çizgi halinde bastırılıyor. Tanrım, şu anda bile büyüleyici ve ona karşı bağışıklığım olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Hayır. Renata Carerra büyü yapan bir cadı. Parmaklarını salladığında çaresiz kalıyorum ve onu takip etmek zorunda kalıyorum.

Yutkunuyorum ve yarasına odaklanıyorum; başka bir gazlı bez parçası alıp kanla doymuş olan ilkinin yerine koyuyorum. "Dur sana bir bakayım," diye mırıldanarak onu daha yakına çekiyorum. Gözlerim boynunun ince sütununda, çıplak köprücük kemiğinde geziniyor. Diri, dolgun göğüslerine ulaşana kadar vücudunu öpmek ve yalamak istiyorum. Vücudunu kendime doğru çekmek ve ona benim olduğunu göstermek istiyorum.

Minyon vücudu aldatıcı bir şekilde narin; içinde herhangi bir erkeğinkine rakip olacak bir güç ve ateş olduğunu biliyorum. Sağ yanağındaki yara izine bir an gözüm takılıyor, karşılaştığı ve hayatta kaldığı savaşların bir hatırlatıcısı. Bana düşmanlarımın kim olduğunu ve neden yavaş ve acı dolu bir ölümle öleceklerini hatırlatan bir not. Tekrar yutkunuyorum. Direnciyle birleşen kırılganlığı onu benim için her zamankinden daha çekici kılıyor.

Her santimi, ona direnmek için ne kadar mücadele edersem edeyim, beni kendine çeken ham, evcilleşmemiş güzelliği haykırıyor. Belinin kıvrımı, acı içinde nefes alırken göğsünün hafifçe inip kalkması - o manyetik, büyüleyici ve bu beni delirtiyor.

Bana bunu yaşattıkları için Mikhail ve Lev'i öldüreceğim.

Uçuş görevlisi elinde bir avuç dolusu küçük cam şişeyle geri dönüyor. Teşekkür edencesine başımı sallayarak ilkinin alıyorum ve ona uzatıyorum. "İç." Bakışlarımı tutarak şişenin kapağını kapatıyor, başını geriye doğru eğiyor ve tek seferde içiyor. Yutkunurken ve sonunda nefes almak için ayağa kalkarken boğazına bakıyorum.

"Bir tane daha."

Bir saniye alıyorum ve ona uzatıyorum. Hızla içiyor ve sonunda memnuniyetle iç çekiyor. Sözsüzce, devam etmem için başını sallıyor.

"Kıpırdamadan dur," diye emrediyorum, bir şişe antiseptik açıp yarasının üzerine döküyorum. Yemin ederim, nefes nefese kalıp dişlerini sıkıldığında bunu kendi sinirlerimde hissediyorum ama kıpırdamıyor.

"Aferin kızım. Aynen böyle. Bunun enfeksiyon kapmasını istemeyiz. Kite ağrı kesici var mı?" Görevliye sordum.

"Evet, efendim." Bana dayanıksız bir ağrı kesici paketi verdi. Dişlerimle açıp eline tutuşturuyorum. Onları üçüncü bir iğneyle kovalıyor ve sonunda başını geriye atıyor.

"Kolunu kesmesi çok garip. Neden daha savunmasız bir yerden değil?" Gerçekten yaralamak ya da öldürmek için kesiyor olsaydım, sırtı ya da boyuna yönelirdim. "Dikiş atılması gerekebilir."

Başını sallar. "Güzel. O kite ihtiyacın olan şey var mı?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Tanrım, kolunu *burada* dikmeme hazır mı? Acıyı uyuşturmak için viski ve votkadan başka bir şey olmadan mı? Bu Kolombiyalı kadınlar çelikten yapılmış.

Başımı salladım. "Hayır, seni eve götüreceğiz." Renata çenesini kaldırıyor ve çenesini sıkıyor.

"Beni Cove'a geri getirebilirsiniz, ama orası asla benim evim olmayacak."

O da böyle düşünüyor. artık benim ve yakında karım olacak. Onun evi benim olduğum yer.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, onun yanındaki yerime oturuyorum. Isabella ve Lev'i arayarak onları bilgilendiriyorum.

," diyor Isabella. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Garipti ve çok çabuk gittiler, belki de bizi unutmadığını bilmemizi istemiştir."

"Mmm," diyor Isabella. "Ya da başka bir şey."

"Döndüğümüzde Aria ile konuşacağım." En büyük ağabeyimin karısı Aria dünya çapında bir hacker ve bilgisayar dehasıdır. Kadın delicesine zeki ve biz ölümlüler için görünmez olan insanları ve yerleri bulma yeteneğine sahip.

"İyi fikir. Koy'da da güvenliği artırmalıyız." "Yüzde yüz."

Uçak pistte taksi yapmaya başlarken Lev, "Ollie, bir şey daha var," der.

"Öyle mi?"

"Geri döndüğünüzde inişiniz ve güvenliğiniz için endişelenmeyi bize bırakın. Sizi bekleyen bir ekibimiz olacak. Evinize dönmeden önce sizi güvenli bir eve yerleştireceğiz."

Başımı salladım. "Hayır. Eve gitmek istiyorum. Ben hallederim."

Isabella ve Lev'in sakın bir sohbete dalmalarını izliyorum. Gerginlik hissediliyor.

Sonunda Isabella sessizliği bozuyor, sesi kararlı. "Son kararı Mikhail verecek."

Lev başını sallıyor, yüz ifadesi kararlı. Ben cevap veremedim Isabella dikkatini bana çeviriyor, bakışları keskin ve tereddütsüz.

"Ollie, güvenlik detaylarını biz hallederiz. Şu anda tek odak noktan Renata ile ilgilenmek."

Ona bakıyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, güvence için sessiz bir yalvarış.

O anda, sorumluluğun ağırlığı hiç olmadığı kadar ağır geliyor... ama yapmakla görevlendirildiğim şeyi *tam olarak* yapmaya daha kararlıyım.

Renata'yı hallet.

CH6PHER Slà

Rgnata

BİR HİNC OLLIE benim hakkımda bir şey bilmiyor ama yakında öğrenecek-içkimi tutamıyorum. Neyse ki, bunu bilen tek kişi olan Isabella burada değil.

Kolombiya'dan The Cove'a uçuş altı saat sürüyor ve yol boyunca uyumayı planlıyorum. Ama bana verdiği iğneler damarlarımda dolaşıyor olsa da, ağrı kesiciler henüz etkisini göstermedi ve kolum *zonkluyor*.

Yine de acı çektiğimi bilmesine izin vermeyeceğim.

Ya da bu noktada tatmin bile olabilir miydi? Orada benim için gerçekten *endişelenmiş* görünüyordu, sanki bu çarpık evlilik bir stratejiden, bir amaçtan daha fazlasıymış gibi. Ama ben daha iyi biliyorum. Bu aşk değil, hayatta kalmak.

Ollie. Sadece bu isim bile bıçak gibi kesiyor. kaçırmak, nefes almak için kendimi zorlamak , çünkü bunu yapmazsam ona güvenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayacağım. Onu istemenin. Bu göze alamayacağım bir cazibe.

Kalbime bir sızı saplanıyor ve kendimi toparlamak için başımı çevirmek zorunda kalıyorum. Bir zamanlar hızla birbirimizin sırdaşı olmuştuk ve bunu geri almak için her şeyimi verirdim.

Kardeşimin beni gerçekten önemseydiğim iki insana karşı lanet olası bir hain gibi görünmeye zorlamasından nefret ediyorum. Beni bu hale getirmesinden nefret ediyorum - ait olduğum her dünyada bir yabancı.

İçimi çekiyorum. Bazen keşke doğruyu ve yalanı ayırt etmekte bu kadar iyi olmasaydım diyorum. Beni önemseydiğini bilmeseydim her şey daha kolay olabilirdi.

Kardeşim beni izlediğini bilmemi istedi. Ne söz verdiğimi hatırlamamı ve bir hata yaparsam Ollie'nin öleceğini bilmemi istiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve beni tamamen tüketmekle tehdit eden korku kuyusuna karşı savaşıyorum. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Ağrın nasıl?" Ollie oturdu.

Omuz silkiyorum ve cevap vermiyorum. Bir an için cevap verirsem gerçekten ağlayacakmışım gibi hissediyorum.

Kir ve kan içinde, saçlarım rüzgâr tünelinden geçmişim gibi dağınık olan benim aksime Ollie mükemmel görünüyor.

Her zaman mükemmel görünüyor.

Yemin ederim, Romanov erkekleri model olabilir ve bu hiç adil *değil*. Ölümlüler arasında tanrılar. Bu ailede güçlü genler var ve muhtemelen The Cove'daki statüleriyle bir ilgisi var. İstedikleri her şeyi elde ediyorlar, altın dokunuşlu Kral Midas gibi. Gittikleri her yerde kadınlar onları kendilerine benzetmek için birbirlerini eziyorlar. Bu hiç adil değil, gerçekten. Çok zengin ve eski tanrılarının resmi mi?

Taştan oyulmuş bir yaratık gibi, boyun eğmez ve dokunulmaz. Ama yüzeyin altındaki çatlakları gördüm, saklanmakta olan canavarı... Onu saklandığı yerden çıkarmak, içindeki canavarı evcilleştirmek istiyorum.

Başımı sallıyorum ve düşmanıma bakıyorum... nam-ı diğer müstakbel kocama.

Isabella bizi bir araya getirirken ne *düşünüyordu*? Tanrım, hatırladığım kadar yakışıklıymış.

Camı kesecek kadar keskin olan çene çizgisi kaba kirli sakallarla kaplı. Kalbimi korumak için inşa ettiğim her katmanın içini gören o yeşil gözler. Diğerleri onun soğuk ve acımasız olduğunu söylüyor ve ben bunu inkâr etmesem de Ollie Romanov'da diğerlerinin düşündüğünden daha fazlası var.

Ona bakarken bile nabzımın hızla atmasından *nefret ediyorum*, keşke kontrol edebilseydim ama ben de bir insanım. Varlığı girdiği her odayı dolduruyor, tek kelime etmeden dikkati ve saygıyı emrediyor. Zahmetsizce güç ve egemenlik yayması beni çileden çıkarıyor.

"Bana bakmaya devam edecek misin, yoksa daha fazla ağrı kesiciye mi ihtiyacın var?" Ollie'nin duygusuz sesi düşüncelerimi yarıp geçerek beni gerçeğe geri döndürüyor.

Göğsümdeki istemsiz çarpıntıyı gizlemeye çalışarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Oh, ben iyiyim," diyorum tatlı bir sesle. "Sizden başka bir şey istemiyorum efendim. Çok teşekkür ederim."

"Ah. Kocana nasıl saygı göstereceğin konusunda pratik yaptığını bilmek güzel."

Ona orta parmağımı gösterdim... sadece onu düzeltmek için. Gözleri bana dikildi ve ayıldı, daha yakına eğildi. "Bunu bir daha yap Renata, ben de nişanlım ve onun şaplak atma sapkınlığı hakkındaki teorimi test edeyim."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Beni duydun." Oooh, *bu ne cüret*. Yüzündeki o kendinden memnun, kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak, maskenin altındaki adamı görmek istiyorum. Soğuk, hesapçı bir tarafsızlıktan daha fazlasını hissedebilecek olan adamı.

Koltuğa geri yaslanıyorum ve uçağın küçük iç kısmı önümde dönüyor.

"Bu türbülans mı?"

Homurdanıyor ve bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında hafif bir sırıtış belirliyor. Siktir git, Ollie Romanov. O sırıtığında çaresiz kalıyorum.

"Hayır, sanırım iğneler yüzünden. Muhtemelen alkol ve ağrı kesicileri karıştırmamalısınız."

Oh. Doğru.

Lanet
olsun.

Haklı olmasından nefret ediyorum. Her şeye rağmen ona güvenmek zorunda kalacağımndan nefret ediyorum ve bu beni her zamankinden daha savunmasız yapıyor. Bu düşünce bende çığlık atma ve bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor.

"Sana güvenmiyorum, biliyorsun," diyorum. Sesim sabit, ama bana sert bir bakış attığında kalbim daha hızlı çarpıyor.

"değilsin." Daha yakına eğiliyor. "Gerçekten çok basit Renata. Tek yapman gereken benimle evlenmek. Seni becermeme izin ver. Benim adımları al ve benim bebeklerimi doğur." Sanki her şey çok basitmiş gibi omuz silkiyor; tek yapmam gereken onunla evlenmek, her şeyimi ona vermek ve gerisini onun kontrol etmesine izin vermek.

Ama bu bir evlilikten daha fazlası. Bu bir savaş. "Gerisini ben hallederim, Renata."

Oh, hepsi bu mu?

Gözlerimi ona dikiyorum ama kendini beğenmiş herife cevap verme tatminini yaşatmıyorum.

"Peki," diye çıktım. "Ama sana karşı gardımı indireceğimi bir an bile düşünme." Bir parmağımı yüzümün etrafında dairesel hareketlerle döndürüyorum. "Bunu görüyor musun? Benden alacağın tek şey bu."

Ne diyorum lan ben? O içkilerin içinde ne vardı?

Karanlık, zengin kıkırdaması omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve geri dönüş cümlemin kendi kulaklarıma geldiği kadar ezik olduğu konusundaki şüphelerimi doğruluyor. "Daha azını beklemezdim."

Başım sanki normal boyutunun üç katıymış gibi hissediyorum ve kolumdaki zonklayıcı ağrı biraz azalmaya başladı.

"İyi," dedim. Sonra bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. "Bunu duydu mu?"

"Neyi duyayım?" diye soruyor, meraklı bir köpek yavrusu gibi bir şey düşünürken takındığı o sevimli şaşkın ifadeyi takınıyor. Küçük bir dakikalığına gardını düşürüyor ve tamamen silahsızlanıyor.

"Seninle konuştuğumda." Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Tanrım, işte başlıyoruz. O içkileri içmemeliydim, özellikle de aç karnına.

"Sen neden bahsediyorsun?" Nedense onun kafa karışıklığını çok komik buluyorum. Bir kıkırdama daha patlatıyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum.

"Hiçbir şey."

"Sarhoş musun sen?" Başını sallar.

"Ah, tatlım," diyorum başka bir kıkırdamayla. "Kafam çok güzel. İçkimi *hiç* tutamıyorum."

"Tanrım." Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor ve içimdeki korku ve beklentiye engel olamıyorum. Bu adam *kocam*, koruyucum ve en büyük mücadelem olacak. Ve bir şekilde, bu yeni gerçekliğin üstesinden Carlos'a ihanet etmeden ve bu süreçte kendimi kaybetmeden gelmem gerekiyor.

Bu imkansız olacak.

"Bana bak," diye

tersliyor.

Gözlerimi olabildiğince açıyorum ve başım tembelce sallanarak ona bakıyorum.

"Mmm?" Yüzü yüzüyor. "Bir şey yedin mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Düşmanlarımız tarafından yakalanıp LSD götürülmek, sorgulanmak, sonra bu uçağa sürüklenmek ve saldırıya uğramak arasında yerde üç öğün yemek yemeyi unutuyorum." Omuz silkiyorum. "Oopsie."

Gözlerini deviriyor ve uçuş görevlisine işaret ediyor. "Portakal suyu, iki buz küpü. Tatlı bir şeyler. Ve bir tavuklu sandviç, mayonezsiz."

Gözlerim yaşardığında başımı başka yöne çeviriyorum. Elbette tam olarak neyi sevdiğimi hatırlıyor. Sanki bir ömür önce sorgulanmak üzere gözaltına alınmışım ve benden sorumlu olan oymuş gibi geliyor... ama gerçekte, bu sadece bir hafta önceydi.

Uçuş görevlisi yemeğimizi uzatıyor ve sessizce yiyoruz. Onu dikkatle izliyorum.

Sevdiğin adamı öldüreceğim.

Başka tarafa bakmalıyım.

Kardeşim gibi bir izleyiciye Ollie Romanov'u sevdiğim izlenimini verecek ne yaptım? Onunla yaşadığım esareti düşündüm.

Sonsuz saatler boyunca konuştuk ve ona çocukluğumla ilgili her şeyi anlattım. Romanov Bratva'nın uluslararası danışmanı olarak çeşitli ülkelere yaptığı seyahatlerden bahsetti ve ben de merakla sorular sordum. Ollie başkalarına karşı sessiz bir adamdı, ama bana açıldı.

Kardeşim beni canımın yandığı yerden vurdu. Konu Ollie Romanov olunca savunmasız olduğumu biliyor. Keşke bu kadar kolay okunmasaydım.

Sandviçimi bitirip çikolatalı kurabiyeye göz atarken başım hafifliyor ve kolum ağrıyor.

Ollie bana bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Kolun hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

"Sadece kullandığım zaman," diye cevap veriyorum, kelimelerim biraz bulanıklaşıyor. "O da her zaman çünkü... en sevdiğim uzuvlarımdan biri." Bandaja bir bakış atıyorum. "Yine de çok iyi düzeltmişsin. Bu konuda nasıl bu kadar iyi oldun?"

Omuz silkiyor. "Mikhail görevi devralmadan önce Bratva'nın sıhhiyecisiydim. Hepimiz farklı pozisyonları denedik. Çocukken tıp okumak istiyordum." Bir şişe gazozdan uzun bir yudum alıyor. Adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum ve sertçe yutkunuyorum. Sandviçinin ikinci yarısını kaldırıyor ve büyük bir ısırık alıyor, düzenli bir şekilde çiğniyor ve yutkunuyor. "Bir şeyleri inceliyorum ve uzman olmayı hedefliyorum." Omuz silkiyor. "Bu benim tarzım."

"Fark ettim."

Diller, kültürler, gelenekler ve yerler; hepsini sanki kataloglamış gibi kafasında tutuyor. Bir şeyi bir kez öğrendi mi, orada kalmaya devam eder.

Bir şeylere hükmetme becerisinin insanlara da yansıyor yansımadığını merak ediyorum.

Tekrar aptalca bir şey söylemeden önce kurabiyei ağzıma tıkıyorum.

Ollie eğilip yavaşca koluma uzanıyor ve onu inceliyor. "şişmiş görünüyor."

Yere bakıyorum. "İnsan etinin bu şekilde kesilmek ve sarılmak için yaratıldığından şüpheliyim. Ben iyiyim."

"Renata." Sesindeki  l  l  ton dikkatimi çekiyor. Tanrım, adımı söylemesine bayılıyorum. Kafamdaki düşünceler duruluyor ve nabzım damarlarımda hızlanıyor. "Ciddiyim," diye devam ediyor, kaşları endişeyle çatılmış.

Sertçe yutkundum. Kardeşim haklıydı. Bu adama deliler gibi aşığım ve bu beni öldürecek... eğer önce o yapmazsa.

Sağlam elimi umursamazca sallıyorum. "Sakin ol Ollie, yıkılmayacağım. Daha kötülerini de yaşadım." Daha yakına eğilip yüksek sesle fısıldıyorum. "Ve bahse girerim geri döndüğümüzde onu  pecek ve daha iyi yapacaksın, değil mi?"

Hırladığında arkama yaslanıp kıkırdıyorum, sonra elimi uçuş görevlisine uzatıyorum.

"Bir shot daha lütfen."

"Sanırım yeterince içtin." Ollie kaşlarını  atar.

"Henüz değil," diyorum hastalıklı tatlı bir gülümsemeyle. Tabağımı itiyorum ve kurabiyesine sertçe bakıyorum.

Uçuş görevlisi aramızda bir ileri bir geri bakıyor ve Ollie ona başını sertçe sallıyor. Ben onun hayatını tekrar tehlikeye atmadan önce koşarak uzaklaşıyor.

"O sandviçi bitirecek misin?" Ollie soruyor.

Bana daha fazla yemek yemem için patronluk taslayacağını sanıyorsa... Ona ters ters bakıyorum. "Hayır. Yine de bir kurabiye daha alabilirim."

Sözsüzce, onu almak için üzerime eğiliyor. O temiz, odunsu kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Hiç adil değil. *Hiç adil* değil!

Sandviçimi iki büyük ısırıkta yok edişini izliyorum, sonra tabağında kalan kurabiyeye göz atıyorum. Kurabiyeler benim favorimdir. Sözsüzce, yavaşça bana uzatıyor. Neredeyse sevinçten ellerimi çırpacaktım.

Zengin ve tereyağlı, her lokmanın tadını çıkarıyorum.

"Çocuk gibisin," diyor ama sesinde bir yumuşaklık var, neredeyse koruyucu bir şey...

"Mhm. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Haksız değil. Sağlıklı yemek iyidir hoştur ama bana bir kurabiye verin, ben de mutlu bir kız olayım.

Homurdanıyor. "Sarhoş Renata'yı severim."

Kalbim deli gibi çarpıyor. Belki de beni küçümseliyordur.

Ona sırtıyıyorum ve bir kadeh daha dolduruyorum. "Sen seviyor musun? Onun nesini seviyorsun?"

Beni izliyor, gözlerinde eğlence dans ediyor ama bir parça hüznün de var. "O eğlenceli biri. Çekingen değil. Ve belki biraz da savunmasız."

"Sarhoş Ollie şakacı ve sınır tanımaz mıdır? Yoksa bunun için lobotomi mi gerekir?"

Homurdanır ve başını sallar.

Yemeğimizi bitiriyoruz, neredeyse rahat bir sessizliğe gömülürken gerginlik azalıyor. Her şeye rağmen, bu yine biraz normal hissettiriyor. Koy'da birbirimizle bir uyum yakalamıştık. Belki... her şeye rağmen... bunu tekrar bulabiliriz.

Olabilir.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Onu sevmemek benim için daha güvenli. Carlos'un sözünü yerine getireceği zaman gelirse, bu beni öldürür.

Carlos'u bulmak zorundayız. O bize ulaşmadan önce biz ona ulaşmalıyız... yoksa ikimiz de bundan sağ çıkamayız.

CH6PHER SEVEN

Ollig

BÜTÜN ÇALIŞIYORUM, Kolombiya seyahatim sırasında kaçırdıklarımı telafi etmeye çalışıyorum ama çoğunlukla yanımdaki güzel, büyüleyici, çileden çıkarıcı kadını görmezden gelmeye çalışıyorum. Uykusunda sevimli bir şekilde horluyor ve ağzının köşesinde biraz salya var. Sırıttıyorum ve küçük bir video çekiyorum. İşe yarayabilir.

Videoyu tekrar izlediğimde kaşlarımı çatıyorum. Kolu zonklayarak ve akşamdan kalma bir şekilde uyanacak. Bunun için izlemem gerekecek. Onun için üzülmemeliyim. Üzülemem.

The Cove'un hemen dışındaki küçük, özel havaalanımıza indiğimizde sabahın erken saatlerinde güneş ışığı bulutların arasından süzülüyor. Bir elimi gözlerime götürüyorum, evde olduğum için minnettarım ama çok yorgunum. Renata altı saatlik uçuşun çoğunda uyumuş olsa da, içkiler ve ilaçlar sayesinde günlerdir birkaç saatten fazla uyumamıştım.

Yine de tetikte olmalıyım. Bir yerden diğerine geçmek her zaman en savunmasız olduğumuz zamandır.

Uykuya ihtiyacı var, yüzden inene kadar onu uyandırmıyorum. Onu şimdiki zamana ve acı çekmeye geri sürükleyen kişi olmaktan nefret ediyorum.

"Renata." Baş omzumda, güzel yüzü çok huzurlu. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Belki onu uyandırmadan uçaktan indirip arabaya götürebilirim-

"Mmm?" Dik oturuyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Belki de açılmaz.

"Neredeyse geldiğimizi neden bana söylemedin? Böyle şeyleri bilmek isterim." Bu doğru - döngünün dışında bırakılmaktan ve şaşırtılmaktan nefret ediyor. Daha önceki kısa esaretinin onu bu kadar çıldırtmasının bir nedeni de buydu.

"Uykuya ihtiyacın vardı. Kolun nasıl?"

İç çekerek, sanki olanları hatırlıyormuş gibi yere bakıyor. "Hâlâ orada, sanırım. Sorun değil." Kapı açıldığında önüne bakıyor. "Araba bekliyor mu?"

"Evet. Mikhail doğruca aile merkezine gitmemi söyledi." En büyük ağabeyim ve Bratva'mızın *pakhan*'ı ne derse onu yapmak zorundayım. Onu yalnız istiyorum. Onu herkesten uzaklaştırmak istiyorum, sadece ikimiz, gerekirse aya bile götürebilirim. Bir nefes üflüyorum. "Aile merkezine ne kadar yakın olursak o kadar iyi."

Homurdanıyor ve koltuğunda kayıyor. "Tamam, anladım." Sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyor. "Çok hızlıydı."

"Sen derin uykudayken zaman uçup gidiyor." Telefonumdaki videoyu açıp ona gösteriyorum.

"Bunu bana sen yaptırdın! Sil onu, Ollie!"

Homurdanıyorum. "Hiç şansın yok. Bu tam bir şantaj malzemesi."

Kızgın görünmeye çalışıyor ama dudaklarının seğirdiği küçük bir bakış atıyor, ancak kolunu tuttuğunda yüzü hızla acıyla buruşuyor. "Ah, başım. Kolum. Ne oluyor lan? Böyle küçük bir kesik bu kadar acıtmamalı."

"Küçük bir kesik değildi ama döndüğümüzde sana ."

Evden çıktığımızda, evin tanıdık görüntüsü bir rahatlama hissi veriyor. Kardeşlerim buraya güzelce yerleşmiş olsa da, işim bana bu lüksü sağlamadı. Yıllardır bir göçebeyim, bir yerden bir yere taşınıyorum.

Şimdiye kadar.

Yanımdaki güzel kadına bakıyorum. Evleniyoruz. Bu gerçekten kök salmak için bir şansım olacağı anlamına mı geliyor?

"Şoförünüz bu mu?" diye soruyor, ileride bizi bekleyen arabayı işaret ederek. Bir esnemeyi bastırıyorum. Tanrım, çok yorgunum.

Gözlerimi güneşten koruyorum ve kısıyorum. "Sanırım öyle."

Uçuş ekibi temizliğe başlarken ben de çantalarımızı alıp dışarı çıkıyorum. Onu evime geri götürmek için sabırsızlanıyorum.

"Nereye gitmemize karar verdiler?" diye soruyor. "Aile merkezi."

Renata başını sallıyor ama fazla bir şey söylemiyor. Şoföre odaklanmış durumda. Onu buradan göremiyorum ama her şey yasal görünüyor. Bu bizim arabamız. Protokol gereği önümüzde duruyor.

Çantalarımızı alıyorum ve bu sefer benimle bu konuda tartışmıyor.

Güzel. Sadece eve gitmek istiyorum. Güvenliğe geri dönüp, onun tekrar güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

"Eve şimdi kim döndü?"

"Annem ve kız kardeşim, bunu biliyorum ama diğer kardeşlerimden o kadar emin değilim. Bu sabah bir toplantı yapacağız ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Şoför yaklaşıyor. "Evinize hoş geldiniz, efendim. Hanımefendi. Bavullarınızı taşımanıza yardım edebilir miyim?"

"Bende var," dedim ona. Bunu bilmesi gerekirdi.

Renata başını sallıyor ve gözlerime bakmadan şoföre meraklı bir bakış atıyor. "Güvenli evin yeri güvenlik tarafından size zaten verildi mi?"

Biz gitmiyoruz-

"Evet, her şey hazır . Konumunuz güvende."

Renata tatlı tatlı gülümsüyor. "Mükemmel." Yüzünü bana dönüyor ve yaklaşmam için işaret ediyor. Tatlı, sıcak nefesini yanağıma değdirerek fısıldıyor: "O senin şoförün değil."

Kulağına fısıldadım, "Yok artık. Seni aşıkımız gibi öpeceğim, sonra da silahımı çekeceğim. Siper al. Dalga geçme."

Başını sallıyor.

Yanağını öpüyorum, yumuşak, tatlı teni ballı tereyağı gibi dudaklarıma yapışıyor. Onu istiyorum.

Her şeyini istiyorum. Bir bağımlının ilk vuruşu gibi. Renata Carrera'nın bir tadı, bir dokunuşu ve daha fazlasına ihtiyacım var.

İsteksizce geri çekildim, silahımı çektim.

Şoför bana bir bakış attı ve sürücü koltuğuna daldı. Tetiği çektim.

O uzaklaşırken camlar kırılıyor. Renata'ya telefonumu fırlatırken damarlarımda adrenalin dolaşiyor. "Mikhail'i ara, gözünü ondan ayırma!" Aracın peşinden giderken bağıriyorum. Tekrar tekrar ateş ediyorum, bir lastiği vuruyorum, ama çıkış çok yakın, aniden dönüyor ve arkasında gördüğüm tek şey bir toz bulutu.

"Mikhail?" Renata'nın gözleri kocaman, .

"Sen kimsin ve kardeşim hangi cehennemde?" Mikhail gürlüyor.

"Buradayım," diye bağıriyorum ki beni duyabilsin. "Renata'ya seni arattırdım. Şoförümüzün yerine biri geçti ve bizi öldürmeye çalıştı. Onu yakalamaya çalıştım ama kaçtı. Onu görmemiz gerek."

"Aria, bunu aldın mı?" Mikhail karısına sorar. Aria'nın yetenekleri sayesinde herkesi, her yerde, her zaman bulabilir.

"Hallediyorum. Yedinci bölgede bir insansız hava aracımız var ve otoyoldaki güvenlik kameralarına bir... iki... *Annene gel, bebeğim.*"

Otoparkın etrafına ılınca bakıyorum. Onu hemen buradan ıkarmalıyım.

"Bir arabaya ihtiyacımız var."

"Viktor on dakika sonra burada olacak. O zamana kadar onu koru

Ollie." Renata kaşlarını çattı. "Keşke benim de bir silahım olsaydı."

"Sana silah vermemin imkanı yok."

"Peki, ne yapmam gerekiyor? Etrafta durup güzel mi görüneyim?" Tiksintiyle kendine bakıyor. "Sanki yapabilirmişim gibi, kan içindeyim, kıyafetlerim yırtılmış, saçlarım bakımsız, istismar edilmiş bir Barbie bebek gibi."

Tanrım. Kadınlar. Yanlış şeylere odaklanıyorlar.

Mikhail hoparlörden "Hayır," diye bağııyor. "Sana ne diyorsa onu yap. Telefonu kapat ve saklan. *Hemen.*"

Adam aramayı keser ve kadın ellerini havaya kaldırır. "Aman Tanrım!" Etrafı taradım.

"Orada. Hangarın orada. Beni takip edin."

"Peki, *efendim*. Siz nasıl isterseniz, *efendim*."

Artık sarhoş değilim. Güzel. Ona hak ettiğı şaplakları attığımda her şeyi hissedecek.

"Neden bu kadar mutsuzsun?" Elini aşağıya doğru çekerek yanımdaki kaldırıma oturmasını sağlıyorum.

Kaşlarını çatarak cevap vermedi. Cevap vermesini beklemiyordum.

Genelde o kadar zor biri değildir. Renata Carerra'ya itaatkâr ya da uysal demek zor olsa da, nadiren bu kadar yorucu oluyor.

Yanımda, kaldırımda bağdaş kurmuş oturuyor ve saçlarıyla oynuyor. Kahretsin, ama onun narin, zarif parmaklarının boynundaki saçları süpürüp örmeye başlamasını izlemek çok seksi.

"Konusmak istemiyorum, Ollie. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Üçüncü dereceden konuşmayı bırakalım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Haklısın; neler hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda tek amacımız aracımız gelene kadar hayatta kalmak."

"Neden?" diye tersliyor.

"Neden hayatta kalıyorsun?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Tanrım, hayır," diyor başını sallayarak. "Ben bunu hallettim. Hayatta olmayı seviyorum." Bana yan gözle bakıyor ve sertçe yutkunuyor. "En azından çoğu zaman. Benim de bazı anlarım oldu."

Bu ne anlama geliyor?

Başımı sallıyorum, dinliyorum, ama hâlâ *o anlara* takılıp kalmış durumdayım. Bu, Renata hakkında bilmediğim çok daha fazla şey olduğunu ve hepsini bilmek istediğimi keskin bir şekilde hatırlatıyor. Bilmek zorundayım.

"Demek istediğim, neden bir araç için beklemek zorundayız? Burada çantada keklik gibiyiz. Kardeşim Javier gibi değil, biliyorsun. Yani o Javier gibi değildi."

Yüzünde bir panik ifadesi belirliyor. Onun hayatta olduğunu kabul etmemiş gibi davranıyorum.

"Kardeşinizin yöntemi neydi?"

"Javier tamamen strateji ve manipülasyonla ilgiliydi. Dokunaçları çok genişti ve neyse ki iktidara gelmeden önce her şeyi yakıp yıktı. Kardeşim vahşi ve pervasızdı." Biraz kekeliyor. "O... o sonuçlarını düşünmeden sertçe saldırırdı ve onun yerine geçen herkes de aynı olacaktır."

"Kolay hedef olmamızla ilgili söylediklerinizi anlıyorum. Burada senden daha fazla oturmak istemiyorum. Ama Mikhail'e kendi hayatım ve şimdi de senin hayatın konusunda güveniyorum. Bu yüzden ikimizi de tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor. Tanrım, kaşlarını çatığında çok güzel oluyor.

Düzeltiyorum. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın çok güzel.

"Burada kalıyoruz. En güvenli bahis bu."

Kollarını bacaklarına doluyor, gözleri hangarın dışındaki alanda geziniyor.

"Hayatım böyle mi olacak?"

Silahımı çekmiş, onun yanında duruyorum. otururken çok küçük görünüyor. Sanki onun üzerinde yükseliyormuşum gibi hissediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

İnce bir omzunu silkiyor ve başını sallıyor. Düzensiz saçları sırtında ve omuzlarında dans ediyor ve sertçe yutkunuyor. "Sadece... Kontrolden çıkmış gibi hissetmekten nefret ediyorum. Sanki bir başkası benim yerime hayatımı yönetiyormuş gibi, ama sen bana patronluk taslayıp ne yapacağımı söylediğinde tam da böyle oluyor."

Gözlerimi hangarın dışındaki manzaradan ayırma riskini göze alamıyorum, bu yüzden ona daha yakın olmak için çömelmeden önce tekrar . Kıyı temiz. Normal bir havaalanında olsaydık boku yerdik ama şansımıza burada böyle bir şey yapabiliyoruz.

Renata ile evleneceğim. Bunun bir önemi yok. Hoşuna gitse de gitmese de benim olacak.

"Ollie-"

Ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalbimin etrafındaki korunaklı duvar çatlıyor. Parçalandığını hissediyorum. Bir parçam sadece onu korumak için değil, sadece onu benim yapmak için değil... ama onu *mutlu* etmek için gelen her şeyi yapmak istiyor.

Tanrım. Ben lanet bir korkağım.

"Ne?" İsteddiğimden daha sert bir şekilde bağıriyorum. Başka tarafa bakıyorum.

Sustuğu anı anlayabiliyorum. Gözleri kapanıyor ve çenesi sıkılıyor. Sanki bana savunmasızlığının tadını vermiş ve şimdi onu geri alması gerekiyormuş gibi başka tarafa bakıyor.

"Unut ." Yüzünü benden tamamen çeviriyor.

Onu bana bakmaya, gerçekten ne düşündüğünü söylemeye zorlamak istiyorum.

"Benimle oyun oynamayı bırak, Renata. Bana ne söyleyeceğini söyle."

"Önemli değil."

Tanrım.

"Bu oyunu oynamayacağım." Onu sarsmak istiyorum ama dikkatini çekme ihtiyacım, onu koruma ihtiyacımdan daha ağır basmıyor. Gözlerimi önümde tutuyorum, hiçbir şeyi kaçırmamak için bakıyorum.

"Benden yapmamı beklediğin şey bu mu? Kapa çeneni ve bana söylediklerini yap?" Çenemi sıkıyorum. "Güvenliğin tehlikedeyken mi?

Tabii ki."

"Bu eğlenceli bir evlilik olacak, değil mi?" Gözlerindeki kıvılcım bir uyarı işaretiydi ama ben hiçbir zaman buna kulak asan biri olmadım.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Önümde bir gölge sola doğru hareket ediyor. Silahımı çekiyorum, ama bir saniye sonra bir güvercin ürkütücü kafasını sallayarak önümüzde yürüyor.

Saniyeler dakikaları kovalarken hangarın dışındaki tek ses rüzgâr.

"Bununla ilgili hiçbir şey kolay değil, Renata. Hiçbiri kolay değil. Bunu biliyorsun."

Bacaklarını daha sıkı sarıyor. "Bunu biliyorum. Ama sen zor bir durumu alıp daha da zorlaştırıyorsun."

Haksız değil. Bunu hep yaptım. Bilerek değil, biliyorum, ama elimde değil. Ben buyum işte.

Mikhail ve Aria'nın düğününden sonra eve ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum. Aria onunla evlenmeye zorlanmıştı ve başlarda birbirlerine düşmandılar. Onunla gerçekten vakit geçirdiğimde hamileydi ve Mikhail ona sanki camdan yapılmış gibi bakıyordu. Annemin yemek odasında durup içkimi yudumladığımı hâlâ hatırlıyorum. Aria odaya girdiğinde Mikhail masanın başında oturmuş hararetili bir tartışma yapıyordu.

Mikhail'in tüm odağı ona kaydı. Aleks'in düşüncesini tutması için bir parmağını kaldırdı. Kadın ona doğru yürüdü ve yanında durdu. Elini sırtının küçük kısmına dayadı ve kulağını ona doğru eğdi, böylece ona fısıldadığı duyabilecekti.

Göğsüme bir yük treni gücünde bir şey çarptı. Mikhail değişmişti. Onu değiştiren bir kadınla tanışmıştı ve bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Daha sonra onunla bu konu hakkında konuştum. "Sana ne oldu?" diye sordum. Sesimdeki acı tonu engelleyemiyordum. Mikhail benim idolümdü, örnek aldığım kişiydi ve onun bir kadına boyun eğdiğini görmek bana bir tür ihanet gibi gelmişti. Bizim yaptığımız bu değildi. Bize böyle öğretilmemişi. Biz böyle biri değildik.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım ve ellerimi ceplerime soktum. "O 'atla' diyor, sen de 'ne kadar yükseğe' diyorsun. Ne oluyor Mikhail?"

Beni yere sermesini ya da en azından silkeleyip ağzımı toparlamamı söylemesini ya da bunun gibi boktan bir şey yapmasını beklerdim. Eski Mikhail bunu yapardı. Onun yerine sadece yarım gülümsedi. "Bir gün göreceksin. O zamana kadar sana söylemem pek bir şey değiştirmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Boktan bir "büyüdüğünde anlarsın" konuşması gibi geldi.

"Eşinize karşılıklı saygı duymak bir zayıflık biçimi değildir. Alçakgönüllülüğü ve uysallığı öğrenmek için gerçek bir erkek olmak gerekir. İyi bir lider -evin lideri, Bratva'nın lideri ya da bir ülkenin zorbalığın bir güç değil korkaklık biçimi olduğunu bilir. Gerçek bir lider herkesten bir şeyler öğrenir. İyi bir erkek, yanında bir kadının gücü olmadan bir hiç olduğunu bilir."

Hayal kırıklığına uğramış hissettim. Hatta bana ders verdiği için kızgındım ama gerçekten neyin değiştiğini bilmek istiyordum.

"Zorbalıktan bahsetmiyorum," diye tersledim, hâlâ çok öfkeliydim.

"Öyleyim," dedi, sesindeki çelik bana hâlâ yetkili olduğunu hatırlatıyordu.

Evet, bunu unutmadım. Ama Renata bize ihanet etti mi bilmiyorum. En iyi arkadaşının artık ona güvenmediğini ve benden uzaklaşmamak için bunu planladığını biliyorum.

"Bir ev için teklif mi?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor, sonra tekrar gözetime dönüyor.

"Ev mi?" Kimseye ev aradığımı söylemedim. Kutsal hissettiriyordu. Özel. Sadece ikimizin bildiği ve konuştuğu bir şeydi.

"Evet," diyor usulca, gözlerime bakmadan. Saçının bir tutamıyla oynuyor, parmaklarının etrafında döndürüyor. "En son konuştuğumuzda evlere bakıyordun. Kök salmaya hazır olduğunu ve bir teklifte bulunabileceğini söylemiştin." Yutkundtu. "Özellikle Brezilya gül ağacı zeminli ve ilginç küçük vitray pencereli olanı beğenmiştin."

Bu detayları nasıl hatırlıyor?

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. Yaklaşan bir arabanın sesi ikimizi de susturuyor. Telefonum bir mesajla bipliyor. "Kaçan bir rehineyle biraz dikkatim dağıldı."

Mikhail: Yolculuk yaklaşıyor. Renata için kelepçe gönderdim. Buraya gelirken onu kelepçele.

"Bu bizim aracımız."

"Neden?" diye soruyor, ayağa kalkarak. "Neden bir teklif sunmadın? Sadece bir telefon görüşmesi."

Kaşlarımı çatarak yaklaşan arabayı izliyorum. "Köklerimi tekrar söküp atmak istemiyorum ve taşınmadan önce karımın taşınma konusunda ne düşündüğünü görmek istedim."

Kendim hakkında konuşmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istemiyorum. Onu kelepçeleyip içeri getirmeliyim.

"Karın mı?" diye soruyor sertçe, bakışlarımla buluşarak. Araba önümüzde durdu.

"Evet," diye mırıldandım. Şoför kapıyı açıyor ve bana bir dizi kelepçe uzatıyor. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. "Şimdi buraya gel."

Renata şaşkın görünüyor.

Onu önümde tutuyorum, elleri göğsümde. "Kardeşinin izlediğini söylemiştin. Bundan sonra ne olacağını tam olarak bilmesini istiyorum."

"Yani güvenli bir eve mi gidiyoruz?"

"Güvenli evi siktir et. Hayır. Kardeşinin saklandığı yerden çıkmasını sağlayacağız. Onu kızdıracağız ve eldiveni aşağı atacacağız. Var mısın?"

Gözleri heyecanla parlıyor ama korkusunu da gizleyemiyor. "Evet, ben varım."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başının arkasını kavriyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Daha önce sahip olduğumuz kimya eski bir rüya gibiydi, dokunaklı ve anlamlı bir şeydi ama aldığım her nefeste soluyordu.

Ama şimdi... o bana bu kadar yakınken, düğünümüz ufukta belirmişken ve ona sahip çıkma ihtiyacım beni ileri iterken, ağzımı onunkine yaklaştırdım ve dudaklarını kendi dudaklarıma değdirdim.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Tadı hatırladığım kadar güzel -tatlı ve bağımlılık yapıcı, uzun ve sıcak bir günün ardından buzlu viski gibi.

Dilini yalıyorum ve o da kısık bir inilti çıkarıyor. Elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırıyorum ve onu kendime çekiyorum. Onu o kadar yakınımda istiyorum ki onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bilmiyorum. Öpüşmeyi derinleştirdiğimde dudakları yumuşak ve vücudu esnek, kendimi anın sıcaklığında kaybediyorum, vücudu benimkinin yanında, bağlantımız inkar edilemez.

Şoförümüz boğazını temizleyince geri çekildim. *Kahretsin*. Orada

kendimi kaybettim. Tetikte olmalıyım.

Bana doğru bastırıldı, bir an için silahsız kaldı. Kelepçeleri taktım.

CH6PHER EICHH

Rgnata

"SEN 6SHOLE!" Ne cüretle beni öper ve sonra da o lanet kelepçeleri sinsice takar?
"Neden?"

"Mikhail yapmamı söyledi."

"*Mikhail öyle* yapmamı söyledi," diye alay ediyorum, Mikhail'in söylediklerini yapmasının ne kadar önemli olduğunun farkında olmama rağmen.

"Belki de kelepçeli halin hoşuma gidiyordur," diyor omuz silkerek, sanki bir çocukmuşum gibi emniyet kemerimi bağlarken. Gözlerindeki parıltı kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor. Sertçe yutkunuyorum.

"Büyük planın bu mu? Beni ailenin evine geri götürmek, annen koridorun hemen aşağısındayken beni yatağına bağlamak mı?" Burnumu kırıştırıyorum, yanaklarım alev alev yanmıyormuş gibi davranıyorum. "Anneme getirdiğin bütün kızlara böyle mi yapıyorsun?"

"Hayır, bebeğim," diyor başka bir karakteristik sırtışıla. "Sadece sen."

Ondan nefret etmek istiyorum. Bizi en azından yüzeysel olarak ayırmak, aramıza bir duvar örmek istiyorum ki kalbimi incitmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmasın. Ona aşık olmaya başladım, bunu biliyorum ama kardeşime daha fazla yem veremem.

Arkamı dönüp pencereden dışarı bakıyorum ve takip edildiğimize dair herhangi bir kanıt arıyorum. Hiçbir şey göremiyorum.

Ama orada olduklarını biliyorum.

Yaralandığım için kolum yanıyor. Yorgunum. Gözlerim kaşınıyor ve ağzım susuzluktan kurudu. Berbat haldeyim. Ama bu, Romanov ailesinin evini önümüzde, güneş ışınlarının altında parlak bir papatya gibi parlarken gördüğümde kalbimin yükselmesini engellemiyor.

Küçük bir an için, ait olduğumu, istendiğimi ve bana ihtiyaç duyulduğunu hissettim. Sevgi gibi bir şey hissettim.

Çelikle, silahlarla ve alfa erkeklerden oluşan bir konvoyla güçlendirilmiş kalın duvarlar, uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağlıyor.

Kardeşim acımasız ve merhametsizdir ama o sadece bir kişi. Sadece bir kişi.

"Ollie," diyorum araba durduğunda belli belirsiz.

"Öyle mi?"

"Şimdi herkesle konuşmak zorunda mıyım? görmek istemiyorum, özellikle de evlendiğimizden beri."

Pencereden dışarı bakıyor ve bana başıyla onay veriyor. "Önce ben çıkacağım ve mahremiyetimizden emin olacağım."

Arabadan inip doğruca ön kapıya doğru yürümesini izlerken garip bir şekilde duygulandım, ağzı çoktan telefonuna gitmişti.

Ne söylediğini bilmiyorum ama dudakları büzülürken ciddi görünüyor ve hararetli bir tartışmaya giriyor. Bir süre sonra bana doğru dönüyor, kapıyı açıyor ve kelepçeleri çözüyor. "Sahil temiz. Hadi gidelim."

"Önce biraz dinlenebilir miyim?" yürürken soruyorum. Gerginim, birçok kardeşinden birinin gelip bizi bulmasını ya da en azından

ama neyse ki içeri girdiğimizde yalnızdık.

"Önce bir doktora görünebilirsin," diyor tartışmaya yer vermeyen bir ses tonuyla. "Başka bir şey olmadan önce. Seni sosyalleşmeye falan zorlamayacağım ama sağlığını ciddiye almalısın."

Nefesimin altında homurdanıyorum. Bir doktora görünmek istemiyorum. Cehenneme gidip geldim ve bundan sonra ne yapacağımı düşünmek için sıcak bir yatak ve yalnız zaman istiyorum.

"Renata," diye homurdanıyor nefesinin

altından. "Ne?"

"Fiziksel sağlıkla oynamana izin vermeyeceğim."

"Kolumda bir çizik var. Amputasyon gerektirecek bir şey değil. Mikhail sana bir doktora görünmemi sağlamanı söyledi ve Tanrı biliyor ki onun söylediği hiçbir şeye karşı gelemezsin." Neden bu kadar huysuz olduğumu bilmiyorum. Hiç bana göre değil. Dürüst olmak gerekirse, değil.

"Renata mı o?" Arka planda kız kardeşi Polina'nın sesini duyuyorum ama biri hemen onu susturuyor.

"Biraz dinlendikten sonra onları görmemiz gerekecek," diyor. "Bundan kaçış yok, biliyorsun."

"Biliyorum."

Hepsinin onlara ihanet ettiğini düşündüğü gerçeğini atlatamıyorum.

Bu ailenin bir parçası olmayı çok istiyorum. Bana güvenebileceklerini bilmelerini istiyorum ama kardeşim hakkındaki gerçeği ve Romanov ailesi hakkında bildiklerimi nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Düşmanmışım gibi *davranmalıyım*, bu beni öldürecek olsa bile.

"Yatak odasına gidiyoruz," diye başlıyor. Sertçe yutkunuyorum. Onunla yalnız kalmak samimi ve tehlikeli hissettiriyor. Rahatsız edilmeden devam ediyor. "Doktoru göreceksin. Yiyecek ve içecek bir şeyler aldığından emin olacağım, sonra bir duş alıp dinlenebilirsin. Ama şimdilik oyalanma."

Yapılacak en akıllıca şey bu çünkü şu anda oldukça dostane ilişkiler içinde olsak da, bunun ne kadar çabuk değişebileceğini ilk elden gördüm.

Beni üçüncü kata götürüyor, daha önce hiç gitmediğim bir yere. Ev çok büyük ve genellikle hareketli, ama evli erkeklerin artık kendi evleri var, bu yüzden eskisi kadar kaotik değil. Mikhail ve Aleksandr, en büyük iki kardeş, sağlam bir düzen kurmuşlar ve evli, çocuklular. Buradan çok uzakta olmayan evleri var. Üçüncü kardeş Nikko, Vera Ivanova ile evlenmiş, kendisi sık sık denizaşırı ülkelerde görev yapan bir doktor. Onunla birlikte seyahat ediyor. Viktor ve eşi Lydia da yakınlarda yaşıyor ama Mikhail ve Aleksandr kadar yakın değiller. Lev ve Isabella New York ve Kolombiya arasında gidip gelmektedir.

Tek başına yaşamayan tek kişi Ollie.

Kolombiya'ya geri götürülmeden önce bu konu hakkında konuşurduk. Onun planının ne olduğunu, ne hayal ettiğini bilmek istedim ve o da benimkini bilmek istedi. Bana çok detaylı bir şekilde anlattı ve onun sırdaşı olmam benim için bir anlam ifade ediyordu.

Oraya geri dönmek istiyorum.

Ollie yatak odasının kapısını açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor. Yorgun ve bitkinim ve artık direnecek gücüm kalmadı.

Ben daha oturamadan, kapı sertçe çalındı. Ollie silahını çekmişti.

"Burada buna ihtiyacın yok," diyorum ona, karnım dönüyor. Beklenmedik bir şey olduğunda silahını çekmesi o kadar içgüdüsel ki; sanki tüyleri diken diken eden bir tepki gibi.

"Biliyorum," diyor sessizce. "Kimsenin sana zarar vermesini istemiyorum. Bir daha olmaz."

Göğsümün duvarında bir şey hafifçe kırılırken başka tarafa bakıyorum. Benim incinmemi istemiyor. Bu sadece onun içgüdüseli değil, beni koruma içgüdüseli. Aman Tanrım.

"Kim o?" diye tersliyor.

Ailesine beni bırakmalarını söyledi, o yüzden Mikhail'i

beklemiyorum. "Dr. Agostino," diye cevap geldi.

Kısa gri saçlı yetişkin bir Latin kadın odaya giriyor. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Ollie ona ters ters bakar. "Kimlik, hemen," diye .

Eğer yasal değilse, bu kadının aile evine nasıl girdiğini düşündüğünü bilmiyorum. Kadın gözünü bile kırpmadan kimliğini ona gösteriyor.

"Ne oldu?" diyor sertçe, bakışları sabitlenmiş. Enkaz gibi görünüyorum... Bunu biliyorum. Gözleri tekrar Ollie'ye kaydı. "Bunu ona sen mi yaptın?"

Gözleri hemen onun üzerinde. "Tabii ki yapmadım. O benim nişanlım. Buraya beni sorgulamak için mi yoksa onu kontrol etmek için mi geldin?"

Tam boyunda, ondan en az bir baş daha uzun dururken çenesinde bir kas kıpırdıyor, ama o etkilenmiyor. "Kontrol etmek için tutuldum. Acil bir tehdit olup olmadığınızı bilmem gerekiyor."

Hah. Yalan söylüyor. Ollie'nin bir tehdit olduğu hakkında ona hiçbir şey söylemedi. Hepsi onun suçu. Mikhail ona kefil oldu ve o yüzümüze karşı yalan söylüyor. Göz temasındaki değişimden anlayabiliyorum ve yüz ifadeleri ona ihanet ediyor. Bu işte iyi; o kadarını söyleyebilirim. Sanırım bu adamlar için endişeleniyor ve iyi bir nedeni var.

Ollie kapıyı açarken, "Artık gidebilirsiniz doktor," diye tersledi.

"Bay Romanov buraya gelmemi emretti," diyor. "Bir yere gitmiyorum."

Ne oluyor lan? Ollie telefonunu çıkarıp bir arama yapıyor ve Rusça konuşmaya başlıyor. Ne dediğini anlamıyorum ama bir dakika sonra Mikhail odaya giriyor. "Burada bir sorun mu var?" diye soruyor. Buradaki gerilim o kadar yoğun ki beni boğuyor. Bitkin bir halde yatağa uzanıyorum. Kimseye bir şey söylemiyorum. Söylesem de bana inanmazlar.

Ollie, "Ona zarar verip vermediğim konusunda bana bok atıyor," diyor.

"Meşru bir soru," diye cevaplıyor Mikhail eşit bir şekilde. Benimle göz teması kurmuyor. "O bize ihanet etti. O bir mahkum. Onunla evlenerek

bunu tedavi et. Bunu sakın unutmayın."

Ollie doktorla göz göze gelir. "Tamam. Devam edin," der.

"Endişelendiğin bu mu?" diye soruyor, çenesini sargılı koluma doğru sallayarak. "Bandajı kim yaptı?"

"Ollie yaptı," diyorum, ona temkinli bir bakış atarak çünkü ondan hoşlandığımı ben de sanmıyorum. "İyi iş çıkarmışsın," diyor göz göze gelmeden. Bandajı kolayca çıkarıyor ve kolumu inceliyor.

Mikhail ve Ollie yetkinlik, güven ve saygıyla ilgili sessiz bir konuşma yapıyorlar. Kimin hakkında konuştuklarından emin değilim. Belki de hepimizden.

Ollie, Mikhail'e "Peki," der.

Doktor koluma bakıyor. "Burada endişe verici bir şey yok," diyor sessizce. "Düzgün bir şekilde dezenfekte edilmiş gibi görünüyor. Bu ağrı kesici kremi kullanabilir ve ağızdan bir ağrı kesici alabilirsiniz. Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, gidebilirsiniz," diye talimat verir Mikhail.

Mikhail bizi yalnız bırakana kadar bekliyorum, sonra sadece ben ve Ollie kalıyoruz. Çok yorgunum ve çok açım. Kendimi cehenneme gidip gelmiş gibi hissediyorum.

O benim kocam olacak, bu yüzden biraz zamana ihtiyacım olsa da ona güvenebilirmişim gibi davranabilirim.

"Ollie?" Bir elini saçlarında gezdiriyor ve nefesini bırakıyor. Tanrım, çok stresli.

"Öyle mi?"

"Sana yalan söyledi."

Çantalarımızı açmak için dönüyor. Kasları erkeksi bir mükemmellikle esniyor.

Tanrım.

Vücudunun hareketlerini izlemeye bayılıyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve yutkunuyorum.

Odaklan.

"Neden bahsediyorsun, Renata?" diye sorar.

"Senin bir tehdit olup olmadığını kontrol etmek için işe alındığını söyledi. Yalan söyleyebilirim."

Bana bakmak için tamamen arkasını dönüyor ve ellerini kalçalarına sabitliyor. "Biliyorum. Kardeşim bunu yapmazdı. Görünüşe göre doktorun kendi gündemi var. Bunu not edeceğiz. Birinin yalan söylediğini nereden biliyorsun?"

"Bu iyi bir içgüdü, bir sezgi," diyorum ona. "Altıncı his de diyebilirsiniz. Ve eğer gerçekten açıklamam gerekirse, daha çok ifadelerle ilgili. İnsanların sana bakışlarıyla. Sadece biliyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Onun doktor olmadığını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Yalanları çok inceydi. Muhtemelen doktordur." Sertçe yutkunuyorum, koluma bakıyorum. "Beni muayene ederken yalan söyledi. Önce güvenliğimle ilgili endişelerini dile getirdi ve sanki bu onun işiymiş gibi davrandı. Ama değildi. İkincisi, kolum hakkında yalan söyledi. Kolum iyi değil."

"Siktir," diyor Ollie. Bu kez elini saçlarında gezdirdiğinde saçları diken diken oluyor. "*Tanrım.*" İnanmayarak başını sallar. "Pekâlâ, araştıracağım," dedi. "Güvendesin. Onun senin için bir tehdit olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır, hiç de öyle bir his almadım." Gözlerimi kaçırıyorum, sesim duygularıma ihanet ediyor. "Diğer insanlara samimiyetsiz olduklarını söyleyen sensin, değil mi? Herkesin yalan söylediğini düşünen sensin."

Benim gibi.

"Ne oluyor, Renata?" diye tersliyor. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Yatağın kenarına oturuyor, iri gövdesi yatağın çökmesine neden oluyor. "Burada güvendesin. Hayatım üzerine bahse girerim. Kimse sana zarar vermeyecek. Sana verdiği ağrı kesicileri al." Başımı salladım, boğazım düğümlendi. Bu sefer onunla dövüşmeyeceğim. Çok yorgunum, çok bitkinim.

"O zaman soyun. Senin için banyo yapacağım ve sana biraz yemek getireceğim. Sen benim karım olacaksın Renata. Karımmışsın gibi davranabiliriz.

Bu fikir ikimizin de hoşuna gitti."

Belki yaparım. Belki de biliyordumdur. Neden bilsin ki?

Daha önce hiç bu katta bulunmamıştım. Buradan, pencereden, ötemizdeki evleri görebiliyorum ama Romanov ailesinin evi ve karargâhı tam burada, Koy'da yerleşik. Yakında evleneceğimizi biliyorum, muhtemelen yarın. Bunun bir önemi var mı? Herhangi bir şeyin önemi var mı? Sanki her şeyi bir kenara bırakıp unutmak istiyormuşum gibi hissediyorum.

Bitkin bir halde banyoya gidip dediğini yapıyorum. Sıcak su iyi hissettiriyor. Kendimi küvetin içine bırakıyorum ve suyun beni her şeyden arındırdığını hayal ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. Kafa derime değen sıcak su rahatlatıyor. Yüzeyin altına batıyorum ve beni almasına izin veriyorum.

Buna bir son verebilirim. Suyun altında kalabilir ve bir daha asla yukarı çıkmayabilirim. Nefesimi tuttum ve bunun nasıl bir şey olacağını düşündüm. Birkaç dakikalık mücadele... su ciğerlerimi dolduracak ve ben... batacaktım... bir daha asla yüzeye çıkmayacaktım. Ve sonra tüm bunlar sona erecekti.

Ollie kapıyı çalıyor. Onu görmezden geliyorum.

Her şeyin gitmesini istiyorum. Ağır ve acı verici ve çok yorgunum. Yüzeye çıkıyorum ve nefes nefese kalıyorum, ciğerlerim genişliyor.

"Renata?" Sesi keskin. "Orada iyi misin?"

"Evet." Sanki suyun tamamen altında boğulmayı düşünmüyormuşum gibi normal konuşmaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun?"

Derin sesini duyduğumda birden çıplak olduğumun ve onun kapının hemen diğer tarafında durduğunun farkına vardım. Burada olduğumu. Hâlâ nefes alıyorum.

Hala nefes alıyorum. "Aç

mısın?"

Yutkunuyorum. "Evet. Açlıktan ölüyorum."

"Bitir . Giyin. Şimdilik sana yiyecek bir şeyler getireyim, ama daha sonra ailemle birlikte yiyeceksin."

Cevap vermediğimde, kapı uçarak açıldı. Nefesim kesildi ve suya battım. Daha önce gittiğim kadar uzağa değil.

Kapının girişinde duruyor, alfa erkeği mükemmelliğinde ve aramızdaki güç tezatının canlı bir şekilde farkındayım.

Yutkunuyorum... sertçe.

"Devam edin, üzerinizi suyla örtün. Hiçbir şey fark etmez. Seni ne zaman ve nerede istersem çıplak göreceğim." Gözlerini bana dikti. "Beni duydun mu?"

Başımı salladım. "Evet."

Bana sert bir bakış attığında, sınırları biraz zorlamanın zamanı geldiğine karar veriyorum. "Evet, *efendim*. Bu daha iyi mi?"

"Evet, Renata." Duvarı itiyor ve bana doğru yöneliyor. "Çok daha iyi. Bana itaat etmen hoşuma gidiyor. Boyun eğmen hoşuma gidiyor." Başparmağıyla yanağımı okşuyor ve dudaklarıma doğru iniyor. "Hoşuma gidiyor." Sonra başparmağını ısıırıyorum ve gözleri öfke ve heyecanla parlıyor.

"Düşünmek için. Sen benim karım olacaksın. Kim beklerdi ki?"

Arkamı dönüyorum. Gözlerim çok ağırlaşıyor ve bunun sadece yorgunluktan değil, aynı zamanda sahip olduğum şeyi bu kadar uzun süre taşımanın ağırlığından kaynaklandığını biliyorum. Her şeyi. Gözlerimi kapattığımda kardeşimin ve Ollie'nin yüzünü görüyorum; biri beni ölümle, diğeri yaşamla tehdit ediyor.

Duygularımın iki adam arasında gidip gelmesi beni öldürüyor. Uyanmakla uyumak arasında gidip gelirken taze yemek kokusu beni uyandırıyor. Dünya başıma yıkılıyor olabilir ama açken tek bir efendi tanıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, hâlâ küvette olduğumu görünce şaşırıyorum.

Ollie yanımda oturuyor. İzliyor.

"Boğulmadığımdan emin mi oluyordun?"

"Birinin yapması gerekiyordu."

O yaptı.

"Küvetten çık," diyor yumuşak bir ses tonuyla ve beni bir kez daha etkisiz hale getiriyor. Sesinin alçak tınısı, maskeleyemeye bile çalışmadığı ilkel ihtiyaç ve istek içimi ısıtıyor.

Dışarı çıkıyorum. Su vücudumdan aşağıya doğru akıyor ve Ollie hiçbir şeyi kaçırmıyor. Sert bakışları altında meme uçlarım çakıllaşıyor. Titriyorum ve bu sefer bu sadece korku değil.

Sanki bir oteldeymişiz ve bana hizmet etmek için buradaymış gibi kalın, pelüş beyaz bir havlu tutuyor. Yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

Ben daha iyi biliyorum.

"Evlenecek son kardeş sensin," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Sen değil misin?"

Yakında çocuk isteyecek, çok yakında. Romanovlar böyle çalışır. Kardeşim iletişime geçecek ve bildiğim her şeyi ona anlatmamı isteyecek. Ona verecek bir şeyim olmalı ama ne olduğundan emin değilim. "Keşke yapsan-" Onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum ve aniden tam alanıma girip yeşil gözleri içimi yaktığında bir nefesi bastırıyorum. Havlu yere düşüyor, unutuluyor.

Gereksiz.

Bileklerimi kavlıyor ve başımın üzerinde sabitliyor, sırtım banyo kapısına çarpana kadar beni destekliyor. Bakışlarının sıcaklığı altında tenim yanıyor.

"Burada kimse bizi izlemiyor," diye hatırlatıyor bana.

Ona sırtıtıyorum. "Eğer kardeşin düşündüğünden çok daha büyük bir sürüngense."

Ağzı benimkine iniyor, beni dağlıyor, yok ediyor. Sıcaklığın altında eriyorum, dili benimkine karışıyor. O çıplak bedenime uzanırken ben de onun kıyafetlerine uzanıyorum. Elleri ıslak saçlarımı yumrukluyor. Geri çekildiğinde, büyük, sert eliyle çenemi kavıyor ve bakışlarımı tutuyor.

"Bize ihanet mi ettin?" diye homurdanıyor.

Onu tokatlamak istiyorum. O güzel, yürek parçalayıcı yakışıklı yüzünü tırmalamak ve çığlık atmasını sağlamak istiyorum. Gerçeği görene kadar onu sarsmak istiyorum.

Onun yerine... sesim kırılıyor. Kalbim acıyor. Öfke gözyaşlarımı geri kırıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Yapmadığımı *biliyorsun*."

"O zaman seni buradan kim aldı?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Beni omuzlarımdan tutup sert bir şekilde sarsıyor. Dişlerim takırdıyor ama yine de ona ters ters bakmayı başarıyorum.

"Bu soruya cevap veremem, bunu sen de biliyorsun."

Ruşa küfrediyor ve başını sallıyor. "Vücudunun kontrol edilmesini istiyorum. Ya üzerinde bir şey saklıyorsan?"

"Bir vücut boşluğu gibi mi? Oh Tanrım. *Ew*."

Panik içime işledi.

"Kardeşime aratabilirim ama yanında kimseyi istemiyorum. Anlıyor musun?" Eli çenemde, sıkıca kavıyor. "Sen bana aitsin, Renata. Seni bulmak için Kolombiya'ya giden bendim. Seni sorgulayan *bendim*. Senin için kanını akıtan bendim." Beni tekrar sarsıyor. "Beni anlıyor musun?" diye tekrarlıyor.

Gözlerim açılıyor ve ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Gözlerim yaşıyor.

"Yakında benim karım olacaksın, Renata. Şu andan itibaren öyle davranmanı bekliyorum. Anlaşıldı mı?" Parlak yeşil gözleri bakışlarımı yakalıyor, sesinin tonu amansız.

Hemen cevap vermediğimde, kocaman avucu çıplak kıcıma çarpıyor. Beni tekrar sarsarken nefesim kesilerek çığlık atıyorum.

Aklını kaybediyor ve patlamak üzere, mutlak sınırlarına itilmiş bir adam.

"Dediğimi yapacaksın. uğraştığını biliyorum. Diğer herkes kardeşinin öldüğüne inanıyor. Ben daha iyi biliyorum, değil mi?"

Kahretsin.

Ona yalvarırcasına bakıyorum. Eğer izleniyor olma ihtimalimiz varsa, bunu kabul etme riskini göze alamam.

"O öldü," diye fısıldıyorum. Gözlerimi kırıştıyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Hepimiz öldük. Renata Carerra, Kolombiya'da ailesinin parmağı altında büyüyen küçük kız. Ollie Romanov, Romanovlar onu yanlarına almadan önce New York sokaklarında evsiz bir hurdacı olarak büyüyen çocuk. Carlos, bir zamanlar beni seven kardeşim.

Çenemin yanından boynuma doğru öpüyor ve omzumu ısıtıyor. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve bacaklarımdan sıcaklık fişkırıyor.

"Kendi isteğin dışında götürüldüğüne inanıyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Ama neden ölmediğini ve buraya döndüğünü bilmiyorum. Son oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama şunu biliyorum: Sana yaklaşan herkes önce *beni* geçmek zorunda."

Başımı sallıyorum ve yutkunuyorum. "Aferin kızıma," diye fısıldıyor kulağıma. "Bana itaatsizlik ettiğin için cezalandırılacaksın... her şey için." Beni kapıya bakacak şekilde döndürüyor ve iki elini yüzeye düz bir şekilde yerleştiriyor. Burası geniş, ferah bir oda ama ne kadar nefes alırsam alayım içeride yeterince hava yok.

Bu çok fazla. Kapıya doğru titriyorum. Hayatta kalmaya yönelik şiddetli kararlılığım, güvenliğimi sürekli tehdit eden bir dünyada beni korudu ve yaptıklarımdan dolayı suçluluk duygusu peşimi bırakmıyor. Ama eğer hayatta kalan biriysen, yine hayatta kalacağım. Ollie Romanov'un sahip olduğum her şeyi almasına izin vermeyeceğim ve kardeşimin yapacaklarından duyduğum korkunun beni geri çekmesine izin vermeyeceğim. Birkaç dakika önce her şeye son vermeyi düşündüm. Ölümün yüzüne bakıp onu umursamamakta belli bir özgürlük var.

Kendimi korumak zorundayım. Kardeşimi bulmak zorundayım. Bu süreçte yok edilmediğimden emin olmalıyım. Başımı yana eğiyorum ve Ollie'nin bakışlarını omzumun üzerinden yakalıyorum.

Sesim titriyor. Kendimi tanıyamıyorum.

"Ne demek istediğinizi anlamadım. Neden benim için açıklığa kavuşturuyorsun?"

Ollie'nin avuçları kışıma çarpıyor ve damarlarıma sıcaklık doluyor. Beni tekrar tokatlıyor ve damarlarımdan süzülen dizginlenmemiş ihtiyacın nabzını yutmak zorunda kalıyorum.

Şaplak sapıklığı mı? Evet, efendim.

Beni tekrar tokatlıyor, bu sefer kıcımlı tekrar tokatlamadan önce kalın parmaklarını amıma sokuyor. Düzgün düşünemiyordum.

Beni döndürdü ve dizlerimin üstüne çöktürdü.

Oh, evet.

Korku ve sevinç arasında gidip geliyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki beni boğmakla tehdit ediyor. Onu memnun etmek istiyorum. Bu küçük kontrol ölçüsüne sahip olmak istiyorum. Aramızdaki duvarları bir şekilde yıkmak ve ona gerçeği göstermek istiyorum.

Alev alev yanan yeşil gözleri benimkilerle sanki ateşle beslenmişçesine buluşuyor, söylenmemiş bir dünya söz havada asılı kalıyor. Beni cezalandıracak, bunu biliyorum ve bir parçam bunu yapmasını istiyor. Onun hakimiyetini ve kontrolünü hissetmek istiyorum. Samimiyetimi hissetmesini, bana inanmasını ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyorum. Eğer onu ikna edebilirsem, benim tarafıma çekebilirsem, o zaman önemli olan tek şey bu.

Başka hiçbir şeyin önemi yok. *Hiçbir şeyin.*

Hevesle karşılık veriyorum, ellerim titreyerek kemerine uzanıyorum, parmakları saçlarımın arasından geçip başımı geriye doğru çekerken hızlı ve becerikli hareketlerle çözüyorum. Acı kafa derimden aşağı kayıyor ve başım geriye düşüyor. Çılgılık atıyorum. Kemerini elimden alıyor ve ellerimi itmeden önce tokayı yumrukluyor. "Ellerini arkana koy," diye emrediyor. Bana kemeri sertçe vuruyor, kuyruk ucu kıcıma çarpıyor. İtaat ettiğimde kalbim çarpıyor ve o da fermuarına uzanıyor. Aşağı çektiğinde çıkardığı sestten ürperiyorum.

Bu oluyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum, beni yalvartmadan merhamet dileklerimi duymasını umuyorum.

Dudaklarını gölgeleyen memnun gülümsemesini ve beni daha da sıkı tutmasını seviyorum. "Sana öğreteceğim," diyor sessizce, sıcak, kalın sikini çekerek. "Ve eğer dinlemezsen, seni cezalandıracağım." Yapabileceğini ve yapacağını bana hatırlatmak için kemeri tekrar kıcıma vuruyor.

Tanrım. Tenim yanıyor, amım zonkluyor ve o bana dokunmuyor bile.

Bunu düşünmüştüm. Bunu istedim. Romanov erkekleri öldürücü, şehvetli alfa erkekleri ve Ollie benim favorim. Sessiz ve sert karışımı ilgimi çekiyor, beni çağırıyor ve kalbimin çok daha hızlı atmasını sağlıyor.

Onun mükemmel sakinliğini bozan kişi olmak .

"Aç," diyor ikna edici bir fısıltıyla. "Ucunu yala ve em." Dudaklarımdaki sıcaklığının ilk tadına vardığımda, onunla karışan bir iniltiyi bastırıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi hislere kaptırıyorum. Yalıyorum ve emiyorum, verdiği tepkiye göre ayarlıyorum. Eğer inler ve küfrederse, tekrar yapıyorum. Bana alçak sesle komutlar veriyor ve ben de söylediği her şeyi yapıyorum. "İşte böyle. Evet. Harika gidiyorsun. Tanrım, doğuştan yeteneklisin."

Damarlı uzunluğunu yalayıp en ucuna kadar ilerlediğimde inliyor. Yalayıp emiyorum, sonra onu içime alıp başımı aşağı yukarı sallıyorum, dilimle ve ağızla okşuyorum. Kendimi o kadar kaptırmışım ki, bu samimiyet ve bağ, kendi inlemelerimin onunkilere karıştığını fark etmiyorum.

"Al beni," diye homurdanıyor sert bir kemer şaklatmasıyla. "Lanet olası yut."

Aleti nabız gibi atıyor ve sıcak, tuzlu dölleri boğazımın arkasına geliyor. Yutkunuyorum ve emiyorum, onu memnun etmeye hevesliyim, kontrolü geri almaya hevesliyim. Onun zevk inlemelerini seviyorum. *Hepsi erkek olan* o derin iniltileri seviyorum. Bu şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu, onun bir parçasının *bana* aşılandığını bilmeyi seviyorum.

Tüm seviyorum. Tuzlu gözyaşlarım dudaklarımda onun tadıyla karışıyor.

Çekilirken ağır eli başımın üzerine geliyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor usulca, yanağımı okşayarak. "Aferin Renata. Sana söylediklerimi harfiyen yaptın."

Göğsümdeki sıcaklık artıyor. Beni övmesine bayılıyorum. Küçük bir köprüden geçmişiz gibi hissediyorum, ama hala geçmemiz gereken esneyen bir mağara var, yine de ilerledik.

Bunu ben yaptım. Onu inlettim. Övgüsünü kazandım.

Ben yaptım.

Beni güçlü kollarıyla kaldırırken kemer yere düşüyor, metal toka çınlıyor. Bacaklarım onu sarıyor ve hâlâ sert olan siki içime giriyor.

"Buraya gel," diyor usulca. Başım omzuna düşüyor. Beni tutuyor ve odaya geri götürüp yatağa yatırıyor. "Benim iyi kızım. İşte benim iyi kızım. Tanrım, Renata. Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Ona göz kırpıyorum. Bana inanıyor. Vücudumda aldatıcı bir kemik yok. Dirençli ve acımasızım ama yalancı mıyım? Asla. Söyleyemem. Söylemem.

Kardeşimin beni bu duruma sokmuş olmasından kısmen bu yüzden nefret ediyorum.

"Buraya gel," diye tekrarlıyor, sanki birbirimize kaynaşmamızı istiyormuş gibi beni kendine çekiyor. Beni tutuyor ve başımın üstünü öpüyor. "Bacaklarını aç," diyor düzensiz bir fısıltıyla.

İhtiyaçtan zonkluyorum ve ikimiz de bunun seksten çok daha fazlası olduğunu biliyoruz.

Ona itaat ediyorum, bacaklarımı açıyorum ve kalın parmaklarını amıma sokuyor. Hiçbir önsöz ya da uyarı olmadan ıslak göbeğime dalıyor ve inliyor. "Sırılsıklam olmuşsun. Bundan zevk aldın, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve tekrar ittiğinde inliyorum.

"*Khristos*, kadın." Başparmağını zonklayan klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Kalçalarım titriyor, pelvisim yükseliyor ve haykırma ihtiyacımı bastırıyorum.

"Seni istiyorum. Amının tadına bakmak istiyorum," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Bunu ben de istiyorum, ama şu anda-"

"Sana sarılmamı istiyorsun," diye bitiriyor, sesi şaşırmış.

Başımı salladım. Boğazımda bir düğüm var ve görüşüm bulanıklaştı. Beni bu kadar kolay çözmesinden nefret ediyorum ama Ollie Romanov benim kocam olacak.

İyi ya da kötü.

"Meme uçlarının tadına bakmama izin ver," diyor. "Bu tarafa gel, Renata."

Dilinin sertleşmiş tomurcuğa ilk darbesiyle görüşüm bulanıklaşıyor. Meme ucumun etrafında dönüyor ve emiyor ve içimde mutlak bir mutluluk spazmı parlıyor. Aman *Tanrım*.

Aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyor - ağzı meme ucumda, bir eli bacaklarımın arasında. Sıcak ve tüketiyor ve aniden durduğunda boşalmanın eşiğindeyim.

"Yalvar bana. Hayatın buna bağlıymış gibi yalvar bana," diye emrediyor.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lanet olsun, Ollie, lütfen-"

Meme uçlarımı emerken bana güçlü bir vuruş yapıyor, sonra tekrar donuyor. Tam oradayım, tam sınırdayım, patlamak üzereyim ve o tatlı zamanını alıyor.

"Ollie! Tanrım, *lütfen*," diye hıçkırıyorum.

"İyi bir kız olacak mısın?" diye soruyor, meme ucumdaki sıcak nefesi en ilahi işkence.

"Evet," söz veriyorum. "Kahrolası *evet*!"

"İşte böyle bebeğim," diyor, meme ucumu tekrar yalayarak. "Elime gel, Renata. Gel, bebeğim."

Diliyle meme ucuma bir vuruş daha yapıyor, klitorisime mükemmel bir baskı uyguluyor ve ben kendimden geçiyorum. Zevkle çığlık atıyorum, vücudum onun yanında kıvranıyor, doruk noktamın gücü nefes almayı bile imkansız hale getiriyor. Ben geri gelene kadar okşuyor ve nefes alışım yavaşlıyor. Bir vuruş daha ve neredeyse acı veriyor.

"Tamam," diye fısıldadım. "Lütfen..."

Bana bir vuruş daha yapıyor. O kadar hassasım ki kalçalarım titriyor.

"Sana kimin sahip olduğunu unutma Renata," diye fısıldıyor karanlık bir sesle ve çok hassas klitorisime bir darbe daha indiriyor.

"Ollie!"

Tekrar tekrar okşuyor ve ben artık dayanamıyorum. Bu çok fazla ve ben çok hassasım.

"Ona yaslan. itaat edeceğini söyle. Bana söz ver, Renata."

"Edeceğim," diyorum, sesim titreyerek.

Eğilip meme ucumu ısıyor ve beni ikinci bir zevk dalgası kaplıyor, bu seferki daha tatlı, daha yoğun ve o kadar güçlü ki, zevkten çılgılık atarken kaslarım onun altında geriliyor. "Söz veriyorum," diyorum zayıfça.

Ollie eğiliyor ve okşamasını yavaşlatıyor. İç çekiyorum ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Çok yorulmuştum. Tükendim. Ve kendimi bile açıklayamadığım bir nedenden ötürü... Başka türlüünü istemezdim.

Keşke burada kalabilseydik. Tam burada, bu küçük güvenlik alanında, birbirimizin içinde kozalansak. Ama bunun sadece bir hayal olduğunu biliyorum... sadece hüznü, arzulu bir hayal.

CH6PHER NINE

Bir ay önce...

Ollig

GÜNEŞ PERDELERİN ARASINDAN FİLİZLENİYOR, sanki dünya bize anlık bir huzur bahşediyormuş gibi odaya sıcak, altın bir parıltı yayıyordu. Eğer geçmişim bir gösterge ise, bu uzun sürmeyecek bir huzurdu ama lanet olsun, yapabiliyorken tadını çıkaracaktım. Esaretinin beşinci günüydü ve Mikhail iki gün sonra onu bırakmam gerektiğini söyledi.

En iyi arkadaşı Isabella, Lev'le birlikte Kolombiya'ya dönmüştü ve bize aktardığı her şey Renata'nın bana şimdiye kadar anlattıklarını doğruluyordu: kardeşi, Bratva'mızı yok etmek için Isabella'nın kardeşi Javier'le birlikte çalışmıştı, Javier ölmüştü ve Carlos ölmüştü. İki kadın da kardeşlerinin ölümüyle ilgili en ufak bir pişmanlık göstermemişti, bu da doğru olduğunu bildiğim şeyi pekiştiriyordu - aralarında kaybedilmiş bir sevgi yoktu.

Renata pencerenin kenarında oturuyordu; uzun, gür, siyah saçları çikolata ipeği telleri gibi ışığı yakalıyordu. Parmakları dalgın dalgın kalçasının üzerinde dans ediyor, dingin ifadesi içinde koptuğunu bildiğim fırtınayı maskeliyordu-

Sakinleştirmek için ırpındığım fırtına. Yaşam ve ölüm arasındaki çizgide duran bir adam olarak onun gibi bir kadına nasıl huzur getirebilirdim? Yine de elimde olmadan onu izledim, ne kadar güzel olduğu karşısında büyülenmiştim. Kendimi olabildiğince hareketsiz tuttum, sanki çok hızlı hareket etmek ya da çok derin nefes almak huzuru bozacakmış gibi.

Sonunda boğazımı temizledim.

"Renata," dedim usulca, büyüyü bozmak istemiyordum. Ama yapmam gereken bir iş vardı ve konuşmamız gereken daha çok şey vardı.

Bana döndü, gözleri ihtiyatlıydı, her zaman tetikteydi. "Ne oldu?" diye sordu, sesi sabit ve keskindi. Eğer ayağa kalkmış olsaydı, dövüş pozisyonu almaya hazır olurdu. Onun bu yönünü çok severdim.

Yanına gidip oturdum, vücudunun sıcaklığını hissedecek ve vanilya ile ısınmış tarçın kokusunu alacak kadar yakındım.

"Buradan nereye gitmek istiyorsun? Bunu hiç düşündün m?" "Buradan mı?"

Mikhail daha sıcak bir sorgulama tarzı önermişti, güven inşa edecek dostça bir şey. "Onun geleceği, umutları ve hayalleri hakkında konuş," demişti alaycı bir sırtışla. "Onu gerçekten nemsediğinize inandırın."

Sorun neydi? Ben yaptım.

Bana küçük, neredeyse belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Gelecek hakkında fazla düşünmedim. şimdiye kadar ne olacağı hiç belli olmadı. Ben daha çok anı yaşayan bir kızmı." Yutkundu. "yle olmak zorundaydım."

Eğer bu onda sevdiğim bir şey değilse. Anı yaşayan bir adam olmaya zorlanmıştım ve bundan da hoşlanmıyordum. Yorucuydu, asla yarına dair bir vaadim yoktu. Geleceği hayal etmek, karşılayamayacağımız bir lkst.

Uzandım ve elini elime aldım. Geri çekilmesini ya da en azından geri tepmesini bekliyordum ama ikisi de olmadı. Ellerimize baktı. "Eğer bunu düşünecek olsaydım," diye başladı tereddütle, "bir ...

Tüm şiddet ve kan dökme geride kaldı -ben," diye düzeltti, gözlerini benden kaçırarak. Belki de ikimizi birlikte kastetmemiştir.

Bunu yapmasına bayıldım.

"Sadece normal . Belki sessiz bir yerde, ana yollardan, gürültüden ya da... her şeyden uzakta küçük bir evim olabilir. Oturmak için sessiz bir yer. Belki küçük bir güverte ya da sallanan bir sandalye. Sadece düşünebileceğim ve kimseye hesap vermek zorunda olmadığım bir yer. Şehirde büyüdüm. Çok parayla büyüdüm. Artık bunu istemiyorum."

"Çok parayla mı büyüdün?"

Kendini hemen düzeltti. "Babama göre para kazanmak herkes için yapabileceği en iyi şeydi, hepimizin yapabileceği en iyi şeydi. Ne saçmalık," dedi başını sallayarak.

"Annen mi?"

"Benim bir annem yoktu." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ben küçükken, babam tamamen yozlaşmadan önce, bana bahçede lahanaların yanında nasıl büyüdüğümün hikayesini anlatırdı."

Düşünceli bir şekilde durakladı. "Sonunda gerçeği öğrendim, tabii ki annemin beni doğurduğunu ama doğum sırasında öldüğünü. Bir süre babamın onun ölümü için beni suçlayıp suçlamadığını merak ettim ama asla suçlamadı. Anneannem ise bambaşka bir hikâyeydi."

Bunu aklımda tutmalıyım.

"Gerçekten böyle bir şeyin... bir evin, bir geleceğin mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, gözleri sanki cevabım onun geleceğine dair umudun anahtarıymış gibi hüzünlüydü.

"Yapmak zorundayım," dedim elini nazikçe sıkarak. "Bu beni ayakta tutuyor. Bir gün şiddeti geride bırakıp tüm bunlardan özgür olabileceğim düşüncesi."

Pencereden dışarı bakarak iç çekti. "Çok fazla şey beklemenin sadece üzüntü getirdiğini öğrendim. Hayallerin yıkılmak gibi bir huyu vardır."

"Biliyorum," dedim, kendi sesim de hüznle karıştı. "Ama bu umut edemeyeceğimiz, daha fazlasını isteyemeyeceğimiz ve hatta bunun için plan yapamayacağımız anlamına gelmiyor."

Bana baktı, gözleri daha yumuşaktı ama hâlâ temkinliydi. Hâlâ temkinliydi. Bana güvenmesi için birkaç günden çok daha fazlası gerektiğini biliyordum. "Ben de buna inanmak istiyorum," dedi sessizce. "Ama bu çok zor. Bunun olabileceğine kendimi inandırmak çok zor."

"Anlıyorum," dedim yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak. "Ama şunu bil ki Renata, sen inanmasan bile o gelecek için, bizim için canla başla mücadele edeceğim."

Hafifçe kaşlarını çattı. " zaman nasıl bu kadar basitmiş gibi konuşabiliyorsun?" diye sordu, sesinde keskin bir suçlama vardı.

İçimi çektim. "Bu kadar karmaşık olmak zorunda mı bilmiyorum." Her şey olmak zorunda mıydı?

Bir an için etrafına ördüğü duvarlar yıkılır gibi oldu ve bana doğru eğilerek başını omzuma yasladı. Orada sessizce oturduk, aramızdaki her şeyin ağırlığı Kolombiya yazının sıcak ve nemli havası gibiydi.

"Evet," diye fısıldadı. "Belki de haklısındır. Umarım ."

O anda, özlemini çektiğim geleceğin bir anlık görüntüsünü gördüm. Renata ve benim birlikte olabileceğimiz, peşimizi bırakmayan gölgelerden arınmış bir gelecek. Ve ne olursa olsun, yolumuza kim çıkarsa çıksın, bunu gerçekleştireceğime dair kendime söz verdim.

Ay ışığı perdelerin arasından süzülürken REN6H6'NİN YANINDAYIM. Dün gece misafir odasını paylaşacağımızdan bahsedildiğinde bana sert bir bakış attı. Aramızda olanlardan sonra bu bana doğal geldi ama onun için... Emin değilim. Hâlâ tedbirli, hâlâ temkinli ve bunun iyi bir nedeni var.

İtiraz etmesini bekliyordum ama etmedi. Yatağa tırmandı, başını yastığa koydu ve ben yanına gittiğimde derin bir uykuya dalmıştı.

Şimdi kıpırdanıyor ve bana doğru eğiliyor, küçük ayağı bacağıma sürtünüyor ve eli karın kaslarımın üzerinde duruyor. Sıcaklığı içime sızıyor ve onu orada tutuyorum, elim sırtının küçük kısmında, nadir huzur anının tadını çıkarıyorum. Henüz uyanmadı. Uyandığında bu kadar rahat olacağından şüpheliyim.

Renata benim karım olacak. Her

gün onun yanında uyanacağım.

Keşke ona güvenebilseydim.

biliyorsun, demişti. Ama konuşmak ucuzdur ve sadakat kanıtlanmıştır.

Eğer bize ihanet etmediğini, söylediklerinin doğru olduğunu ve kardeşinin onu tehdit etmek ya da bize korku salmak için Kolombiya'ya götürdüğünü göstermek istiyorsa, işe benimle evlenerek başlayacak.

Carlos'un intikamına nasıl karşılık vereceğini izleyeceğim.

Eğer gerçekten hayattaysa ve şüphelendiğim kadar tahmin edilebilirse, ondan hızlı ve acımasız bir yanıt bekliyorum.

Gözlerinin açık olduğunu fark ettiğimde kendi dünyamda kaybolmuştum. Benden kaçmak ya da korkuyla sinmek yerine sessizce yanımda yatıyor.

Belki de aramızda olanlara karşı benim düşünmemi istediği kadar bağışıklığı yoktu.

Karamel rengi yanaklarını ve uzun, kalın siyah kirpikler ve kalın, çarpıcı kaşlarla çerçevelenmiş sıcak kahverengi gözlerini alıyorum. Dudakları dudak bükücü gibi aşağı doğru kıvrılmış. Onları öpmek, yalamak, ısırarak ve tadına bakarken çılgın çılgına ayrılmalarını sağlamak istiyorum.

Yutkunuyorum, zaten çok sertti ve başparmağımı sağ yanağındaki yara izine sürmek için elimi uzatıyorum. Benden uzaklaşıyor ama ben buna izin vermiyorum.

Sesim sabahın erken saatlerinde sert ve boğuk, kontrolü sağlama çabasıyla yumuşatılmış. "Bu yarayı sana kim verdi?"

Her zaman kontrolü elinde tut.

Dudaklarının köşesi hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Sormak zorunda mısın? Kardeşim, tabii ki. Başka kim olabilir?"

Bir nefes üfledim. "Kardeşin şeytan."

Yutkunuyor ve başını sallıyor, sonra sanki benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi kısık bir sesle şöyle diyor: "Her zaman böyle değildi. Bir zamanlar benim koruyucumdu. Bir zamanlar müttefiktik Ollie."

Başparmağını karnımın alt kısmında gezdiriyor, dokunuşu içimde bir farkındalık uyandırıyor. Onun benim olacağına inanamıyorum. Kendimle ne yapacağımı bilemiyorum.

Başımı salladım. "Eskiden sana iyi davranmış olması umurunda değil. Önemli olan sana şimdi nasıl davrandığı. Eğer hayatta olsaydı, onu öldürmek zorunda kalacağımı biliyorsun."

Karanlıkta gözleri parlıyor. "Eğer ona ilk ben ."

Bana döndüğünde yüzünde bir acı gölgesi beliriyor. "Kolun acıyor mu?"

"Orospu çocuğu gibi," diyor. "Ama mesele bu değil. Sadece kardeşimin başına gelenlerden nefret ediyorum."

İkimizin de başına gelenler ve hala gelmesi gerekenler hakkında berbat olan pek çok şey var. Ben olsaydım, bana ne kadar kötü ihanet etmiş olurlarsa olsunlar, kardeşlerimden birini öldürmeden önce kendimi vurmak isterdim.

Bu kararı vermek zorunda olmadığım için

mutluyum. Saçının bir tutamını kulağının

arkasına sıkıştırıyorum. "Seni ne mutlu eder,

Renata?"

Cevap vermeden önce bir an düşünüyor, sanki mutlu bir şeye ulaşmak için düşüncelerini ve anılarını gözden geçiriyormuş gibi düşünceli. Cevap vermesinin biraz zaman alacağını tahmin ediyorum ama hazır bir cevabı var.

"Yavru köpekler," diyor, sesi hafifliyor. "Çiftçi pazarları, özellikle de yiyecek varsa. Sadece sebze ve meyve değil, Meksika sokak mısırı, yürüyen tacolar ve şu kızarmış şeyler gibi yiyebileceğiniz sıcak yiyecekleri de kastediyorum

Çubuklar zerinde. Okyanus manzarası. Uyumak." Sesi alçalıyor, boğuk ve Şehvetli bir hal alıyor. "Seks."

Dürüstlüğü karşısında kalbim ısınarak gülümsüyorum. Ona tüm bunları vereceğim, ancak seks baŐlamak için en iyi yer gibi görünüyor.

Onu yavaşça sırt üstü yatırıp üzerine eğildim. "Yavru kpeklerim yok, ift pazarları henüz açılmadı ve biz de uyanık durumdayız. O zaman seks olsun," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

Gülümsüyor; gözlerine kadar ulaŐan içten bir gülümseme ve beni kendine çekiyor. Vcutlarımızın birbirine nasıl mükemmel bir Şekilde uyduğuna hayret ediyorum, sıcaklığı beni sarıyor. Meme uçları dikleŐti ve gözleri arzudan yarı kapalı kaldı. Yalan söylemiyordu.

-Vücudu sanki birbirimiz için yaratılmıŐız gibi tepki veriyor. Kalalarını döndürüyor ve beni öpmek için yüzünü kaldırıyor. Onu usulca öpüyorum, her anın, her tadın tadını çıkartıyorum. Acaba o da benim yaptığımı hatırlıyor mu - düşman olmadan önce birlikte geçirdiğimiz o alıntı anları. Bildiğimiz her Şeyi yaptığımız zamanları.

Elleri omuzlarımda geziniyor, dokunuşu omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Çenemi öpmek için eğildiğinde, kendimi ona doğru bastırıyorum.

Boynumdan aşağı öpüyor, her pŐnde nefesi ağırlaşıyor. Altımda kavisler çiziyor, vücudu dokunuŐuma karşılık veriyor. Acele etmiyorum, bu anın tıpkı onun gibi tatlı ve mükemmel olmasını istiyorum. Hareketlerim yavaş ve kasıtlı, üzerimizdeki ay ışığının samimiyetiyle artan hisler. Biz sadece insanız ama ay ışığının ilk vuruşu bizi kurda dönüŐtürecek. Bunu artık biliyorum.

İçine girerken nefesimi tutuyorum. Onu doldurduğumda nefesimi veriyorum. Bağlandım. KaynaŐtık. Hayatlarımızın kaosuna karşı birbirimizde teselli buluyoruz. Şu anda başka hiçbir Şeyin nemi yok. Sadece biz, ortak nefesimiz, bir olacak iki insanın sessizliği. İttiğimde altımda titriyor, kalçaları benimkilerle buluşuyor. İnlemelerinin tadını çıkartıyorum. Yavaş bir ritim oluŐturuyorum, acele etmek istemiyorum ama ona olan ihtiyaım artıyor. Daha sert itiyorum. Beni kabul ediyor.

Eğildim ve içine boŐalıırken dudaklarını dudaklarıma aldım. Ağzıma doğru haykırıyor. Dudağını ısırıyorum ve her Şeyin tadını çıkartıyorum - tadı, titreyiŐi, sıcak tohumlarımdın içine dökülüŐü, zevk

her santimimde sekiyor. Damarlarımda onun coşkusunun yankısını hissediyorum.

Yanına öküyorum, parmaklarım saçlarının ipeksi dalgaları arasında usulca ilerliyor. Başının arkasını kucaklayıp omzuma yaslanmasına rehberlik ederken nefesinin sıcaklığı benimkine karışıyor.

Oluyor işte. Hissedebiliyorum, yer çekimi her kalp atışında beni ona yaklaştırıyor.

Ona aşık oluyorum, tıpkı kardeşlerimin eşlerine olduğu gibi.

Böyle bir şey *olmayacak*. Ben zaten oradayım. Evrenimin mutlak merkezinde Renata'nın olmadığı bir dünya hayal edemiyorum.

Küçük bir parçam kontrolü elimde tutmak, özenle inşa ettiğim her şeyi elimde tutmak istiyor. Kontrol bende kalmalı.

Biri bizi korumalı.

CH6PHER HEN

Rgnata

Ollie Romanov'a aşık olmamalıydım, ya da daha doğrusu... ona yeniden aşık olmamalıydım.

Ama sanırım, bir şekilde, bu muhtemelen en iyisi. İçten içe bunun kaçınılmaz olduğunu hep biliyordum.

Evleneceğiz, o yüzden birbirimizi sevebiliriz.

Yine de onun yanında uyandığımda kendimi garip ve utangaç hissediyorum. Gece yarısı ay ışığı onun ve benim yüz hatlarımı aydınlattığında farklıydı. Gece yarısı olanlar şafakta sayılmaz, değil mi? Gece yarısı konuşmaları, sırdaşlıklar, hepsi sabahın erken saatlerinde parlak ışıklar altında farklı görünüyor. Planlarımıza devam etmekten başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Eğer aşık olmak istemiyorsam, seks yapmayı bırakmalıyız. Bana her yaklaştığında, savunmamda daha fazla çatlak buluyor, ben farkına bile varmadan içeri sızıyor. Böyle savunmasız olma riskini göze alamam.

Ama bunu nasıl durdurabilirim? O *benim kocam* olacak.

Ollie yatakta doğruluyor ve yüzünde tam olarak çözemediğim bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki aramıza birkaç metre mesafe koymak beni gerçekten kurtaracakmış gibi yan dönüyorum. Yine de aptal değilim, kurtarmayacağını biliyorum.

"Günaydın."

Kapı hızla çalınır ve ardından derin, hırçın bir ses duyulur. "Emrettiğiniz şeyi getirdim, efendim."

Ollie yatağında doğruluyor, kaşlarını çatıyor, her bir hücresi tetikte. Ben de anında tetikte oluyorum.

Yataktan fırlıyor, üzerinde bir çift boxer'dan başka bir şey yok ve kapıya doğru yürüyor. "Orada kal," diye tersledi beni.

Tanrım, her şeyden korkuyor. Tanrı aşkına, ailesinin evindeyiz.

"Kim o?" diye tersliyor.

Rus ismini hatırlamıyorum.

Ollie küfreder. "Sana düğünden önce olmaz demiştim," dedi. "Sözünü geri al."

Neyi geri alayım?

Küçük bir gıcırtı ve havlama sesi duyuyorum. açık bakakaldım. O şey miydi?
Hayır.

Ne?

Ollie dönüp bana bakıyor ve öfkeli bir parmakla beni işaret ediyor. "Bu kapıyı ben açıyorum. Şu lanet battaniyeyi üzerine çek."

İçgüdüsel olarak kendime bakıyorum. Çıplak olduğumu unutmuşum.

"Tanrım. Sakin ol, ahbap." Bana ters ters bakıyor ve kışım sıkılıyor. Yine de kapının diğer tarafında ne olduğunu görmek istiyorum, bu yüzden ona bir bok vermiyorum ve bunun yerine bana söylediklerini aynen yapıyorum.

Kapıyı açar ve birdenbire küçük, tüylü, beyaz bir top koşarak odaya girer ve yatağın üzerine atlar. "Yataktan in!" diye hırlıyor. Ama artık çok geç. Kıpır kıpır, sevimli bir tüy yumağı yüzümü yalıyor ve kuyruğunu öyle sert sallıyor ki tüm vücudu titriyor. "Aman Tanrım, bana bir köpek yavrusu mu aldın?"

Yatağın ayak ucunda duruyor, o düşünceli kaşlarını çatarak bizi izliyor. "Ondan hoşlanıyor musun?" Sorunun arkasında daha yumuşak bir şey var, göstermeye hazır olmadığı bir şey.

Yavru köpeğin öpücük yağmurundan kaçmaya çalışırken ve bunu başaramazken gülmekten kendimi alamıyorum. Onun kıpır kıpır neşesi bana hala içimde olduğunu bilmediğim yumuşak ve saf bir şeyi hatırlatıyor.

Ağlayacakmışım gibi hissediyorum. "Ondan hoşlanıyor musun? Mükemmel biri. Aman Tanrım, o harika." Küçükken köpek sahibi olmama izin verilmediğini hatırladı. Hep bir tane istemiştim. Boğazım düğümlendi. Belki Ollie benden nefret etmiyordur, ama etse bile... bu küçük tatlı melek etmeyecek. Yüzümü onun minik, kıpır kıpır bedenine gömüyorum.

"Yatakta kalamaz ve bir köpek itaat okulunda eğitilmesi gerekiyor," diye gürlüyor. "Ve eğer kaza yaparsa-"

Arka ayakları üzerinde yükselir ve Ollie'nin elini yalar. Söylenmenin ortasında duraksıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Şimdi gelmemesi gerekiyordu," diyor kapıya ters ters bakarak. Büyük muhafız mahcup görünüyor ve omuz silkiyor. "Onun bir düğün hediyesi olmasını istedim." Gardiyana bakar, sonra başını sallar. "Tanrım. Defol git buradan," diye çıkışıyor ve çıplak omzumu görmemesi için benimle gardiyanın arasına giriyor.

"Yavru köpeği daha sonra götürmemi ister misiniz, efendim?"

"Evet," diye bağılıyor, aynı anda ben de "Hayır! Köpeği mi alacaksın? Onunla ne yapacaksın?" Onu göğsüme çekiyorum ve yemin ederim neredeyse bir kedi gibi mırlıyor. Elimde değil. Küçük bir bebek sesiyle konuşmaya başladım. "Annesini tanıyor. Değil mi tatlım? Gördüğüm en tatlı şey. Seni seviyorum." Ollie Rusça küfrederken o yüzümü yalıyor.

"Şimdilik onu bırak ve defol git buradan," diye çıkışır. Kapı arkasından çarparak kapanır.

Ha! Skor.

"Bana bir köpek yavrusu aldığına inanamıyorum," diyorum ona. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Bir nefes veriyor ve başını sallıyor, gözlerinde okunamayan bir şey titreşiyor. "Senden hiç nefret etmedim. Bir kere bile. Bize ihanet ettiğini düşündüğümde sana kızmıştım ama şimdi... Bundan o kadar da emin değilim." Sanki söylemek istediğinden daha fazlasını söylemiş gibi başka tarafa bakıyor. Sesinde bir ağırlık var, sanki bu kelimeler uzun zamandır söylenmeyi bekliyormuş gibi.

"Şaka yapmıyorum, Renata. Köpekleri sevmem. Seni koruyabilisin diye aldım." Gözlerini deviriyor. "Eğitildikten ve büyüdükten sonra. Onu yavruyken aldım, böylece eğitebiliriz. Ama beni dinle. Köpek yatağımızda uyumayacak," diyor, kararlı görünmeye çalışıyor ama sesinde hafif bir çatlak var. "Onunla bağ kurabilirsin ya da her neyse, sadece burada değil. Anladın mı?"

"Onu nereye koyacaksın?" Küçük bir sesle söyledim. "O sadece küçük bir bebek."

"O bir *bebek* değil. O bir köpek. Bir cur. Bir hayvan," diyor. "Tanrım, bu çok kötü bir fikirdi."

"Senden hoşlanmamı istemiyor musun? Ne de olsa evleneceğiz. Sonsuza kadar yabancı gibi hissetmesek hiç fena olmaz. Yatağı kısa çarşafıla örtmezsem ya da seni uykunda bıçaklamaya çalışmazsam iyi olabilir." Masumca omuz silkiyorum, sonra gözümü ondan kaçırıyorum ve bu tehditlerin bambaşka gezegenlerde olduğunu fark ediyorum. Biri bir yaz kampı için uygun, diğeri ise benim gibi kadınlar için uygun.

Ama insanları öldüren ben değilim. Bu onun işi.

Carlos'u kısa bir süre düşündüm ve sertçe yutkundum.

"Benden hoşlanıp hoşlanmaman umurunda değil," diyor ama gözlerini kaçırdığında sezgilerim yerine oturuyor. Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Ne yazık ki onun için, bir yalan duyduğumda anlarım ve az önce bana yalan söyledi.

"Neden yüzünde kendinden memnun, kendini beğenmiş bir ifade var?" diyor başını sallayarak. Bilmek istemez miydi?

"Yok bir şey," diyorum küçük bebeğin kulaklarını kaşıyarak.

"Tanrım," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve huysuz bir Rusça mırıldanarak banyoya doğru yürüyor.

Yavru köpek bana dönüyor ve tatlı başını koluma yaslıyor. Sanki uykuya dalmak istiyormuş gibi memnuniyetle iç çekiyor. Bu ufaklığın iki modu var: açık ve kapalı. Onu kucaklıyorum ve sertçe yutkunuyorum, gözlerim bulanıklaşıyor. Onu şimdiden seviyorum.

Birine söylemek istiyorum. Bir kız kardeşe, bir arkadaş. Ama ikisine de sahip değilim. Kalbim acıyor.

Yavru köpek bana inliyor ve yüzümü yalıyor ama bu sefer gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırıyor. Yüzümü kürküne gömüyorum ve kendime bu anlık zevki tattırıyorum. Seveceğim biri var. Beni sevecek biri.

Neden bana bir köpek aldı?

Dün gece ona çiftçi pazarlarını, yavru köpekleri, okyanus manzarasını ve seksi sevdiğimi söylediğimi hatırlıyorum.

Banyodan çıkıyor, çoktan giyinmiş, saçları geriye taranmış ve toplanmış. "Planlamamız gereken bir düğün var. Birisi bu köpeğe göz kulak olacak. Ve bu işi halledeceğiz. Anladın mı?"

"Senin için söylemesi kolay. Giyecek hiçbir şeyim yok."

Kapı bir kez daha çalındı.

Bu sefer şaşırmış görünmüyor.

"Bu Isabella. Dün gece geldi ve sana kıyafet getirdi." Kalbim göğsümde durdu. Ollie'nin yatağında çırılçıplaktım ve eski en iyi arkadaşımı görmek istemiyordum. Ayrıca, ona çok kızgıyım. Ona ihanet edeceğime gerçekten inandığımı düşünmek...

Ollie kapıyı açarken ben battaniyenin içindeki yavru köpeği göğsüme bastırıyorum. Gelen sadece Isabella değil, Isabella ve şok edici bir şekilde kocası Lev de yanında. Odaya giriyorlar.

Bana uzun, alaycı bir bakış attı. Bir zamanlar bana göz kırpar ya da geceyi Ollie'yle geçirdiğimi bildiğini anlamam için bir tür komplocu fısıltısı yapardı. Şimdi ise beni bir tür fahişeymişim gibi yargıladığını hissediyorum ve bu midemi bulandırıyor.

"Ona bir köpek mi aldın?" Isabella kaşlarını çatarak Ollie'ye bakıyor. Onu sarsmak istiyorum. Bu, birlikte büyüdüğüm, sırlarımı ve umutlarımı paylaştığım, bana taş sektirmeyi ve kilit açmayı öğreten kızdı. Bu benim en iyi arkadaşımdı, bana herhangi bir kız kardeşten daha yakındı, zorda kaldığımda başvurduğum, yardıma ihtiyacı olduğunda *bana* gelen kadındı. Ona kardeşini nasıl okuyacağını ve yalan söylediğini nasıl anlayacağını, kendini nasıl küçülteceğini ve saklanması gerektiğinde nefesini nasıl tutacağını öğreten bendim.

İki hayat yaşadım; ilk hayatım Isabella'nın yanında geçti... ve şimdi sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi davranıyor.

Konuşmuyorum ve Ollie ile konuşmasına izin veriyorum. Önemli değil. Nasıl olsun ki? Ben onun için bir hiçim.

Ollie, "O bir bekçi köpeği," diye karşılık verir.

"Bekçi köpeği mi? El çantama sığabilirim!" Isabella onu tersler.

Ollie homurdanır ve Lev ellerini ona doğru kaldırarak odaya girer. "Eğer ona bir bekçi almak istiyorsa, alabilir. Bırak onu."

"Onun bir düğün hediyesi olması gerekiyordu. Aklına bir şey gelmesin. Bu köpek büyüyünce tanıdığınız en hırçın köpek olacak."

"Elbette," diyor Isabella, yatağın yanına büyük bir çanta koyarak. "Gördüğüm zaman inanacağım." Giysi torbasını bana uzattı. "Al. Bunlar senin için. Artık onları giymiyorum. Sana olurlar ama biraz... dar olabilirler," diyor, sesi soğuk ve duygusuz.

Sürtük, kilomla dalga geçiyor. Ben ondan daha kıvrımlıyım, o da siktirip gidebilir. Kıyafet torbasını ona geri fırlatmak istiyorum. Onun elden düşme kıyafetlerini istemiyorum, ama en önemlisi, onun küçümsemesini istemiyorum. Onu sarsmak istiyorum. Ben bir hain değilim. Düşündükleri kişi değilim. Ama zaman bunun doğru olduğunu kanıtlayacak. Bunu unutmamalıyım.

Elini karnına koyduğunda ve yüzü acıyla buruştuğunda, ona neden kızdığını unutuyorum. Kalp hızlanıyor. Lev anında onun yanında, eli sırtında, diğer eli omzunda.

"Sorun nedir?" Ollie diyor ki.

"Sadece bir kasılma," diyor Isabella. "Her neyse. Bazen kadınların başına gelir."

"Ayların kaldı," diyor kaşlarını çatarak.

"Doğru. Bu emek anlamına gelmez; sadece olur, tamam mı?"

"Yeterince sıvı aldığınızdan emin olun," diyorum ona. "Braxton Hicks, özellikle de hamileliğinizin bu erken döneminde susuzluk nedeniyle ortaya çıkabilir. Kaç aylık hamilesin?" Bu da nereden çıktı şimdi? Şu anda onu umursayacak durumda değilim.

Topuklarının üzerinde dönüyor. "Senden tavsiye alacak değilim. Yataktan kalk ve giyin. Planlamamız gereken bir düğün var," diyor. "Hem sen ne zamandan beri hamilelik ve bebekler konusunda uzmansın?"

"Belki de sen dünyayı dolaşıp Romanovların gözüne girmeye çalışırken ben ebelik öğreniyordum. Ama sen bunu bilemezsin, değil mi?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Isabella."

Bu pek adil değil. Isabella'ya söylemedim çünkü kardeşini devirmek için büyük planları vardı. Kendini ailesinin kartelinin lideri yapmak istiyordu ve bunu başardı.

Bana davranış şekli yüzünden biraz tuzlu olabilirim. Ama buradaki herkes içinde en azından doğruyu söylediğimi bileceğini düşünmüştüm. Hakkımdaki yalanlara inanacağını hiç düşünmemiştim. En iyi arkadaşınız doğruyu söylediğinize inanmıyorsa, düşmanınız olan biri nasıl inanabilir ki?

"Söyledikleri mantıklı Isabella," diyor Lev. "Seyahat ederken yeterince su içmediğini biliyorsun. Gidip sana biraz su getirelim, sonra da dinlenmeni istiyorum."

Isabella bana ters ters bakıyor ama gözlerinde daha önce de gördüğüm bir ifade var. O incinmiş. Bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için ondan uzağa bakıyorum.

Bu ikimizi de yapar.

Kapı arkalarından kapandığında Ollie'ye döndüm. "Bana bir iyilik yap ve üzerime bir şeyler giyene kadar o kapıyı bir daha açma."

Kucağımdaki küçük tüy yumağı kokluyor ve sanki işeyecekmiş gibi davranıyor. Aman Tanrım. Ollie küfrediyor ve onu yakalıyor ama Ollie onun elinden kurtuluyor ve hemen yere işiyor.

Bir kahkahayı bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum ve o da gözlerini bana diyor. Yüksek sesle gülmek için yanağımı ısıırıyorum.

"Tanrım," diyor Ollie, yine Rusça küfürler ederek ve ona doğru ilerleyerek. Öldürücü görünüyor.

"Onu rahat bırakın!" Yataktan fırladım ve ikisinin arasına girdim. "O sadece bir bebek ve öğrenmesi gerekiyor!"

Beni kucağına alıp arkasına bırakıyor ve iki büyük adımda yavru köpeğe ulaşıyor. Onu bir eliyle tutup burnuna . "*Neyt*. Bunu bir daha yapma. Hadi gidelim. *Dışarı* çıkmayı öğreneceksin." Kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden emrediyor, "Kıyafetlere bak ve hepsini yatağın üzerine koy. Sana ne giyeceğini söyleyeceğim." Cevap vermek için ağzımı açmışım ki kapı arkalarından çarparak kapandı.

Neden zorba tiplere aşık oluyorum?

Omuz silkiyorum. Belki iyi bir baba olur. Sert ama koruyucu ve -*Hayır!* Aman Tanrım. Böyle düşünmeye başlayamam. Henüz değil. Çılgınca bir öfkeye kapılıp küçük yavruyu boğabilir, tüm bildiğim bu.

Ollie Romanov iyi bir adam değil.

Bahse giren bir kadın , bu küçük yavrunun onu kısa sürede parmağında oynatacağına bahse girerdim.

Keşke Ollie'yi de bu köpek yavrusu kadar kolay parmağıma dolamanın bir yolunu bulabilseydim.

İç çekerek çantayı açtım ve giysileri karıştırdım.

Sana ne giyeceğini söyleyeyim mi?

Bunun savaşımam gereken bir mücadele olup olmadığını merak ediyorum. Ağzımdan çıkan her nefesin ve ikimiz arasındaki her konuşmanın bir kavga olmasına izin veremem, bu yüzden şimdi muhtemelen onunla birlikte gitmek için en iyi zaman olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse... eğer ondan hoşlansaydım, ne giyeceğimi seçmek istemesinin çok seksi olduğunu düşünürdüm.

Kıyafet torbasını alıp ucundan tutuyorum ve hepsini yatağın üzerine silkeliyorum. "Al bakalım patron." Kapıya orta parmağımı gösteriyorum.

"O da neydi?" Ollie kapıyı açarak soruyor. Gözlerindeki ifade, onu terslediğimi bildiğinden şüphelenmeme neden oluyor ama bu mümkün değil.

"Ne? İşte kıyafetler. Onları seçmek istediğini falan söylemiştin. Köpek yavrusu nerede?"

"Emin ellerde. Şimdi git giyin." Kaşlarını çattı. "Ve o küçük ite ne isim vereceğime karar ver."

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum, lavaboya dayanıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kolumdaki şişlik inmiş; bu iyi bir şey. En azından iyi bir şey.

Carlos'tan yakında haber alacağım; alacağımı biliyorum. Kardeşim benimle irtibata geçecektir, özellikle de evlendiğinden beri. Muhtemelen zaten biliyordur. Benimle nasıl irtibata geçeceğini merak ediyorum... Cep telefonu numaram onda yok çünkü Kolombiya'ya götürülmemle New York'a geri getirilmem arasında bir yerde numaramı kaybettim.

Gerçi bunlar onu daha önce durdurmamıştı. İç çekiyorum.

Gözlerimin altında koyu halkalar var ve saçlarım vahşi, karışık bir karmaşa, ama bunun dışında gerçekten çok fazla değişmedim. Hâlâ kendimim ve bundan gurur duyuyorum. Bir yerden bir yere sürüklendim, hırpalandım ve incitildim, suçlandım ve küçümsendim ama yine de başımı dik tutabiliyorum.

Kimse kimliğimi benden alamayacak. Hiçbiri alamayacak.

Keşke Romanovlar gerçeği bilseydi. Tüm bu adaletsizlikten nefret ediyorum. Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor.

Yoluma devam etmeliyim.

Adaleti aramalıyım ve bu sırada kendimi ya da daha kötüsü Ollie'yi öldürtmemeliyim.

CH6PHER ELEVEN

Ollig

"REN6H6 ONU SAVUNDU," diye tersliyor Polina, parmakları dalgınca iti okşuyor ama gözleri ateş saçıyor. "Bunu nasıl unutabilirsin?"

"Gerçekten mi oğlum," diyor annem üzüntüyle, başını sallarken sözlerinde hayal kırıklığının ağırlığı var. "Polina haklı. Renata günü kurtardı."

Neden hayatımdaki kadınlar içimi görebildiklerini düşünüyorlar, sanki aileme sadık kalmaya cüret ettiğim için dile getirilmemiş bir suç işlemişim gibi? Kardeşlerim bu bokla yüzleşmedi.

Bir elimi gözlerimde gezdiriyor ve burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Ona bir *köpek yavrusu* aldım," diye mırıldanıyorum kendimi savunmak için, sanki bu her şeyi düzeltebilecek bir teklifmiş gibi.

Polina, "Onu izlemek için ve yarım dakika önce, zavallı küçük şeyi boğazlayacakmış gibi görünüyordun," diye mırıldanıyor.

Tanrım.

"Sizi o mu savundu?" Viktor yanımıza doğru hantalca yaklaşıarak soruyor. Herkes düğün için hazırlanırken kardeşlerim bugün bir girip bir çıkıyor. "Bunu nasıl kaçırdım?"

Polina gülümseyerek ve gözlerini devirerek, "Lydia ve yeni evlilerin yaramazlıklarıyla çok meşguldün," dedi. "Renata bizimle yemek yiyordu ve misafirlerimizden ikisinin bana şantaj yapmayı planladığını duymuş. Onlar benim üniversite arkadaşlarımdı ve görünüşe göre bir şekilde Mikhail'in muhbirlerinden biriyle ilişkiliydiler."

"İnanılmazdı," diyor annem, gözleri kocaman ve heyecanlı. Sıkı bir topuz yaptığı sofistike gümüş rengi saçlarıyla zarafet ve şıklığın timsalidir ama bazen gözlerinde hüznü, neredeyse çocuksu bir bakış belirir. Annem neredeyse hayranlıkla, "Yalanların içini görebiliyor," diyor. "Bu nadir bir yetenek. Sanki gerçeğin kendisini ellerinde tutuyor. Siz daha küçükken böyle bir yeteneğe sahip olmak için neler vermezdim."

Ona doğruyu söylediğimi her zaman anlayacak. Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim. Ona yalan söylemeyi planladığımdan değil, ama cehalet her zaman kötü bir şey değildir.

"Gerçekten mi?" Viktor bana gülümseyerek soruyor. "Kızlarımız birbirlerine çok benziyorlar, değil mi?"

Cevap olarak homurdandım. Karısının 'yeteneği' bir şeyleri ateşe vermeyi sevmesi, bu yüzden birbirlerine benzedikleri konusunda hemfikir olduğumdan emin değilim.

"Ollie," dedi annem nazikçe. "Şu anki durumun seni doğru bildiğin, hatırladığın şeyden saptırmasına izin verme. Hatırlamıyor musun? Kulak misafiri olduğu şeyi araştırmıştın ve söyledikleriyle örtüşüyordu. Onun sadakati ve gerçeği ortaya çıkarma yeteneği seni etkiledi, değil mi?"

Öyleydim. Ona karşı yumuşadım ve gerçekten güven gibi bir şeyin oluşmaya başladığını hissettim.

Polina, "Mikhail'in tanıdığı o adama komplo kurulduğunu da unutma," diyor. Küçük yavru kollarında derin bir uykuya dalmış. "Bir adımız var mı?" diye fısıldıyor.

"Hayır," diye tersliyorum, arkamı dönüyorum.

"Mmm," diye devam ediyor Polina. "Ailemizin itibarı tehlikedeydi, çünkü adı her neyse hırsızlıkla suçlandığında biz de suçlu bulunmuştuk, ama Renata suçlamalara kulak misafiri oldu ve Ollie'ye bunun bir yalan olduğunu söyledi."

"Oooh," diyor annem. "Neredeyse doğaüstü."

Arkamı dönüyorum ve nefes veriyorum. "Evet. Suçlamalarda tutarsızlıklar olduğunu biliyordu. Söylediklerini doğrulayan özel bir dedektif tuttum."

Annem başını sallar. "Ve şimdi hepiniz onun isteği dışında kaçırıldığına inanmıyorsunuz. Sizin için *hayatını* tehlikeye atmasına rağmen, sadece kartele ve kardeşine ihanet ettiği için kuyruğunu kısıtırıp ona geri döndüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Elimizde video kanıtı var," diyorum ama bana bile içi boş geliyor.

"Neyin?" Polina alay ediyor. "Kaçmasından mı? Onu kimin tehdit ettiği hakkında hiçbir fikrin yok. Ona ne yaptırdıkları hakkında hiçbir fikrin yok. Kaçtıysa ne olmuş yani? Bu pek de mahkûm edici bir kanıt sayılmaz."

Oh, ama öyle.

"Buraya ilişki tavsiyesi almaya gelmedim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Köpek için bok lazım ve düğün için her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor."

Polina iç çeker ve köpeği bir bebekmiş gibi sallar.

Tanrım.

"Evet," diyor usulca. "Düğün hazır, kardeşim. Endişelenecek bir şey yok. Polina Teyze de köpeğe bakacak."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ama ilişki tavsiyesine gelince?" diyor kararlılıkla. "*Bu* ücretsiz."

Burnu havada, dönüyor.

Tanrım.

Onu bir an önce .

"Renata'nın yanına dönmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

İkisinin de arkamdan gülmelerini özlemiyorum. Eğer isterlerse her şeyi hafife alabilirler.

Benim böyle bir ayrıcalığım yok.

Saldırıya uğramamızın bir nedeni vardı. Kolombiya'da olmasının bir sebebi vardı.

Ailem ne olursa olsun güvende kalacak.

"Yani insanların yalan söylediğini anlayabiliyor mu?" Viktor çenesini kaşıyarak soruyor. "Kendini sorgulamasını sağlayabilir misin?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Bu da ne demek şimdi?"

Viktor daha yakına eğiliyor, ifadesi ciddi. "Eğer kendi yeteneklerinden şüphe etmeye başlarsa, bu onun dengesini bozabilir. Onu daha yönetilebilir hale getirir."

"Sen neden bahsediyorsun Viktor?" Başımı sallıyorum, herkese ve her şeye olan kızgınlığımı taşıyor. "Bu bir oyun değil. O manipüle edebileceğimiz ya da dalga geçebileceğimiz bir piyon değil. O benim *karım* olacak."

Karım.

Omuz silkiyor, etkilenmemiş. "Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Elimizden gelen her avantajı kullanmamız gerekebilir."

Ona ters ters baktım. "Hayır."

Bunun nasıl olacağını bile , ama bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Ollie yine huysuzlandı," diyor Polina. "Al Ollie, uyuyan bir köpek yavrusunu tut. Söz veriyorum, bu senin derdine deva olacak."

İsa.

Beni rahatsız eden şeyin ilacı bende ve o üst katta kıyafetlerini seriyor, bir sonraki emrimi bekliyor.

Soğukkanlılığımı kaybedip pişman olacağım bir şey söylemeden önce topuklarımla üzerinde dönüp uzaklaşıyorum. Renata'ya geri dönerken sorumluluğun ağırlığı üzerime çöküyor. Ne pahasına olursa olsun ailemi korumak zorundayım, bu beni ikiye bölebilecek imkânsız seçimler yapmak anlamına gelse bile.

CH6PHER HWELVE

Rgnata

HH6H'nin geçtiği her saniye saatli bir bomba gibi. Geçen her kalp atışı bizi yıkıma daha da yaklaştırıyor.

Tanrım. Carlos harekete geçti. Ondan haber alacağımı bilmek beni hasta ediyor ve henüz haber alamadığım için dehşete düşüyorum.

Evlenmek zorundayım. Bir sonraki adım bu.

Tuvalet malzemeleri bulup hızlıca yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kapının açıldığını duydum. Banyodan çıkmaya gittiğimde, Ollie içeri daldı, canı görünüyordu. Gözlerinde öfke, kopmak üzere olan bir fırtına gibi yanıyor.

Onunla yüz yüze geldim. "Biri kaleye mi saldırdı? Hendeğe mi saldırdı?" Başımı yana eğiyorum. "Zırhın paslandı mı?"

"Sana köpeği yatağımızda istemediğimi söylemiştim."

İtiraf etmeliyim ki, temiz, yeni tıraş edilmiş bacaklar ve naneli nefesin beni biraz canlandıran bir yanı var, o kadar ki neredeyse unutuyordum

Karşımda sert yüzlü bir müstakbel kocam var. Ama pofuduk küçük tüy yumağını gördüğümde beni rahatsız eden her şey çabucak buharlaşıyor. Kuyruğunu sallıyor ve Ollie'nin elini yalıyor. Ona baktığımı fark edince kaşlarının arasındaki gerginlik biraz olsun yumuşuyor. Onu daha yumuşatacağız.

"Polina onu izledi ve sonra uyuyakaldı. Ayrıca bir isme ihtiyacımız var." Omuz silkiyor ve dudağını kıvrarak mırıldanıyor, "Yani *köpek* yeterince orijinal değil mi?" "Princeton'a ne dersin? Princeton'ı severim."

Burnunu kırııştırıyor. "Görünüşe göre bir bebek arabasına ve elmas bir tasmaya ihtiyacı var."

"Bunu ayarlayabilirim."

Homurdanıyor, benden uzaklaşarak şifonyere doğru yürüyor ve kıyafetleri karıştırıyor. "Evet, nedense buna inanmak bana çok kolay geliyor. Polina bir köpek bakıcısı tutmuş ve onun için bir sürü şey almış."

Aww.

"Gitme vakti geldi. Benim seçtiğim bir elbiseyi giyeceksin ve altına hiçbir şey giymeyeceksin."

Karnım dönüyor ama başımı sallayarak geçiştiriyorum. "Oh, ne kadar orijinal," diye çıkışıyorum, bu da kıcıma sert bir şaplak yememe neden oluyor.

"Henüz asıl kısma gelmedim Renata," diyor hırlayarak. "Yolda olan başka bir teslimatım var." Yüzümü ona çevirerek parmaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Sabırlı ol, küçük Renata."

Alınmam gerekirdi. Kendimi aşağılanmış hissetmeliyim, ama öfkenin ardındaki adamı hatırlıyorum - sadece üzerimize gelen tehlikeyi değil, beni de gören adamı. Ara sıra gardını indirip benimle nasıl konuştuğunu hatırlıyorum.

Hepsini hatırlıyorum. Bazen, keşke hatırlamasaydım diyorum.

Bana uzattığı şık, kolsuz elbiseyi kaldırıp içine giriyorum. Düzleştirip bir çift babet giydiğimde göğüslerim elbiseyi iyice dolduruyor. Kumaş bağışlayıcı. Tüm doğru yerleri kaldırıyor ve kıvrıyor. "Güzel seçim."

Banyoya geri dönüyorum ve saçımı hızlıca örüp kalın örgüyü omzumun üzerinden sarkıtıyorum. Altın halkalar, altın bir kolye ve küçük bir bilezik takıyorum. Kendimi şimdiden kendim gibi hissediyorum, her ne kadar benden nefret eden birinin sadakasına güvenmek yerine kendim için alışveriş yapmaktan gerçekten memnun olsam da.

Midem açlıktan gurulduyor.

"Kahvaltıya gidiyoruz. Bir şeyi test etmek istiyorum," diyor.

Normalde şu anda hissettiğimden daha özgüvenli olurum ama sinirlerim gerilmiş durumda. Onlara ihanet ettiğimi düşünen bir aileyle kahvaltı etmek üzere olduğum için mi yoksa kardeşimin beni bulacağından korktuğum için mi emin değilim. Ya Carlos benim için gelirse? Ya bizim için? O bir kaos ve merhameti yok.

Kesik kesik nefes alıyorum.

Sahile yakın bir restorana varıyoruz ve Ollie bizi hemen arka tarafa, cam kapıların ardında özel bir odanın olduğu yere götürüyor. Herkesin bizden önce orada olduğunu görünce midem ağzıma geliyor -Mikhail ve Aria, diğer kardeşi Aleksandr ve karısı Harper, tüm kardeşler ve eşleri, hatta bazı çocuklar. Aman Tanrım. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor olmalıyım çünkü içeri girmeden önce Ollie eğilip bakışlarımı yakalıyor. "Benim olman dışında hiçbir şeyin önemi yok," diyor bana. "Ne yaptığın önemli değil, kim olduğun önemli değil. Bana yemin edeceksin. Benim karım olacaksın. Buraya ait olmadığını düşünebilirsin ama aitsin. Tam buraya. Benimle birlikte."

Onun güven oyu aslında beni biraz olsun rahatlatıyor. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, elbette," diyorum ona. "Bana neyi test ettiğini söyleyecek misin?"

"Sen akıllı bir kızsın. Ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Kardeşim beni bulsa da bulmasa da." Ani bir aydınlanma yaşıyorum. "Neden kolumda hala acıyan bir kesik var."

Aman Tanrım. Kardeşim ne yaptı?

"Kesinlikle." Eğilip yanağımdan öpüyor ama sadece kulağıma fısıldayabilmek için yaklaşmaya çalışıyor. "Kolundaki her neyse yarına kadar sende kalabilir çünkü kim izliyorsa her şeyi görmesini istiyorum. Sonra düğün gecemizde onu oradan çıkaracağım ve kimsenin nerede olduğumuzu bilmediği bir yere kaçacağız. Beni anlıyor musun?"

Kolumda bir takip cihazı olduğunu mu düşünüyor?

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Onu benden tam olarak nasıl almayı planlıyor? Ve beni tam olarak nereye götürecekt?

Başımı sallıyorum ve zorlukla yutkunuyorum. "Anlıyorum."

"Güzel," diyor sırtarak. "Bayanlar tuvaletine git ve beni orada bekle."

Ne yapmayı planlıyor bu herif? "Affedersiniz?"

Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Beni duydun, karıcığım. Senden ne beklediğimi bilecek kadar uzun süredir ailemin içindesin, değil mi?" Eğiliyor ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakalıyor.

"Bu doğru mu, efendim?" Gözlerimde ateşle ona soruyorum. Beni hem heyecanlandırıyor hem de çileden çıkarıyor. "Ailenin sana söylediği her şeyi yapar mısın? Yoksa bu sadece benim için mi?"

Çenemi geniş, sıcak avucunun içine alıyor ve gözleri gözlerimi tutuyor. "Ben eski kafalı bir adamım Renata. Karım kendisine söyleneni yapar. Yapmazsan bunun ne anlama geldiğini bilirsin."

Beni alt edişini, bileklerimin onunkilere sıkıştığını, gözlerimin onunkilere kilitlendiğini görmek nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"İstiyorum."

Aramızdaki gerilim yeniden değişti, hissedilir ve elektrikli bir hal aldı. Koruyucu içgüdüleri her zaman yoğundu ama şimdi gözlerinde kalbimin korku, heyecan ve beklentiyle çarpmasına neden olan bir şey var. Eli sırtıma geldiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Ne yapacaksın?" Sesim fısıltı halindeyken soruyorum.

"Güven bana," diye cevap veriyor, gözleri arzu ve kararlılık karışımıyla kararmış. "Şimdi git."

Başımı sallıyorum, banyoya doğru ilerlerken nabzım hızla atıyor. Kapıyı arkamdan kapatarak aynanın önünde duruyorum, nefesim kesiliyor. Arkamdan giriyor, elinde bir şey taşıyor.

Aşağı bakıyorum. İpek bir göz bağı. "Ollie.

Burada mı?" Belli ki burada.

"Arkanı dön," sesi itaatsizliğe yer bırakmayan bir emir. Ellerim titreyerek aynanın karşısına geçiyorum. İpeği parmaklarının arasında gererken yansımasını izliyorum. Arkama geçiyor, gözlerimden bağlarken bedenini bedenime bastırıyor. Hemen karanlığa gömülüyorum, arkamdaki sıcaklığının ve yanağımdaki nefesinin farkındayım. Lavanta ve vanilyanın hafif kokusu havayı dolduruyor. Uzaklarda bir yerde kahkaha ve akan suyun sesini duyuyorum. "Bir şey görebiliyor musun?" diye soruyor, nefesi kulağımda.

"Hayır," diye fısıldıyorum, artan hislerim beni ele geçiriyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, elleri kollarımdan aşağı kayıyor.

Nabzım hızla atıyor, beni tamamen onun kontrolü altına girmekten alıkoyan tek şey soğuk lavaboyu kavrayışım.

," diye fısıldıyor. "Sakin bana karşı geleyim deme. Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Düşüncelerim fırtınaya dönüştü.

Ben eski kafalıyım.

Karım bana itaat

edecek.

Ne olduğunu biliyorsun.

Aferin kızıma.

Küçük Renata.

Elleri vücudumda dolaşırken lavaboyu kavriyorum. Elbisemin eteğini kaldırıyor, parmakları kalçalarımın değiyor. Zevk içimde dalgalanıyor. O

Acele etmiyor, dokunuşu silahsızlandırıyor, şefkatli ve alaycı, beni ateşli bir aşamaya getiriyor.

Dün geceyi tüm detaylarıyla hatırlıyorum. Ollie Romanov beni birden fazla şekilde kontrol altına alacak.

Bunu yapmasından hem nefret ediyorum hem de seviyorum. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor kulağıma, sesi saygılı. "Ve çok güçlüsün. Benim olacaksın Renata ve olduğun kişiyi asla kaybetmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Hayır. Bunu hiç anlamıyorum. Bu nasıl işe yarayacak? Başımı sallıyorum, elleri yukarı doğru hareket edip kalçalarımı okşarken dudaklarımı ısıyorum, çıplak tenimde gezinen parmaklarına vücudum eğiliyor. "Kıpırdamadan dur," diye kulağıma hırlıyor, nefesi boynuma geliyor.

Ailesi kapının hemen dışında. Kardeşim de dışarıda bir yerde, gözleri hep üzerimde. Buraya her an herkes gelebilir. Teslim olmamı istiyor ve beni uçurumun kenarına itiyor.

İtaat ederken, bedenim arzu ve ihtiyaç karışımıyla titriyor. Ellerini tekrar kalçalarımın hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor. Dudaklarını omzuma bastırdığında nabzım fırlıyor, öpücükleri yavaş ve kasıtlı, içimde hissettiğim aciliyetle tam bir tezat oluşturuyor. Neden bu kadar yavaş ve davranıyor?

Uuuuggggh.

O sessiz olan, istediğini beklemeyi öğrenmiş sabırlı olan. Ne şanslıyım.

"Ollie," diye inliyorum, sesim titriyor.

"Sabır," diye fısıldıyor, elleri önüme doğru hareket ediyor. Yavaşça parmaklarını karnımda , düğmelerimi açmadan önce göğüslerime dokunuyor. Kumaş düşüyor ve beni açıkta bırakıyor. Parmaklarını karnımda gezdiriyor, kumaşı uzaklaştırmadan önce göğüslerime dokunuyor. "Bekle," diye emrediyor. "Sana hareket etmen için izin verdim mi?"

Dizlerinin üzerine çöktüğünü hissettiğimde nefesim kesiliyor. O da ne...? Aman Tanrım. Lavaboyu o kadar sıkı kavıyorum ki kopacak sanıyorum. Elleri sırtımın kıvrımlarını izliyor, dokunuşu saygılı ve sahiplenici. Bacaklarımı hafifçe araladığında, parmakları iç uyluklarımın hassas derisini sıyrıyor ve bir zevk dalgası beni tüketiyor. Tek yaptığı bana dokunmaktı. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Sen ne-"

"Konuşmak yok," diye fısıldıyor. "Eğer bana itaat etmezsen, seni serbest bırakmanın eşiğine getireceğim ve sonra seni burada bırakacağım. İstedğin bu mu? Seni yalnız yakaladığımda, amını kırbaçlayacağım ve seni tekrar tekrar sınıra getireceğim. Bana anladığını söyle. 'Evet, efendim' ya da 'hayır, efendim' de."

"Evet efendim," diye fısıldıyorum, ağzım kurudu. Bana ne yapıyor bu? Ben hiçbir erkeğe "*efendim*" demem. Bu da ne böyle? O-oh Tanrım. Nefesini en mahrem yerlerimde hissettiğimde, bu kışkırtıcı, o kadar sıcak ki bir çılgılığı bastırıyorum. Dili dışarı fırlıyor, benimle alay ediyor. Lavaboyu tutuşum sıkılaşıyor. Beni sabit tutmak için kalçalarımı kavrarken inliyor.

Bu his beni çok etkiliyor, dilinin dokunuşu ve fiskesi beni sınıra yaklaştırıyor. İçimde bir gerilim oluşuyor ve konuşmamak için dudagımı ısııyorum.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, benden uzaklaşıyor. Kaybettiğim için sızlanıyorum, ama parmakları beni hızla yukarı kaldırıp yüzümü ona çeviriyor. Göz bağıını çıkarıyor ve ışığa alışmak için göz kırpyorum. Gözlerim onunkilerle buluştu. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi arzuyla sertleşmiş.

"Evet," diye nefes alıyorum. "İtaatsizlik edersen beni cezalandıracağını söylediyini sanıyordum. Beni orada mı bırakacaktın?"

Dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yaramaz kız. Banyoya girmene izin mi sandın? Ailem kapının hemen dışındayken?"

"Ama sen dedin ki-"

"Seninle işim bitmedi, Renata. Seni pis, güzel küçük sürtük," diyor sinirlerimi titreten alçak bir sesle. "Giyin ve oraya geri dön." Kendini düzeltiyor, azgın ereksiyonunu ayarlıyor ve aynada saçlarını karıştırıyor. Beni döndürüyor ve kıcıma sert bir tokat atıyor. "Şimdi dışarı çık. Ve bir daha sana bana gelmeni söylediğimde, bana *itaat* edeceksin."

Beni kontrolü altına aldı ve ben bunun olmasına izin verdim. Tanrım.

Tüm çabamı soğukkanlılığımla korumak için harcayarak masaya geri dönüyorum.

Bunu yapabilirim. Oh Tanrım. Bacaklarım ve nefesim kesiliyor.

Isabella mükemmel görünüyor, *tabii ki*, saçları düzgünce yapılmış. Minik bebek karnını gizlemiş ama neredeyse hiç yok. Elleri kucağında, dimdik oturuyor ve gözlerime bakmıyor. Göğsüme bir hüznün çarpıyor.

Aleks acımasız bir gülümsemeyle, "Bu öğleden sonra itibariyle sizi biyometrik geri bildirimime dahil ediyorum," diyor. "Aileye hoş geldin," diyor huysuzca. "Artık bizden birisin."

"Biyometrik ne?" Ben soruyorum.

Ollie arkamdan konuşuyor. "Aleksandr'ın işlerinden biri de hepimizin biyometrik geri bildirimlerini her zaman kontrol etmek ve izlemek. Herkesin nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bu şekilde biliyoruz. Bunu ezelden beri yapıyor. Bunu bir iltifat olarak kabul edin."

Polina bana tuhaf tuhaf bakıyor ve bu kalbimi acıtıyor çünkü bana karşı her zaman en arkadaş canlısı olan oydu, en azından daha önce buradayken.

"Onu görüyor muyuz?" Ollie bana bir menü uzatarak söylüyor. Kimsenin bana kardeşimden bahsettiğini söylemesine gerek yok. Bu çok açık.

"Hayır. Ölümünü ne kadar kolay taklit ettiğini hatırlayın," diyor Mikhail. "En yakın rakipleri bile onun öldüğünü sanıyordu."

"Hala olmadığından emin miyiz?" Ollie diyor ki.

Dudağımı ısıyorum, kendi ölüm fermanımı imzalamamak için ne söyleyebileceğimden emin değilim. Kardeşim onlardan biriyle evlendiğini öğrenir öğrenmez peşime düşecek.

"Şimdi çocuklar," diyor Ekaterina Romanova gülümseyerek. Ollie'nin annesi, "Artık Carlos Carerra'dan, kartelden ya da düğünle ilgisi olmayan hiçbir şeyden bahsetmiyoruz," dedi. "İyi bir yemeği sevdiğini duydum, Renata. Elbise konusunda bir tercihin var mı?"

Tanrı'ya şükür.

Böyle şeyler hakkında hiç düşünmedim. Kıyafetleri ve giyinmeyi sevmeme rağmen omuzlarımı silkiyorum. "Şey, ben... bunun kutlanacak bir durum olduğundan emin değilim," diyorum. Oda sessizliğe gömüldü.

Mikhail gözlerini bana diyor. "Bu bizi birleştiren bir şey olacak Renata," diyor usulca. "Bunu düşünmelisin."

Ollie kahve fincanını tutuyor. Garson kız geliyor ve ben tatlı tatlı gülümsüyorum. "Fransız tost ve yanında domuz pastırması alacağım," diye sipariş veriyorum. "Şuradakinin kahvesi için biraz tatlı bir şeye ihtiyacı olabilir. Sadece biraz tatlandırmak için. Şeker?" Omuz silkiyorum. Ollie başını bana doğru sallıyor, sanırım bir uyarı. Bana uslu durmamı söyledi ama umurumda bile değil.

"Alışverişi sevdiğini duydum," diyor Polina. "Keşke zamanımız olsaydı." Deniyor ama aramızdaki her şey gergin.

Onlara kardeşim hakkında bir şey söylersem, öğrenir ve intikamını alır. Gitmeden önce bana yaptığı uyarıyı hatırlıyorum. Bu sırrı hepsinden saklamak beni kesinlikle öldürüyor ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Hiçbir şeyin tadını alamıyorum, Romanov ailesinin varlığıyla havada asılı duran gerilim yoğun. Etrafımda konuşmalar dönüyor ama ben sessiz kalıyorum, her şeyi özümsemeye çalışıyorum ama aslında hiçbir şeyi özümsemiyorum. Aile düğün planlarını konuşmaya başladığında, bunun benimle bir ilgisi olduğunu varsayıyorum ve dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum.

"Evet Renata," diye başlıyor Harper, sesi nazik ama otoriter. Harper Aleksandr'ın karısı ve onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ben buradayken pek görüşmezdik, çünkü hep meşguldü. Çocukları var ve bana Harper'ın buradaki tüm erkeklerden daha iyi silah kullandığı söylendi. İlginç bir not. Buraya gelmeden önce saç, makyaj ve kıyafet konusunda bilgili bir influencer olduğunu biliyorum. Polina bir keresinde bana bundan bahsetmişti.

Harper kızardı. "Sadece yaptığım bir şeydi ve artık yapmıyorum ama bu tür şeylere her zaman ilgi duyacağım. Düğününüz için aklınızda ne tür bir elbise var?"

Omuz silkiyorum. "Beyaz bir tane, sanırım? Geleneksel bir şey."

"Kolsuz, dantelli, fit, ne düşünüyorsun?" Harper soruyor, farklı stilleri sıralarken gözleri parlıyor. *Kılıf, bodycon* ve *A kesim* gibi şeylerden bahsederken neden bahsettiğini bilmiyorum.

Masanın etrafına bakıyorum, herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bu ben değilim. Giyinmeyi ve süslenmeyi severim ama böyle bir şey için gelinlik seçme düşüncesi gerçeküstü geliyor. "Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Zarif ve sade tasarımları seviyorum."

Ollie çenesini sıktı. "Konuşacağız, Harper." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ne giyeceğini ben seçeceğim."

Vücudum gerildi. Odadayken, kıyafetlerimi seçtiğinde, nasıl göründüğümü gerçekten önemseydiğini hissetmiştim. Bu daha çok bir güç hamlesi gibi geliyor, ama "savaşlarını seç" türünden bir durumun tam ortasında yakalandım.

Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "İyi bir plana benziyor."

"Her zaman klasik bir seçim," diyor Harper. "Belki bugün daha sonra birkaç butiği ziyaret edebiliriz."

Ollie başını sallar. "Kesinlikle hayır."

Masadaki herkes kısa bir süre sessiz kalıyor ve sonunda Harper'ın kocası Aleksandr araya giriyor. Uzun boylu, koyu renk gözlü ve keskin yüz hatlarına sahip bir adam, görünüşe göre biyometriklerimi okuyan kişi. Ne zaman sinirlendiğini anlayabiliyor mu? Tahrik olduğunu? Muhtemelen. Ugh.

"Ollie haklı. Bu çok tehlikeli. Gözlerin üzerinizde olduğunu biliyoruz. Bu yüzden buradayız, değil mi?" Aleksandr gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Sanırım haklı. Omzumun üzerinden bakıyorum, yarı yarıya arkamda elinde silah olan çılgın bir manyak bekliyorum.

Tabii ki burada kimse yok. En azından benim görebileceğim bir yerde. Burada olduklarını biliyorum. Carlos bana geleceğini söylemişti.

Polina söze karışıyor, gözleri hâlâ temkinli. "Ne yiyeceğimiz konusunda bir tercihiniz var mı?"

Yemekten bahsedilince hafifçe canlanıyorum. "Her türlü yemeği severim. Belki Kolombiya'dan bazı geleneksel yemekler."

"Kolombiya'dan hiçbir şey istemiyorum," diyor Isabella. "Carlos'a selam veren hiçbir şey. Kolombiya yemeklerini seviyorum ama şu anda vatanımla ilgili hiçbir şey istemiyorum." Isabella bana garip bir bakış atıyor, tabağındaki yemekle oynuyor ama aslında yemiyor.

Ollie daha dik oturarak, "Bu onun düğünü," diye ısrar eder. Lev nefesinin altından homurdanıyor ama Ollie yılmıyor. "Ne istediğine kendi karar verebilir."

"Öyle mi?" Isabella gözleri parlayarak soruyor. "Ya o-"

"Tatlı istiyorum," diyorum aniden, sözümü keserek. "Tatlıyı severim. Tatlı istiyorum."

"Ne zamandan beri? Her zaman karbonhidratlarına dikkat ediyorsun," diyor Isabella.

"Eski ben öyleydi," diyorum omuz silkerek. "Ama yeni ben şişmanlamayı umursamıyor."

Ollie'nin dudakları müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yanaklarım alev alıyor.

Viktor'un karısı Lydia bana sırtıyor. "Düğünümüzde çok çeşitli pastalar vardı ve bizim için bunları sağlayabilecek yerel bir yer var. Özel bir şey için zaman yok ama iyi stokları var. Onları satın alabiliriz."

"Tamamdır," diyor Ollie. "Teşekkürler Lydia."

"Ben daha çok orada kimlerin olacağıyla ilgileniyorum. Ne yediğimiz, ne tür müzik yaptığımız ya da mekan umurunda değil. Önemli olan kimin orada olduğu. Evlendiğimizi kimin bildiği önemli."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum ama evleneceğimi gerçekten görmesi gereken tek bir kişi var ve o da evleneceğimizi zaten biliyor.

Sohbet devam ettikçe, elimden geldiğince katkıda bulunuyorum ama yine de temkinliyim. Kadınların beni de dahil etme çabalarına rağmen, bir yanımla sürekli etrafa bakıyor ve Carlos'un ortaya çıkmasını bekliyor. Ollie benden nefret ediyor. Beni gerçekten korur mu?

Farklı görevler için ayrıldıktan sonra Harper ve Polina ellerinde telefonlarıyla yanıma gelip bana çeşitli elbiseler gösterdiler. Omuz silkiyorum ve Ollie onlarla sohbet ediyor. "Şu," diyor kısık bir sesle. "Bunu alabilir misin?"

"Aynısını bulamayabiliriz ama benzerini bulabiliriz. Ne dersiniz?" Polina gözleri parlayarak soruyor.

"Sana seçtiğimi söylemişim, Polina. Bunu neden yapıyorsun?" Ollie eğildi, sesi gürlüyordu. "Sırada sen varsın, biliyorsun."

Zaten solgun olan kız kardeşi bembeyaz kesilir. "Götlük yapma," diye fısıldıyor. "Her zaman benim favorim olduğunu biliyorsun. Bunu şimdi yapma."

"O zaman karışma," diye tersliyor. "Sana elbisesini seçeceğimi söyledim. Ve o da beğenecek. Bununla başa çıkamayacaksan, ondan uzak dur."

Yapacağım son şey olsa bile bu pisliği yakalayacağım. Bratva'dan bir adamı azarlayamaz, dişleri takırdayana kadar sarsamaz ya da mükemmel suratını tokatlayamazsınız. Ama derisinin altına girip onu *ikna edebilirsin*. İşte böyle zamanlarda keşke büyürken bir annem olsaydı diyorum, bana kadınları ikna etme yöntemlerini gösterebilecek bir kadın.

"Çok güzel," diye araya giriyorum. "Teşekkür ederim, Polina."

Benimle konuşuyor olmasına rağmen gözlerini ona diyor. "Bir saat içinde burada olacak ve farklı boyutları deneyeceğiz. Ayarlamalar için zaman yok, bu yüzden işe yarayan bir tane bulacağız."

Ollie, Aleksandr'la konuşmak için döner ve elbise muhabbetini etkili bir şekilde reddeder.

Garsonlardan biri geliyor ve elime gizlice katlanmış bir kağıt parçası tutuşturuyor.

Kağıdı avucumun içinde açıyorum, düğünle ilgili konuşmalar dikkatimi dağıtıyor. Açtığımda Carlos'un el yazısını hemen tanıdım.

5'm nar ^i p. 3on'c fv a me oxe'. Reme ex ;o ' pla e. Yo
cLi>h ;o ca x v ana; anb ma' ; inrø cLa9 fa il;? 5 h ov nLo
;o axe, anb 5 h ov nLe e ;o ca e f'o . 5'm nar ^i p. 3on'c
fo'pec ;o ' lo;alc;.

Elim sanki yanan bir şeyi tutuyormuşum gibi titriyor. Kendimi sabitlemeye çalışarak nefes alıyorum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyerek masadan hızla uzaklaşıyorum. Ama tabii ki Ollie yanımdan ayrılmıyor. Elimden kâğıdı kaptı.

"Tabii ki burada, lanet olası korkak. Bana yüzünü gösterecek cesareti yok, değil mi? Bunu sana kim verdi?"

"Garson. Bana doğru koştu. Genç bir adamdı. Beyaz, kahverengi saçlı."

Ollie restoranı tarar ve doğruca masaya yürür. "Bu odaya hangi garson geldi?" diye sorar.

"Efendim, odanıza hizmet eden garsonların hepsi kadın." Tabii ya. Birileri kılık değiştirmiş.

Hakkını yemeyelim, Ollie pek sinirlenmiş görünmüyor. Elimden tuttu ve kapıya doğru yürüdü. Arabaya geri dönerken, mideme yerleşen korku hissinden kurtulamıyorum, Carlos'un tehdidi zihnimde yankılanıyor. Bu iş daha bitmedi. Ama şimdilik her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayım.

Kapıya vardığımızda bana uzanıyor, parmaklarını boynumun arkasına doluyor ve sıkıyor. Ağzı ağzıma inerken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Öpücüğü nefesimi kesiyor ve o kısacık an için başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Bir yanım bana bunu yapmasından nefret ediyor. O beni sevmiyor.

çekildiğinde, gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle parlıyor.

"Bırak görsün, Renata." Kapı
arkamızdan kapandı.

CH6PHER HHIRHEEN

Ollig

Kameralar yanıp sönerken HOHE'MİZ ZİL ÇALIYOR. Çalışanlar hızla dolaşıyor, her şeyi ve herkesi büyük olay için hazırlıyorlar. Eğer bu otuz yıl önce olsaydı, ellerinde geniş, yanıp sönen ampuller ve burnumuzun dibine sokulmuş mikrofonlarla gazete çalışanları olurdu. Bunun yerine, kusursuz saçları ve bembeyaz dişleriyle iyi giyimli influencer'lar fotoğraf çekiyor ve bahçemizde selfie çekiyorlar.

İstediğimiz şey bu. İhtiyacımız olan şey. Ne kadar çok ilgi o kadar iyi. Bu gösterinin her saniyesinden, her boş gülümsemesinden ve yanıp sönen kamerasından nefret ediyorum.

Renata ışıl ışıl duruyor, dantel elbisesi her kıvrımına yapışıyor, kendi başına bir kraliçe, tek kelime etmeden odaya hükmediyor. Koyu teni elbisenin bembeyaz rengiyle tezat oluşturarak güzelliğine egzotik bir hava katıyor. Pırıl pırıl bir taç, başını taçlandıran zarif bir hale gibi tepedeki aydınlatmanın altında parıltıyor. Fotoğrafçılara gülümsüyor, makyajı Harper sayesinde mükemmel, son birkaç günün yorgunluğunu ve stresini zarifçe gizliyor.

Dişlerimi sıkarken bile göğsümde gururla kabarak onun yanında duruyorum. Bu düğünün halka açık bir gösteri olmasını, her yerden ileri gelenlerin ve liderlerin dikkatini çekmesini istedik. Her ayrıntıyı dikkatle inceledik, her hareketimizi izledik ve kasıtlı olarak herkes için nabız yokladık ama bunu çabucak yaptık.

İşe yaradı. O kadar çok insan burada ki, hepsinin adını sayamam. Sosyal medya bu haberle çalkalanıyor, yine Harper sayesinde.

Renata'nın kişisel koruması, yeni bir adam, trenini ayarlamak için yakınına eğiliyor. Damarlarımda sıcaklık atıyor.

"Kırmadan önce o lanet ellerini onun üzerinden çek. Dokunma ona."

Bana pis pis bakma cüretini gösterdi. Dudaklarını bükerek, Renata'ya nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Renata'nın yüzü soldu.

"Bunu benim önümde tekrarlamak ister misin?" Ona soruyorum.

"Ollie," diyor. "Önemli bir şey değil. Olay çıkarma. Eğer karşımızda kameralı bir milyar insan olmasaydı, onu ben tokatlardım."

Gardiyana uzanıp yakasından tutuyorum. "Az önce ona ne dedin sen?"

"Ah, tahmin edilebilir," diye mırıldanıyor Renata nefesinin altında, ama sesi titriyor ve gözleri irileşiyor.

değil.

Onu sarsıyorum. "Lanet olası dilini kesmeden önce bana ne dediğini söyle ve bu söylediğin *son* şey olsun."

"Ona sürdüğü sürece tadını çıkarmasını söyledim," diye homurdanıyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyorum, sesim alçak ve tehlikeli. Onu sarsıyorum. "Karıma biraz saygı göster. Onun koruması olarak görevden alındın. Derhal Mikhail'e rapor ver."

Onu kapıya doğru ittim, fotoğrafını çektim ve Mikhail'e mesaj attım.

Eğer bir daha karıma yaklaşırsa, onu öldürürüm.

Karım zaten, ha?

Ona geri mesaj attım ve olanları anlattım.

Ellerim titriyor. Kameraların önünde davranmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.

Renata koluma sakinleştirici bir el koydu. "Sorun değil, onun bir önemi yok Ollie. O aptal bir çocuk, Tanrı aşkına."

"Bu önemli. Birkaç dakika içinde benim karım olacaksın. Ve hepsi sana saygı gösterecek."

Gardiyan bana döndü.

"Sana ihanet etti. Hepimize ihanet etti," diyor muhafız. Dönüyorum ve saldırıyorum. Yumruklarım ben düşünmeden hareket ediyor, kemik kemiğe çarpıyor, kırılan etin sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Onu hazırlıksız yakaladım, bu yüzden darbelerimi engelleme şansı olmadı. Yere düşüyor.

"Defol git buradan. bir daha görürsem öldürürüm." Ayağa fırlar ve kaçmaya başlar.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Mikhail köşeden dönerek şöyle der.

Onu bilgilendiriyorum. Mikhail muhafızın geri çekilen sırtına bakıyor ve kendi çağrısını yapıyor.

"Onu kapıda sallayın. Gitmeden önce onu görmem gerek," diyor sessizce telefona. Telefonunu cebine koyar ve özür dileyen bir bakışla Renata'ya döner.

"Bunun için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Renata omuz silkiyor ama çenesinin hafifçe titrediğini gizleyemiyor. "Herhangi birinizin benim hakkımda ne düşündüğünü önemseseydim, burada olmazdım."

Ona uzanıp çenesini kavriyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve arkasında bir kan izi bırakıyorum. *Kahretsin*. Bunu düzeltmek için Harper'a ihtiyacım olacak. Garip bir şekilde sembolik hissettiriyor.

"İyi misin?" Ona sordum.

Gözlerimin içine bakıyor, ne kaçıyor ne de geri çekiliyor. Elim hâlâ o piç kurusuna vurduğum için titriyor. Başını sallıyor ve yutkunuyor.

Bana güvenmesi, her dokunuşumdan korkmaması gerektiğini anlaması biraz zaman alacak.

"Emin misiniz? Özür dilerim."

"Her zaman onurumu koruyacak seksi, kaslı, kötü bir çocuk istemişimdir," diyor biraz gülümseyerek ve alaycı bir tavırla. "Gerçekten Ollie, ben iyiyim. Eğer böyle bir şey beni kızdıracaksa, ben bu aileye ait değilim demektir."

Haksız değil.

Bekle. Az önce bana seksi mi dedi? Yardım edemem ama ona kendinden memnun bir gülümseme veriyorum.

Tören kısadır. Faydacı. Mikhail'in bizi evlendirmek için ayarladığı yaşlı Ortodoks rahip aşktan, evlilikten ve bağlılıktan bahsederken anlamlı bir şeyler olmasını umuyorum ama doğrusu... ummuyorum. Tek yaptığım kalabalığı taramak, herhangi bir rahatsızlık belirtisi aramak. Carlos'un elinde makineli tüfekle gelip insanları sağa sola kaçıştırmasını bekliyorum. Ama o gelmiyor, onlar da gelmiyor. Dikkatim çok dağınık ama tören devam ediyor.

Yeminlerimize gelene kadar.

"Bu kadını al..." Rahibin sesi sıcak ve saygılıydı. Gür gri sakalı bana bir zamanlar İtalya'da gördüğüm bir Musa resmini hatırlatıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve Renata'nın gözleriyle buluşuyorum. "İstiyorum," diyorum doğru zaman geldiğinde usulca. Gözleri şaşırmış gibi açılıyor. Elimde değil. Ben de hissediyorum, sanki sondaki kısa yemin kelimelerden öte büyülü bir şeyi harekete geçiren bir efsun gibi.

"Renata," diye başlar rahip. Sesi geleneklerin ve otoritenin ağırlığını taşıyor. Konuklarımız sessizliğe gömülüyor. Ellerini kendi ellerimle kavırıyorum. Nefes alırken dudakları hafifçe aralanıyor.

"Buraya kendi özgür iraden ve rızanla mı geliyorsun?" diye soruyor, bakışlarını kızdan ayırmadan. Bu ne lan? Bunu o mu ekledi? Ona sert bir bakış attım ve

Arkamızdaki kalabalık toplu bir nefes alıyor. Mikhail'in ayağa kalktığını ve birinin silahının sürgüsünü çektiğini hissedebiliyorum. Annem sanki kardeşlerimden birini durduracakmış gibi kısık sesle, sert bir fısıltıyla konuşuyor.

Ama Renata sadece bana bakıyor, çenesini havaya kaldırarak bakışlarımı tutuyor. "Öyleyim," diyor.

Devam ediyor.

"Bu adamı, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayıracaya kadar sahip olmak ve elinizde tutmak üzere, yasal olarak kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

Bakışları benimkine kilitleniyor ve o anda dünya kayboluyor. Dünya o kadar küçülüyor ki, saniyeler saatler gibi geliyor, o kısacık zaman diliminde sadece ikimiz varız.

"İstiyorum," diyor sonunda, sesi sabit ve net. Kelimeler yankılanıyor, aramızdaki boşluğu dolduruyor.

O devam edip yeminlerimizi bağlarken, ben onun elini tutuyorum ve gözlerimiz kilitleniyor.

O benim, şimdi ve sonsuza dek.

Tören hızla geçti, ardından umurumda olmayan şenlikler geldi. Onu yalnız istiyorum.

Nihayet, gecenin ilerleyen saatlerinde, konuklar ayrılıp büyük salon sessizliğe büründüğünde, onu elinden tutup bahçeye götürüyorum. Beyazlara bürünmüş, güzellik ve güç timsali gelinimin tadını çıkarmak istiyorum. Sahip olmak için benim. Korumak için benim. Tutmak için benim.

Benimkini.

Ay ışığı çitlerin ve açan üzerine gümüş bir parıltı yayıyor. "Burası neredeyse büyülü gibi, değil mi?"

Gülümsemekten ve omuz silkmekten kendimi alamıyorum. "Evet." Şiirsel sözler söyleyen değilim ama o haklı. Ay ışığı ve alacakaranlıkla filtrelenmiş bir törenden sonra bahçede sanki sihir gerçekleşmek üzereymiş gibi hissettiren bir şey var.

"Bir perinin çiçeklerden birinin üzerine konmasını bekliyordum," diye fısıldıyor.

Rüzgâr çıplak omuzlarına değdiğinde titriyor. İçgüdüsel olarak ceketimi çıkarıp onun kollarına sarıyorum.

"Güzel," diyor gözlerinde alaycı bir parıltıyla. "Yemeğin parasını ödeyip benim için de kapıyı açık tutar mısın?"

Homurdanıyorum. "Belli ki. Düğün bittiğine göre gitmek istediğin bir yer var mı?" Ona soruyorum.

"Vay canına," diyor sırtarak. "Bu sadece bir seçim yanılısamı mı, yoksa gerçekten bana mı soruyorsun?"

Ona mahcup bir gülümseme veriyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "İllüzyon."

Yüksek sesle gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Bir an için bunun gerçekten bir seçim olduğunu farz edersek, tüm bunlardan uzak bir yere gitmek istiyorum," diyor çevremizi işaret ederek. "Yine de güvenli bir yere." Gökyüzüne bakıyor ve iç geçiriyor. "Bunun hiç biteceğini düşünüyor musun? Sürekli tehlike, korku?"

"Korku mu?" Tekrar ediyorum. "Ben korkmuyorum. Sen korkuyor musun?"

Başını yana eğiyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Tabii ki. Onu her yerde hissediyorum. Sanki Carlos her gölgede pusuya yatmış, saldırmaya hazır. Bana korku hissetmediğini mi söylemek istiyorsun?"

Hırıltımı bastırıyorum. "Keşke Carlos bir şeylerin arkasından çıksa. Ailemin mülkünde onun kanını dökmek ve ondan bir özür koparmak için bir şansım olmasını çok isterdim."

Gözleri hafifçe açılıyor ama sadece yutkunuyor ve başını sallıyor.

Beni kabul etmek. *Bizi* kabul ediyor. Kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim.

"Bazı şeylerden korkuyorum ama Carlos ya da ekibinden değil. Çoğunlukla, sadece öfke hissediyorum. Carlos'u karşıma almak için dakikaları sayıyorum. Önce sana o yarayı açtığı için ona bunu ödeteceğim. Sonra onu öldüresiye döveceğim ki bir daha sana zarar veremeyeceğinden emin ol. Nabzının vücudunu terk ettiğini hissedeceğim günü ipe çekiyorum."

Dudaklarında o gülümseme oynuyor ve gözleri biraz bakıyor. "Doğrusu Ollie, yapabileceğini biliyorum. Ve bu beni biraz korkutuyor."

"Mesele yapabilmen değil Renata, ne zaman yapacağın." Kolumu omzunda sıkıyorum. Uzun süre sessiz kaldı. "O zaman neden korkuyorsun?"

"Sen gittiğinde çok korktum. Seni asla geri alamayacağımdan korktum."

Tekrar uzaklara bakıyor, gözleri üzgün. Onu geri kazandığımdan beri ilk kez onu mutlu etmek istiyorum. Gözlerinde üzüntü görmekten hoşlanmıyorum.

"Bunların nasıl sona ereceğini bilmiyorum," diyorum ona, ama o anda bir yemin ediyorum. "Seni korumak için dünyayı yakıp yıkacağım. Hiçbir şey seni güvende tutmama engel olamayacak, sana söz veriyorum."

Yüzünü bana döndü, ifadesi kararlıydı. "Ailemin hayatımı kontrol etmesine izin vermeyeceğim, Ollie. Korkularımın hayatımı kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Hiçbirinin beni yıkmasına izin vermeyeceğim."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kendimi durduramıyorum. Bakışlarını tutarken dokunuşum nazik. "Biliyorum, Renata. Ama artık seni korumak benim görevim."

"Birbirimizi korumak bizim işimiz." Hüzünle gülümsüyor, gözleri dökmediği yaşlarla parlıyor. "Karşılık vermeliyiz. Ve her koruma yöntemi yumruk demek değildir."

"Evet." Başımı salladım. Annem beni babamdan korudu, her ne kadar babam ondan güç ve rütbe olarak çok daha ağır bassa da.

"Korku içinde yaşamayacağım," diye fısıldıyorum. "Karşı koymak zorundayız. Ve bunu yapmanın ilk yolu da içinde bir izleyici olmadığından emin olmak."

Gözleri büyür. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyor. "Bunun bir iz sürücü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Düğüne kadar bekledim ama artık zamanı geldi. Ne kadar acıtırsa acıtsın, o lanet şeyi senden şimdi çıkaracağım. Sen güçlüsün. İyi olacaksın."

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyor hararetle bir fısıltıyla. Kolumun altından çekiliyor ve derisini pençeliyor. "Bundan korkuyordum, ama içimdeki düşünce-- Çıkar onu! Çıkmasını istiyorum! Nasıl çıkaracağız?"

İşte benim kızım.

Gurur göğsümü sıkıyor. "Acıyacak. Et çabuk onarılır. Şimdiye kadar etrafındaki deri büyümüştür."

"O kadar da uzun zaman olmadı," diyor yumuşak bir sesle, yüzünü buruşturduğunu gizleyemeden. "Yeterince uzun. Önce Aleks'le irtibata geçmeliyim. Hadi yukarı çıkalım."

"Yap şunu," diyor, ses tonu sert. "Artık onun oyununda bir piyon olmayacağım. Lütfen Ollie."

Başımı sallıyorum ve hızlı adımlarla odama doğru yürürken aramayı yapıyorum. Sahanlıkta telefonu açtı.

"Ollie? İyi misin?"

"Sanırım Renata'nın kolunda bir izleme cihazı var. Kontrol etmek istiyorum ve eğer içgüdülerim doğruysa, onu hemen çıkarmam gerekiyor."

"Tanrım. Ona saldırıp kolunu kestiklerinde bunu yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Kapıyı açtım. Her düz yüzeyde beyaz ve kırmızı güllerle dolu büyük vazolar duruyor. Girişteki küçük masanın üzerinde bir buz kovanın içine yerleştirilmiş bir şişe şampanya ve gümüş bir tabakta çikolataya batırılmış çilekler duruyor.

O konuya geleceğiz. Oturması için koltuğu işaret ediyorum. İtaat ediyor, saten ve dantelden bir bulutla sarılıyor.

Hoparlörü kapatıyorum. "Çıkar şunu," diye fısıldıyorum. Elimi çekiyorum. "Devam et," diyorum Aleks'e.

"Pekâlâ, önce tam olarak neyle uğraştığınızdan emin olmalıyız." Renata önümde düğme üstüne düğme açıyor, yavaşça soyunuyor. Kilometrelerce uzunluktaki kumaşları çekiştirerek yardım ediyorum, ta ki karşımda beyaz saten bir sütyen ve külotla durana kadar.

Anında sertleşiyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve konsantre oluyorum. "Pekâlâ. Bana nasıl bulacağımı söyle?"

"Deri altı izleme cihazlarından gelen sinyali tespit edebilen bir uygulamam var. Beni hoparlöre almanız gerekecek. Bir uygulama attığımı göreceksiniz. Yükleyin.

Bu bana izin verecektir."

Kırmızı bir ışık ve bir komut görüyorum. Düğmeye bastım.

". İçerdesin. Şimdi telefonunu kolundaki yaranın yanında tut." Tanrım, yapabildikleri inanılmaz. Bu modern teknoloji boku.

Aleks işini yaparken telefonu onun çıplak koluna yakın tutuyorum.

"Bana bir saniye verin. Şimdi kuruyorum. Bu yakınlardaki radyo frekanslarını tarayacak. Eğer bir izleyici ise, ping atacak."

Ekranı endişeyle izliyorum, nedenini bilmiyorum. Sonra fark ettim ki, eğer bir takip cihazı olduğunu gösterirse, o lanet şeyi kızın içinden çıkaracağım. Bunu kardeşlerimden birine yaptırabilirdim ama kimse ona dokunmayacak.

Uygulama taradıkça bir ilerleme çubuğu gösteriyor. Renata hızlı nefes alıyor ama benimle birlikte cesurca ekrana bakıyor.

Ekran sinyaliyle birlikte yüksek sesli bir bip sesi duyulur.

"Bingo," diyor Aleks. "İşte orada. Sinyal güçlü. Kesinlikle lanet bir takip cihazı. Tanrım. Haklıydın Ollie. Renata, gerçeği tespit etmekte harika olabilirsin ama bu herifin içgüdüleri mükemmel. Onu dinle."

"Pekâlâ, pekâlâ. Bu pisliği nasıl çıkaracağım?"

Aleks talimat verirken Renata beni izliyor. Boşta kalan elimi yanağında gezdiriyorum. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyor gülümseyerek.

"Ollie, dinliyor musun? Yüzeyin hemen altında, muhtemelen pazısının yanında küçük bir şişlik olmalı. Hisset. Hassas olacak. İzleyici muhtemelen derinin hemen altında, yaklaşık bir santimetre uzunluğunda olacak. Onu gördüğünüzde, derisini kesmeniz ve sterilize edilmiş cımbız kullanarak çıkarmanız gerekecek. Tek yolu bu." Duraklıyor. "Gelip bunu yapmamı ister misin?"

Göğsümde bir sıcaklık belirliyor. "Hayır, pislik. Ona dokunursan seni öldürürüm ve sana ihtiyacımız var." Ağır ağır nefes alıyorum. Koluma nazık bir el koyuyor ve ben de nefes alıyorum. "Yani, hayır, teşekkür ederim, ben hallederim."

Hattın diğerk ucunda kıkırdıyor. "Bulduğunda bana haber ver." "Pekâlâ. İlk yardım çocuklarımızdan birini getireyim, sonra yapalım şu işi."

İlk yardım çantalarımız sıradan bandajlar ve alkollü çubuklar değildir. Bu evdeki her odayı iyi stokluyoruz.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, pencerenin dışındaki ay ışığının gölgeleri duvarlarda dans ediyor. Ancak tıbbi malzemeleri sehpanın üzerine yayarken ve ihtiyacım olan aletleri çıkarırken bir aciliyet hissi duyuyorum.

"Buraya gel," diyorum ona, bir masa sandalyesi çekerek. "Kucağıma otur."

Bana doğru yürüyor, biraz çekingen ama derin bir nefes alıyor ve kucağıma oturuyor. Nefes alıyorum ve kolundaki bandajı nazikçe çıkarıyorum, sonra Aleks'in söylediği gibi hassas derisini hissediyorum. Nefes nefese tıslıyor ve dişlerini sıkıyor ama hareketsiz duruyor. Sözsüzce eğilip omzunu öpüyorum.

"Acıtacağı için üzgünüm. Ama orada olduğundan emin olmalıyım."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Yap şunu. *Çıkmasını* istiyorum."

Parmaklarım biraz titriyor ve sonunda derisinin hemen altındaki küçük, sert bir yumrunun üzerinden geçerek onun irkilmesine neden oluyor.

"Sanırım buldum. Tanrım," diyorum, derisinin altındaki sert yumru karşısında bir mide bulantısı dalgası hissederek. "Tuhaf hissettiriyor."

"mı?" Aleks diğer taraftan sesleniyor. "Evet."

"Güzel. Sonra, neşteri al. Önce sterilize edildiğinden emin olun. Kitin içinde alkol swapları ."

İlk yardım çantasını karıştırıp küçük beyaz gazlı bez karelerini ve keskin neşteri çıkarırken ellerim biraz titremeye devam ediyor.

"Herkesin ilk yardım çantasında görebileceğiniz bir şey değil, değil mi?" Renata sıkı bir kahkaha atıyor. "Bu mafya özel baskısı."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum.

Ben neşteri dezenfekte ederken o da karıştırıyor. "Bandajlar, gazlı bez, bant, makas. Oldukça standart." Bir turnike ve yanık sargısı çıkardıklarını kalkıyor. "Vay canına. Geniş spektrumlu antibiyotikler, antiseptik ve kurşun çıkarma kiti. *Koli bandı*?" Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Savaşa gitmeye mi hazırlanıyorsunuz?"

"Her zaman."

Omuz silkiyorum. "Çok şey gördüm. Hepimizin iyi donanımlı olduğundan emin oluyorum."

"İlginç," diyor ve parmaklarını küçük bir deri keseye uzatıyor. Onu açıyor. "Tüm kitlerde bunlardan da var mı?"

Bir dizi sahte kimlik, bir pasaport, taşınabilir bir parmak izi kiti, bir kullan-at telefon, biraz makyaj malzemesi ve gerekirse kılık değiştirmek için kullanabileceğimiz basit protezler çıkarıyor. Renkli kontak lensler, bir kilit açma aleti ve birkaç büyük 100 dolarlık banknot rulosu.

Sakinleştirici, siyanür kapsülleri ve hatta bir sakınleştirici tabancayla dolu küçük bir kutu bulunca küçük bir nefes nefese kalıyor. "*Lanet olsun*, Ollie. Burada başka neler var? Bu sadece bir ilk yardım çantası değil. Bu bir hayatta kalma kiti. Bombalanabilir, saldırıya uğrayabilir ve yine de dünyadaki her ülkeye girmeyi başarabiliriz."

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Her zaman hazırlıklı olun."

"Gerçekten de öyle," diyor ve birkaç yemek yerine geçen bar, çeşitli para birimlerinde daha fazla nakit ve birkaç ön ödemeli kredi kartı çıkarıyor.

"Hâlâ orada mısınız? Yoksa bağ mı kuruyorsunuz?" Aleks tersler. "Sterilize neşter hazır, sıkık. Hadi gidelim."

Renata gerilir, kasları gerilir.

"Küçük bir kesik açmanız gerekecek, sadece takip cihazına ulaşmaya yetecek kadar."

Daha sert titriyor ve başka tarafa bakıyor. "Aleks, bir saniye bekle."

Çantayı karıştırdım ve bir yudum votka çıkardım. "İç şunu."

Şişenin kapağını açıp bir yudum içiyor, kekeleyerek kalkıyor ve boş şişeyi yere fırlatıyor. "Ben bayılmadan yap şunu."

"Bana tutun. sık, istediğin kadar sert." Başını sallıyor.

Neşteri kaldırıyorum, nefes alıyorum ve tek bir hareketle küçük, düz bir kesik atıyorum. Bıçak derisini keserken tıslıyor. Kan fışkırıyor ve bir parça gazlı bezle çabucak temizliyorum.

Dilimlenmiş deriyi bir kenara itiyorum. "İşte orada. Gördüm."

"Sanırım kusacağım," diyor Renata. Buz kovalarına uzanıyorum ve onu yere boşaltıyorum. Onu ağzına götürüyor ve kuru kuru kusuyor.

Aleks diğer hatta bana talimatlar veriyor. "Cımbızı kullan. Nazik olun, muhtemelen dokulara pıhtılaşmaya başlamıştır, çıkarırken daha fazla hasara yol açmamaya dikkat etmeniz gerekecek."

Takip cihazını cımbızla kavıyorum, elimi tüm gücümle sabit tutuyorum. Kaygan ve neredeyse düşürüyordum, ama sonunda serbest kaldı, lanet olası takip cihazı kanlı cımbızların arasına sıkıştı.

"Anladım."

Renata kabırır.

"İyi iş çıkardın. Şimdi yarayı dezenfekte edip sarın ve o lanet şeyi yok edin."

Evet, onu yok etmeye hiç niyetim yok.

Neyse ki küçük ve düzeltilmesi kolay olan yarasını sarıyorum. İşim bittiğinde eğilip sargılı kolunu öpmekten kendimi alamıyorum. Kovayı ondan alıp yerdeki atılmış şampanya ve buzun yanına koyuyorum.

Tüm bunlar garip bir şekilde sembolik geliyor, sanki o izleyiciyi çıkarmak aramıza sıkışmış bir şeyi ortadan kaldırmış gibi.

"O iz sürücünün icabına baktın mı?" Aleks soruyor.

"Evet bu konuda, bu şeyi bir insansız hava aracına koymayı ve mümkün olan en uygunsuz yerlere uçurmayı istiyorum, örneğin büyük su kütlelerinin üzerinde falan."

Aleks karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve Renata bana gülümsüyor.

"Kesinlikle . Şimdi git hazırlan; fotoğraf zamanı."

Telefonu kapattım ve onu kucağımda daha sıkı tutmak için bir an durdum. Sargılı kolundaki hassas noktaya ya da karnındaki solmakta olan morluklara dokunmamaya dikkat ederek onu kendime sarıyorum.

Onun incinmesinden nefret ediyorum, bunun olmasına izin verdiğim için. Ona bir daha asla zarar vermeyeceğim. Bu saçmalıkta o bir kurban ve ona zarar verecek herkes ve her şey yok olana kadar lanet olası dünyayı yakacağım.

O benim.

Takip cihazı gittiğine göre, gitmeye hazırız. Sözsüz bir şekilde hazırlanıyoruz, sosyal medya için pozlarımızı verebilmek için onu elbisesinin içine geri sokmaya dikkat ediyoruz. Tüm simgesel yapılarda fotoğraf , meydan okuyan gülümsemelerimiz peşimizden gelenlere meydan okuyor.

Bahçede Renata sırtarak bana döndü.

"Çık dışarı, çık dışarı, her neredeyse," diye alay ediyor ve bana geniş bir göz kırpmıyor. "Korkmuyorum."

Öyle ama. Öyle olduğunu biliyorum. Dudaklarını ısırışında, saçlarını büküşünde, omzunun üzerinden bakışında görüyorum.

Ona göz kulak olacağıma yemin ettim ve asla içimden gelmeyen bir şey söylemem.

Neredeyse şiddetli bir korumacılıkla onu izliyorum, onu herhangi bir tehditten korumaya hazırım.

"Sen benimsin Renata," diye fısıldıyorum kulağına, son fotoğraf çekildiğinde ve nihayet tekrar yalnız kaldığımızda. "Ve seni korumak için her şeyi yapacağım."

"Bir şey var mı?" diye soruyor, bakışlarında bir dünya acı

var. Alnından öpüyorum. *"Herhangi bir şey."*

CH6PHER FOURHEEN

Üç hafta önce.

Rgnata

W6KINC DÜNYALAR ARASINDA KAYIYOR GİBİYDİ - rüya hâlâ bir gölge gibi üzerime yapıştıyordu. Birkaç gündür Romanovlar tarafından tecrit altında tutuluyordum, beni esir alan Ollie'ydi. Gelip bana yiyecek getiriyor ve ilk başta sessizce gidiyordu. Bana onun hep böyle yaptığı söylendi: sessizlik ve soğukluk.

Bir gün onu sorguladığımda nihayet bana "Sadece gerekli olduğunda konuşuyorum" dedi.

Ama bu sakın dış görünüşün altında korkunç şeyler yapabilecek bir adam olduğundan şüpheleniyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse? Ben biraz seksi buldum.

Onun yanında olmak unutuluşun kıyısında durmak gibiydi; tek bir adım beni uçuruma savurabilirdi. Ama lanet olsun, düşüşü arzuluyordum.

Korkunun kalp atışlarımı hızlandırdığı anların tadını çıkardım. Bir çeşit beklenti gibiydi.

Bir gece, gecenin bir yarısı, tuvaleti kullanmak için kalktım ve Ollie'nin her zamanki yerinde oturmadığını fark ettim.

Romanov ailesinin malikânesi neredeyse bir labirent gibiydi ve yakın zamanda bana keşfetmem için biraz özgürlük tanımışlardı. Bunu kendi avantajıma kullanmayı planlıyordum.

Ollie'yi bulmak istedim.

Koridorda hafif aralık duran bir kapıdan sızan sarı ışığa doğru yürüdüm.

İçgüdülerim burada olmamam gerektiğini söylüyordu. Saklanmam gerektiğini ya da en azından yatakta olmam gerektiğini. Ama bir pervane gibi kapıya doğru çekildiğimi hissettim.

Ollie'yi görmek istiyordum. Romanovların tutsağı olduğum kısa süre içinde onun varlığını arzulamaya başlamıştım.

Rus aksanının sert sesi omurgamda bir ürperti yarattı. Kapı aralığında durakladım, manzarayı incelerken nefesim kesildi. Ollie oradaydı, sandalyeye bağlı bir adamın başında duruyordu, sesi alçak ve tehditkârdı. Adamın yüzünde korku maskesi vardı. Ollie göğsü çıplak, terden sırılsıklam, eski bir savaş alanındaki bir savaşçı gibi, acımasız ve boyun eğmez bir şekilde duruyordu. Tanrım, çok seksiydi. Onu öyle güçlü, öyle buyurgan görmek içimde ilkel bir şeyler uyandırdı. Kuzenimin bir keresinde bana neden tahrik olmanın en iyi yolunun bir erkeğin dövüşünü izlemek olduğunu söylediğini nihayet anlamıştım.

İşine geri dönmeden önce çenesini bana doğru eğmesinden varlığımın farkında olduğunu anladım. Sorular sormaya devam etti, her şey Rusça olduğu için hiçbirini anlayamadım ama sesi sakın ve tüm duygulardan arınmıştı.

Adamın Rusça bir şeyler tükürmesini ve başını çevirmesini izledim. Ollie Rusça hırlayarak karşılık verdi, öne çıktı ve adamın saçlarını yumrukladı. Nefesimi tuttum ve kendimi sessizce izlemeye zorladım. Başka tarafa bakmamak için.

Ollie hızlı bir hareketle adamın boynuna dirsek attı. Adamın çığlıkları odada yankılandı ama Ollie hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi. Ellerini adamın boynuna doladı ve Ollie kulağına talimatlar yağdırırken adam mosmor oldu.

Bir şey onun güvenliğini tehdit etmişti... ya da ailesinden birinin güvenliğini. Sakinliği dehşet vericiydi, ham şiddetten sarsılmadan darbe üstüne darbe indirirken yüzeyin hemen altında bir fırtına vardı.

Sakin, ölçülü Rus tonlarında konuştu ve adam yalvarırcasına başını salladı.

Odaya doğru bir adım attım.

Ollie bana döndüğünde yüzündeki sertlik eriyip gitmiş, yerini inanılması neredeyse imkânsız bir yumuşaklık almıştı. Bu nasıl aynı kişi olabilirdi? Acaba hayal mi görüyordum? Sevgiye ve ilgiye o kadar muhtaç mıydım ki, en ufak bir ilgiyle yıkılacaktım?

Bana yaklaşırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Uzandı, bir sandalyenin üzerine örttüğü tişörtünü aldı ve bana dokunmadan önce elini sildi. Bana yaklaşırken, eğilip alnımdan öpmeden önce, belki de bana dokunmak için en sevdiği yol olan elini nazikçe yanağımın kenarına koydu.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi gözlerimin içine bakarak. Acımasız bir sorgucudan nazik bir koruyucuya dönüşmüştüm. "İyi misin Renata? Seni korkutan bir şey mi oldu? Kendini iyi hissediyor musun?" Eli, az önce gördüklerimden sonra neredeyse yersiz hissettiren bir şefkatle alnımı okşadı.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım, hangi soruya cevap verdiğimden bile emin değildim.

Hayatım boyunca acımasız bir vahşet görmüştüm. Öz kardeşim duygudan yoksun bir adam olarak büyümüştü ama hayatım boyunca hiç kimse bana böyle şefkatle dokunmamış ya da beni mutlu etmek için kendi çıplak elleriyle bir dağı yerinden oynatacakmış gibi gözlerimin içine bakmamıştı.

Adamın böyle bir cezayı hak edecek ne suç işlediğini merak ettim.

O gece, onun acımasızlıktan nazikliğe geçişini izlerken, içimde bir şeyler kırıldı ve sanırım aşık oldum. Midemin huzursuz olduğuna dair bir şeyler mırıldandım, ki bu yalan değildi. Kaşlarını çattı ve başını salladı, sanki dünyadaki tek insan benmişim ve o hâlâ başka bir adamın kanyla kaplı değilmiş gibi bakışlarımı tuttu.

"Yatağa dön," diye emretti, sesi nazikti ama itaatsizliğe yer bırakmıyordu. Az konuşan bir adam olan Ollie'nin her zaman söylediklerinde ciddi olduğunu çabucak öğrenmiştim. "Sana kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler getireyim." Beni kapıya doğru çevirdi. "Şimdi git, Renata."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Gözlerim sandalyedeki adama kaydı. Ollie yalanları tespit edebildiğimi bilmiyordu. Şimdi benim yardımımı kullanabilir miydi?

Bir şey bana doğru zaman gelene kadar beklememi söyledi.

Yatağa geri döndüm ve uzandım. Gördüklerim karşısında biraz insanlık, biraz da dehşet duygusu uyandırmaya çalıştım. Dehşete düşmek istedim. Normal hissetmek istedim ama tek hatırlayabildiğim gözlerindeki o şefkatli bakıştı.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yarı hayalim kayboluyor ve işte orada, pencerenin yanında beni izleyen bir gölge. Önündeki ay ışığının yumuşak parıltısı onu hafif bir altın tonuyla yıkıyor ve duvarlara dans eden gölgeler düşürüyor. Çıplak göğüslü, bir çift boxer'dan başka bir şey yok ve bir elinde bir şişe bira tutuyor.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ve aşağı bakıyorum. Hâlâ beyaz saten külotum ve sütyenim üzerimde, elbise bir sandalyenin üzerinde. Çıkardığımı bile hatırlamıyorum. Uyuyakalmış olmalıyım.

"Ollie?"

Bana döndü. Karanlıkta gölgelendiği için gözlerini göremiyorum. "Saat kaç?"

diye soruyorum.

Omuz silkerek şişeyi dudaklarına götürüyor ve bitiriyor. Yutkunma şekli beni büyüliyor. Yutkunma biçiminde irascibly erkeksi bir şey var.

Bir adam başını arkaya eğerek yutkunuyor, kırılganlığını kısa bir anlığına gösteriyor.

"Bilmiyorum," diyor bitirdiğinde. "Umurumda değil."

Neredeyse çıplak olduğumu kendime hatırlatmak istercesine tekrar aşağı bakıyorum. "Gelinliğimi çıkardın mı?"

"Evet. Uyuyordun. Uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim. O çileden sonra olmaz."

Kolum bandajın altında zonkluyor. Ona bakıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Kolum gitmişti. Lanet olası iz sürücü gitmiş ve şimdiye kadar muhtemelen buradan olabildiğince uzağa gitmiştir.

"Eh. Teşekkürler, ama bundan daha kötülerini de yaşadım," diyorum gülerek. Anında ayıldı. "Biliyorum."

Güllerin kokusu havada asılı kalıyor, onun kolonyasının ipucuyla karışıyor. Yutkunuyorum. "Düşündüm de... Bratva'nın evlilikle ilgili kuralları yok mu?"

"Mmm," diyor. "Öyle." Yırtıcı bir zarafetle bana doğru ilerliyor, her adımı kasıtlı. Bana yaklaştığında, sonunda büyüğü yeşim taşı kadar yeşil gözlerini görebiliyorum. "Çok güzelsin."

O yaklaştıkça içimde bir beklenti ürpertisi dalgalanıyor. Bana ulaştığında yatağın ucuna oturuyor. "Bugün beni çok gururlandırdın."

Eliyle çenemi kavradığı sırada başımı yana eğiyorum. "mı? Ne zaman?"

"Yemin ettiğin zaman. Ve o lanet takip cihazını kolundan çıkardığımda hiç irkilmediğin zaman." Sesi alçalıyor. "Seninle ilgilenmeme izin verdiğinde." Konuşurken bir parmağını boynumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden sütyenimin ince askısına doğru gezdiriyor. Kasıtlı bir dikkatle, dokunuşu tenimin üzerinde kayıyor, sütyenimi omuzlarımdan kaydırıyor, sanki beni açıyormuş gibi. Sütyenin yarısı düşüyor ve göğüslerimin alt kısmını kavriyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Acımasız kocamın önünde neredeyse çıırılçıplaktım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Ollie?"

"Mmm?" diyor, çıplak tenime bakarken, yavaşça, kasıtlı olarak sırtıma uzanıp sütyenimi çözmeden hemen önce. Sütyenim yatağa düşüyor ve göğüslerimi ona gösteriyor. Sanki onları ilk kez görüyormuş gibi bakıyorum. Dolgunlar, iri, esmer pembe meme uçları sadece bakışlarının yoğunluğundan ve yakınlığından sertleşiyor.

"Evet mi?" Ağzını göğsüme doğru eğiyor ve alt tarafını öpüyor. Nefesim kesiliyor.

"Şimdi bana inanıyor musun?"

"İstiyorum," diyor inançla. İçimi bir rahatlama kaplarken gözlerim irkilerek kapanıyor. Daha önce de seviyorum demişti ve o anda tüm İngilizce'de bundan daha tatlı iki kelime olmadığını hissediyorum.

Bana inanıyor.

Ailesinin istememesi önemli değil. Carlos'un peşimizde olması ve bizi yok etmeye çalışması önemli değil. Artık bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Önemli olan tek şey Ollie'nin bana inanması. Biz evliyiz. Biz bir bütünüz, bir takımız ve kimse bizi ayıramaz.

"Yalan söyleyecek gücün yok, Renata. Sen böyle biri değilsin." Nefes veriyorum. "Keşke yapabilseydim dediğim zamanlar oldu."

"Evet," diyor, göğsümün daha yukarısını öperek. Beklenti nabzımı hızlandırıyor. "Yalan söylemek işe yarıyor, değil mi?"

Eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Göğsüm onunla buluşmak için yükseliyor.

Bu öpücüğü derinleştiren benim. Ona uzanıyorum, elleri vücudumda dolaşırken onu kendime yaklaşıtıyorum, yolunda ateşten bir iz bırakarak. İhtiyacının aciliyetini dokunuşunda ve beni öpüşünde hissedebiliyorum. Tamamen yatağa doğru hareket ediyor ve bedenlerimiz birbirine yaslanıyor, her geçen an aramızdaki sıcaklık artıyor.

Dudakları boynumdan aşağıya, omuzlarımin üzerinden göğsüme doğru bir öpücük yolu izliyor, her dokunuşu içime zevk dalgaları gönderiyor. Bana dokunma şekli saygılı hissettiriyor ve kalbim aşka benzer bir şeyle kabarıyor.

Onun gibi bir adamı sevebilir miyim?

Ondan daha az sevebileceğim biri var mı?

Yatakta birlikte hareket ediyoruz, bedenlerimiz birbirine yaslanmış. Geçen her saniye aramızdaki sıcaklık artıyor. Paylaştığımız yatağın yumuşaklığına daha da gömüldükçe, hareketleri daha acil, öpücükleri daha koyu hale geliyor. Daha talepkâr. Ben de ona aynı şevkle karşılık veriyorum, bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor. İkimizin dışındaki dünyanın varlığı sona eriyor. Dünya etrafımızda yerle bir olabilir ve biz bunu fark etmeyiz.

Her öpücük ona olan ihtiyacımı daha da artırıyor, damarlarımda erimiş lav gibi bir sıcaklık dolaşıyor.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Sırt üstü dönüyor ve beni üzerine kaldırıyor, böylece bacaklarım onunkilerin üzerine biniyor. Çok tahrik olmuşum, kalçalarım uyarılmaktan kayganlaşmıştı. Beni üzerine kaydırıyor ve ıslaklığımı görünce inliyor. "Tanrım, kadın," diyor ateşli bir fısıltıyla. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Mmm." Başımı sallıyorum, ilk hamlesini karşılamak için kalçalarımı hareket ettiriyorum. Bedenim onunkiyle buluştuğunda başım geriye düşüyor. Ona bağlı olmak çok iyi ve ilk kez sanki... biz biriz. Birleştik.

"Titriyorsun," diye fısıldıyor. Elini omzuma koyuyor ve başparmağıyla rahatlatıcı daireler çiziyor. Bedenim hafifçe titriyor. Titriyorum. Bir bakire kadar gerginim.

İlk kezmiş gibi geliyor ve bir bakıma öyle. Karı

koca olarak ilk seferimiz.

Büyük, sıcak elleriyle iki omzumu kavırıyor, parıldayan yeşim taşı bakışlarımı tutuyor. Ve bir kez daha... sadece ikimiz varız. Dünya, kırık bir kabuğun çatlak parçaları gibi dağılıyor ve ardında yeni bir hayat bırakıyor.

Tanrım, kocaman ve benim için çok istekli. Kalın, sıcak horozu beni gererken, beni doldururken, beni *ateşlerken* dudaklarımı yalıyorum. Ağzım kurudu ve amımın duvarları onun etrafında sıkılırken klitorisim zonkluyor.

Ŗu anda, bu anda, kelimelere gerek yok; bedenlerimiz ihtiyaçımız olan her söylüyor.

Özür dilerim.

Beni affet. Bunu

yapabiliriz.

Seni seviyorum.

Senkronize nefesler alıyoruz, ortak bir arzu ve yakınlık ritmi. Kalbimin hızlı atışı aramızda söylenmemiş sözcükleri yankılıyor gibi.

O daha derine ittikçe, hareketlerimiz sessiz bir bağışlama ve anlayış yemini haline geliyor.

Ona yapışıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor, onu kendime çekiyorum. Ben onun her santimini hissederken onun da benim her santimimi hissetmesine ihtiyaçım var. Elleri, güçlü ve sabit, kalçalarımı kavıyor, beni daha yakına yönlendiriyor. Beni topraklıyor.

Dudakları benimkileri buluyor. Birbirimizin içine nefes alıyoruz. Tuzlu ve tatlı. Göğüslerim onun önünde özgürce sallanıyor. Meme uçlarımı kavrayıp tırnaklarını sertleşmiş tomurcukların üzerinde gezdirirken dillerimiz birbirine değiyor.

Doruk noktası yükseldikçe, aramızdaki bağıın yoğunluğu beni bunalıyor.

Adını haykırıyorum, bir yalvarış ve dua, o da vücudumun her hücresini titreştiren gırtlaktan gelen bir iniltiyle karşılık veriyor. Bir bütün olarak paramparça oluyoruz.

Beni göğsüne bastırıyor, bedenlerimiz sarmaş dolaş, kalplerimiz bir atıyor. Dudakları alnıma değiyor. Gözlerimi kapatıyorum, yanaklarımın ıslak olduğunu görünce şaşırmıyorum.

"Seni seviyorum, Renata."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Yeminlerimiz ve dürüstlüğümüzle bir dünya acıyı gömdük.

Şimdilik, bunu hissetmeme izin veriyorum. Umutla nefes alıyorum ve korkuyla nefes veriyorum.

İkimiz de önümüzdeki tehlikeli yolun keskin nişancılar ve mayınlarla dolu olduğunu biliyoruz, ama birlikte... belki, sadece belki, yenilmeziz.

CH6PHER FIFHEEN

Ollig

"NOHHINC. Yeryüzünden kayboldu," diyor Aleks.

Başımı sallıyorum. O daha iyi bilmeli. Düşmanlar ortadan kaybolmazlar. Saklanırlar, saldırmak için beklerler. Biz öyle şanslı insanlar değiliz. Bizler iyi talih yapan insanlarız, içine düşen değil.

Carlos Carerra'nın cansız bedeninin yerin iki metre altına gömüldüğünü gördüğümde intikamımı alacağım.

"Bağlantıları vardı, Ollie. Ortakları. Ve hepsinden gelen dedikodular tamamen karanlığa gömüldüğü yönünde."

Başımı sallıyorum ve Renata'nın duş aldığı açık kapının aralığından bakıyorum. Şarkı söylerken onun güzel, yankılanan sesini duyabiliyorum. Buradan, kıvrımlarını, başını arkaya eğişini, koyu ipek gibi dalgalanan saçlarını bir anlığına yakalıyorum. Her santimi beni kendine çekiyor. Kaya gibi sertleştim.

Odaklanmaya çalışıyorum ama o her yerde -kokusu, sesi, bağımlılık yapan lanet vücudu- doğru düşünmemi imkânsız kılıyor.

"...ve bunu yaptığında bana haber vereceklerini söylediler."

Parmaklarımla alnımı ovuyorum ve konsantre oluyorum. "Ne yaptığında?"

Aleks duraklar. "Bütün o şeyi kaçırdın mı? Tanrım. Hayatım boyunca dikkatini vermediğini ya da odağını kaybettiğini hiç görmemiştim. Tek gereken bir kadındı, ha?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

"Hayır," diye karşılık veriyor, sevincini gizleme zahmetine girmeden. "Sen kırbaçlanmışsın. Sen, Ollie Romanov, *bir kadının onu taşaklarından tutup sürüklemesine asla izin vermeyeceğini* söyleyen, evlendiğimizde hepimize burun kıvıran orijinal stoacı, gittin ve bunu yaptın."

"Hayır, . Kapa şu lanet ."

"Ollie?" Döndüğümde Renata'nın kapının girişinde durduğunu görüyorum, küçük bir havludan başka bir şeye sarınmamış, teni suyla parlıyor, havlu uyluklarının arasındaki damarın hemen üzerinde. Onu tam burada yakalamak istiyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve sözsüzce ona uzanıyorum. Kollarıma oturuşunu seviyorum, sanki burada olmak için yaratılmış gibi tam içime giriyor.

"...ve tüm bildiğim bu."

Renata'nın alnından öpüyorum ve lanet gururumu yutuyorum çünkü Aleks ilk kez haklı.

Kırbaçlandım.

Lanet olsun.

"Tekrar söyle. Renata'nın bana ihtiyacı vardı."

Çenemi sıkıyorum ve diğer hattaki *çılgılığını* duymazdan geliyorum. Kendini beğenmiş pislik. "Bu sefer dinliyor musun? Yoksa karın yine başını mı döndürdü?"

Başımı döndürdü. Tüm benliğimi -zihnimi, bedenimi ve ruhumu- ona doğru çevirdi. Onu kendime çektim ve parmağımı dudaklarına bastırdım. Bu çok önemli. Duymam gerek.

Dili parmağıma değiyor ve kontrolüm kırılıyor, arzularım canlanıyor.

Aleks benimle sanki beş yaşındaymışım gibi konuşuyor. "Carlos Carrera. Kötü adam. Onu hatırladın mı? Sırlarını paylaştığı kirli bir polis var. Şansımıza, Carlos o polise kazık attı, o da şimdi *ona* kazık atmak için can atıyor. Onunla iletişime geçtiğinde öğreneceğiz. Anladın mı yoksa tekrar etmem mi gerekiyor?"

"Siktir git. Ben hallederim. Beni haberdar et."

Onun kıkırdamasıyla telefonu kapatıyorum ve yatağın üzerine atıyorum.

Renata'nın saçları evcilleşmemiş dalgalar halinde yüzüne doğru sarkıyor, damlacıklar güzel koyu tenine çarpıyor. Eğilip teker teker yalıyorum.

"Yavru köpek için bir isim buldum," diyor neşeyle. Bir iniltiyi bastırıyorum. "Yavru köpek umurumda bile değil."

"Ollie," diyor Renata gergin bir kıkırdamayla. "Ona öylece *köpek yavrusu* diyemeyiz."

"Neden olmasın?" Çenesinin alt tarafını öpüyorum ve havluyu çekip çıkarıyorum. Kendini desteklemek için iki elini omuzlarıma koyuyor ve kendini kucağıma bırakıyor.

"Çünkü bir isme ihtiyacı var," diyor kararlılıkla. "Ve bende bir tane var. Ayrıca, onu Polina'dan ne zaman geri alacağım?"

Saatime bakıyorum. "Onu birazdan göreceksin, ama bugün seyahat ediyoruz ve iyi eğitilene kadar onu yanımızda götürmek istemiyorum."

"Aww, Ollie." Suratını asıyor ve ben neredeyse ediyorum.

"Şu anda senin güvenliğin daha önemli. Yakında geri döneceğiz ama o zamana kadar onunla çalışan bir eğitmenim var." Yanağından öptüm. "Adı ne onun?"

Bakışlarımı tutmak için biraz geri çekiliyor. "Arthur!" diyor sesinde bir zafer edasıyla.

"Arthur," diye tekrarlıyorum, zihnimde evirip çevirerek. "Bu çok inekçe. Neden Arthur?"

Onu önümde tutuyorum, çıplak, hala nemli vücudu arkaya yaslanıyor, böylece bu çok ciddi konuşmayı yapabiliyor.

"Bilirsin *işte*. Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri gibi mi? Bu isim bir *asalet ve güç* duygusu taşıyor. Mütevazı başlangıçlardan gelen ama büyük bir lider olan bir çocuktuk. Bu güçlü, asil bir isim ve bu yavrunun kaderinde *büyüklik* var."

Mütevazı başlangıçlardan gelen bir çocuk.

Öne eğilip onu öpüyorum. "Bayıldım. Bu mükemmel."

Başını yana eğiyor. Sıkım çıplak vücuduna baskı yapıyor ve onu istiyorum... tam burada, hemen şimdi.

"Ne oldu?" diye soruyor. Konsantre olduğunda kaşlarının arasında sevimli küçük bir çatık oluşuyor.

Omuz silkiyorum. Her zaman konuşmayı sevmem.

"Her zaman sessizliğe bürünemezsin Ollie."

"Neden olmasın? Bana iyi hizmet etti. İnsanların düşünmesini sağlıyor." Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden, tadına bakıyorum, dilimin her darbesiyle onu sahipleniyorum.

"Dikkatimi seksle dağıtma," diye . "Kesinlikle seksle dikkatini dağıtacağım." "Ama zamanımız yok."

"Zaman mı? Zamanı kim takip ediyor?"

"Ben," diye yanıtlıyor. "Isabella bugün kendini savunma dersleri için kızlara katılmam gerektiğini söyledi ve ben de katılmak istiyorum."

Bu sefer cevap vermiyorum çünkü kendi istediklerimle onun istedikleri arasında gidip geliyorum. Bu benim için yeni bir şey, başka birini düşünmek. Siyah ve beyazım, güneşin doğuşu kadar tahmin edilebilirim ve onun güvenini korumak istiyorum.

"Sana öğreten kişi olmak istiyorum."

Onu tekrar öpüyorum. Islak saçları parmaklarımın arasındayken, ağzı daha da açılana kadar saçlarını karıştırıp çekiştiriyorum. Dudağını ısıriyorum ve nane tadı alıyorum.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz. "Ollie," diyor nazikçe. "Isabella'yla barışmam gerek. Bu aileyi gerçekten birleştirebilmemizin tek yolu bu. İkimiz de düşman değil müttefik olursak ailemizin ne kadar iyi durumda olacağını biliyoruz."

Her bir göğsün yumuşak dolgunluğunu teker teker öperken bunu düşünüyorum. "Doğru."

Kapı keskin bir şekilde çalındı. Aletimi düzeltiyorum ve banyoya doğru başımı sallıyorum. "Bornozunu giy. Bu Polina ve Arthur olacak. *Kral* Arthur'a ne dersin? Bunu sevdim."

"Ooooh," diyor. İsteksizce gitmesine izin verdim. "Kral Arthur mükemmel."

Kapı bir klik sesiyle kapandı. Yarım dakika sonra, yüzümü yalayan, kıpır kıpır, aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu var.

Khristos.

Polina eliyle ağzını kapatıyor ve kıkırdıyor. "Senden hoşlanıyor."

Homurdanıyorum ve yavruyu önümde tutuyorum. "Dinle, Kral Arthur. İşini nerede yapacağını öğrenene kadar buraya girmen yasak. İtaat etmeyi öğreneceksin, hem de yakında." Onu ensesinden tutup biraz sarsıyorum. "Anladın mı?"

Tahmin edilebileceği gibi elimi yalıyor.

Renata arkamdan onaylayarak, "Belli ki ona Tanrı korkusunu aşılamışsın," diyor.

"Günaydın, günışığı," diyor Polina. "Antrenman için bize katılacak mısınız?"

Renata bana bakıyor ve ben de isteksizce başımı sallıyorum. "Bu seferlik ve sadece yapman gerektiğini söylediğin şey yüzünden."

Bana sırtıttı ve bornozu çıkarıp altındaki egzersiz kıyafetlerini gösterdi. Tamamen oyuna gelmişim. Gözlerimi ona diktim ama bana attığı o bok yiyici sırtıta karşı koyamadım.

"Sen ve Kral Arthur bağ kurabilirsiniz, ben birazdan dönerim," diyerek kapıya yöneldi.

"Size katılacağız." Polina yavrunun tasmaını takıyor ve tüylü küçük başını okşuyor. Onu yere yatırıyorum ve sanki kraliyet tacını giydiğini biliyormuş gibi neredeyse görkemli bir havayla yanımızda tırıs gidiyor.

Tasmaını yanımda sıkıca tutuyorum. "Topukla oğlum." Bana orantısız bir sırtış attığında kaşlarımı çatıyorum. "Uslu dur. Bu eğlence ve oyun değil. Onu koruman gerekiyor." Renata'yı gösteriyorum. "Anladın mı?"

Küçük poposunu kıpırdatıyor ve havlıyor, ancak sesi her şeyden çok gıcırtya benziyor.

Yapacak işlerimiz var.

Antrenman odasına vardığımızda Isabella dar bir bluz ve egzersiz şortuyla kızların önünde duruyor. Gösteriş yapmaya başlıyor ve bunu sergilemekten çekinmiyor.

Isabella Lev'le evlendiğinde, ailemizdeki kadınların kendini savunma derslerine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Haksız da sayılmazdı. Biz daha yeni bir grubuz ve babamın ölümünün ardından erkek kardeşimin liderliği devralmasıyla yeni bir liderlik altında çalışıyoruz. Enerjimizi ailemizi korumaya ve sağlam kökler salmaya odakladık. Kadınlara kendini savunmayı öğretmek bir öncelik değildi ama yardımcı oldu.

Renata geri çekiliyor. Utangaç olmak ona göre değil.

"et," ısrar ediyorum. Bana hızlıca bir bakış attığında, ona güven veriyorum. "Sen oraya aitsin Renata. Git." Onu o yöne doğru hafifçe dürtüyorum.

Derin bir nefes alır ve eğitim odasındaki aynaya bakarken kendini dengeler. Isabella onun orada olduğunu biliyor ama ilk başta onu tanımıyor.

Öğleden sonra güneşi yüksek pencerelerden süzülüyor ve yere serilmiş egzersiz minderlerinin üzerine sıcak bir parıltı yayıyor. Ayağımın dibinde uyuyakalmış, usulca horlayan yavruyla birlikte kapı aralığında duruyorum. Sessizce izleyebilmek için daha geriye yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. İzliyorum.

Onun kendini savunabilecek kapasitede olmasını istiyorum ama o haklı, Isabella'yla birlikte buna ihtiyaçları var. Birleşik güçleri çok daha güçlü olacak. Renata, Isabella'nın hareketlerini yansıtarak duruşunu ayarlıyor.

"Omuzlarını gevşet," diye tersliyor Isabella. "Çok gerginsin."

Renata onun tavsiyesine uyarak nefes veriyor.

"Öyle değil." Isabella'nın sesi şimdi daha keskin ve Renata'nın sertleştiğini buradan görebiliyorum.

"mi?" Renata tekrar ayarlıyor ama hayal kırıklığına uğradığı belli oluyor.

Buradaki diğer kadınlar - Aleksandr'ın Harper'ı, Mikhail'in Aria'sı ve Polina - talime devam ederken Isabella yaklaşıyor, gözlerini Renata'dan ayırmıyor. "Kesin olmalısın. Nefes alışınızı kontrol edin. Hareketlerimi bir robot gibi takip etmeyin. Onları anlayın. Onları *kendiniz* yapın."

Renata'nın yüzü kızardı. Onu hem utanç hem de öfkeyle savaştığını bilecek kadar iyi tanıyorum. "*Deniyorum*, Isabella."

"Daha çok çalış," diye karşılık veriyor Isabella, ses tonu inatçı. "Bir düşmanın senin doğru yapmanı bekleyeceğini mi sanıyorsun? Yarım yamalak yapmanın işe yarayacağını mı sanıyorsun?"

Renata'nın yumrukları sıkılır. "Tabii ki hayır. Ben aptal değilim."

"O zaman göster bana!" Isabella'nın sesi Renata'nın omzunu iterken yükseliyor. "Kanıtla!"

Yumruklarımı sıkıyorum ama kendimi tutuyorum.

Renata'nın içinde bir şeyler kopar. "Yeter!" diye bağırır. "Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayacağım." Isabella'yı de şaşırtan bir güçle geri itti.

Bir an için, ikisi de harekete geçmeden önce birbirlerine bakarak hareketsiz duruyorlar. Renata'nın vuruşlarında bir kesinlik, Isabella'yı hazırlıksız yakalayan bir güç var. Kendini şiddetle savunmak zorunda kalıyor.

"İşte böyle," diyor isteksiz bir gururla, onlar tartışmaya devam ederken. " bu, Renata. Sen *vahşisin*. Nereden biliyorum. Kim olduğunu biliyorum. *Bunu kanıtla.*"

Isabella avuçlarını havaya kaldırarak durmasını söyleyene kadar tek bir yumruk gibi birbirlerini takip ederek dövüşüyorlar. Her iki kadın da yorgunluktan kabarıyor, saçları vahşı ve dağınık. Renata'nın ki nemli boynuna yapışıyor.

"Daha iyi," diyor Isabella. "Dövüşürken duygularını kontrol et. Öfke güçlü olabilir, ama hızını ayarlayamazsan senin sonun olabilir."

Renata daha sakın bir şekilde başını sallıyor.

"Anladım." "Bu işi öğrenmeye başlıyorsun."

"Teşekkürler," diyor Renata usulca. "Kendimi bu kadar güçlü hissetmeyeli uzun zaman olmuştu."

Isabella'nın ifadesi yumuşar. Dalgın bir elini karnının hafifçe şişen kısmına koyar. "Sen her zaman güçlüydün. Yetenekli. Güçlü. Zorlukların ağırlığı altında eğilmemeyi hatırlamalısın. Ona yaslan. Onun enerjisini kendi enerjiniz haline getirin."

Renata arkadaşına bakar. "Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

Isabella uzun bir süre Renata'nın bakışlarını tutar ve sonunda başını sallar.

"İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum." Arkasını döner ve Polina'nın duruşuna yardım eder.

Renata'ya sesleniyorum. "Buraya gel."

Isabella'ya son bir kez bakıyor, o da dönüp başıyla onu onaylamıyor. İlerliyorlar.

Renata bana doğru uzandığında, nazik bir parmağını çenesinin altına koyup bakışlarını kendi bakışlarımla yakalıyorum. "Buna izin verdim çünkü ikinizin yeniden bağ kurmaya ihtiyacı vardı. Ama şu andan itibaren? Sana kendini savunmayı öğreten kişi benim. Barışmanı istedim ama ben kıskanç bir adamım Renata. Ben paylaşmam. Benim olan benim olarak kalır ve kimse senin üzerinde hak iddia edemez."

Gözleri muzipçe parlıyor ama sadece başını sallıyor.

"Kral Arthur'a bir veda edin. Biz dışarı çıkıyoruz." "Nereye?"

Bir nefes veriyorum ve etrafıma bakıyorum, yarı yarıya o orospu çocuğunun yoktan var olmasını bekliyorum.

"Buradan uzakta. Bir teoriyi test etmek istiyorum." Yüzümü ona dönerek, onu kendime doğru çektim. "Neymiş o teori?"

"İzlediğini. Bekliyorum. Eğer yapabilirsem..." Başının arkasına uzanıyorum ve onu kendime çekiyorum. "Arındırılması gereken bir zehir gibi onu çekip çıkaracağım. Onu sonsuza dek yok edene kadar durmayacağım."

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor. Tetikte oluyorum ama onu kendime yaklaştırıp başını arkaya yatırdığımda, bir elim ensesinde, diğeri mükemmel yuvarlak poposunu avuçlarken içime gömüldüğünü hissedebiliyorum.

Carlos kim?

Uzaklaştığımızda ağır ağır nefes alıyordu. Bir kolumla onu koruyarak kendime çekiyorum, diğer kolumla da etrafımızdaki açık havayı selamlıyorum. Carlos Carerra kıcımlı öpebilir.

"Peki o zaman." Bana meraklı bir bakış attı. "Ne olur ne olmaz diye mi?"

"Ne ne olmaz." Elini tutuyorum ve onu kaldırımda mırıldanarak bekleyen bir arabaya götürüyorum. "Gidelim, Renata."

Yıllardır bir göçebe gibi yaşıyorum. Carlos gömüldükten sonra Kral Arthur'la birlikte, tercihen çiftçi pazarı olan ve mevsimlerin değiştiği bir yere yerleşeceğiz. O benimle olduğu sürece neresi olduğu umurunda değil.

Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum ve bu tam burada başlıyor. Şu anda. Her şeyi arkamızda bırakıp yolumuza devam edeceğiz.

İtiraz etmeden benimle geliyor.

Belki de sonunda Bella ile arasını düzelttiği içindir. Ya da belki o da benim hissettiklerimi hissediyordur, o vaat fısıltısı ve gelecek güzel şeylerin umudu.

Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Umutluyum. Renata benim ve dünya bizim istirdiyemiz.

Keşke... Keşke uzun sürebilseydi.

CH6PHER SIàHEEN

Rgnata

I SIH NEàH HO OLLIE. Araba kullanıyor ve bir saatten uzun süredir sessiz. Sessiz bir tip olduğu ve sadece ihtiyacı olduğunu hissettiğinde konuştuğu inkar edilemez.

Şu anda ihtiyacı yok. Bu, babamın arada bir içine düştüğü, yanlış bir şey yapmışsınız gibi kendinizi suçlu hissetmeniz ve bir sonraki adımda ne yapacağından korkmanız için tasarlanmış düşünceli sessizlik değil.

Hayır. Ollie babamdan olabildiğince farklı. Sessizliği babamınki gibi baskıcı değil. Kararlı, buyurgan, sanki tüm güç o söylenmemiş kelimelerdeymiş gibi. Bu sessiz otorite, sessizliğini pasif agresif yerine güçlü hissettiriyor.

Herkesten farklı.

Sessizliğe ve sessizliğe yaslanmayı ve konuştuğunda takdir etmeyi öğreniyorum. Sadece söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşuyor.

"Şu anda neredeyiz?" GPS'teki değerlerle biraz kafam karışmış bir halde soruyorum. Ollie burada güvenilmez olduğunu söylemişti.

"New York Eyaleti'nin üst kısımlarındayız," diyor sessizce. "Kimsenin bizi takip ettiğine dair bir işaret yok. Aleks, izleyicinizi taşıyan dronun Porto Riko'da mükemmel bir balayı geçirdiğini bildirdi." Bir homurtuyu bastırıyorum. Bu oyun kısa sürecek ve Carlos onu kandırdığımızı anladığında aklını kaçırarak. Ama sürdüğü sürece bunun tadını çıkarıyorum.

"Gitmiş olabilir," diyorum sessizce. "Hâlâ dronu takip ediyor olabilir." Ollie ayıldı, gözleri önümüzde uzanan yola dikildi. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Pencereden dışarı bakıyorum. Sertçe yutkunuyorum ve gizemli bir şekilde cevap veriyorum. "Eğer Carlos hâlâ hayattaysa, ki öyle olduğunu iddia ediyorsun... Henüz farkına vardığını sanmıyorum. Bence Carlos bekliyor, bir avcı gibi, mükemmel anı bekliyor. Saldırmadan önce doğru zamanın gelmesini bekliyor-" Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve devam ediyorum. "Evet. Bu daha çok onun hızına benziyor." Dudaklarımı yaladım. "Yani, eğer burada olsaydı..."

İkimizi bulduğunda ne yapacak? Ollie'nin benim için bir şey ifade ettiğini biliyor. Onun benim kocam olduğunu biliyor.

İçimden bir ses intikamın hızlı ve acımasız olacağını söylüyor.

Sadece ben olsaydım, mahvolurdum. Neyse ki burada kendimi savunan tek kişi ben değilim.

Romanovlar kendilerini koruyabilirler.

Pencereden dışarı bakıyorum ve bir tutam saçımı büküyorum. Düşünceli bir şekilde dudağımı kemiriyorum. Onun hakkında, kim olduğu hakkında sorularım var. Onun motivasyonları.

Onun korkunç, acımasız şeyler yaptığını gördüm ama

yine de... "Ollie?"

"Mmm?" Sanki kendi dünyasında kaybolmuş gibi direksiyona vuruyor. Ve belki de öyle.

"İnsanları incittiğiniz için... hiç pişmanlık duyuyor musunuz?"

Sorumun onu rahatsız ettiğine ya da dürüstçe cevap vermekten korktuğuna dair herhangi bir işaret göstermiyor. O böyle biri değil.

Asi bir kütikülü inceliyorum ve aniden gerginleşerek karıştırıyorum.

Sonunda omzunu silkti. "Ben ailenin suikastçısı değilim Renata."

"Biliyorum, ama... şey. Sen insanları öldürdün."

Dişlerini sıkıyor. "Evet. Gerçekten mi?" Bir nefes verir.

"Evet. Başka türlü sormazdım." Kalbim daha hızlı atıyor. Bu sorunun cevabını bilmek istiyor muyum?

Sonunda cevap verdiğinde sesi soğuk ve acımasız. "Tek pişmanlığım buna son vermeden önce bazılarına daha fazla acı çektirememiş olmak."

Aman Tanrım. Nefesim kesiliyor ama kendimi sakın kalmaya, irkilmemeye ya da rahatsızlığımı belli etmemeye zorluyorum. Buna ne diyeceğim? Ne *diyebilirim* ki?

Yanılıyor
mu?

Öyle miyim?

İnsanların neler yapabileceğini gördüm. Sanırım sıradan bir komşu kızı olsaydım, sıradan bir adamla birlikte olabilirdim. Belki bir barda tanışırdık. İnsanlar hâlâ böyle mi yapıyor? Mükemmel bifteği ızgarada pişirmek üzerine sohbet ediyor, paramızı en iyi nasıl değerlendirebileceğimizi tartışıyor ya da bir sonraki seçimde kime oy vereceğimizi tartışıyor olabilirdik.

Ama o hayat artık uzak bir hayal. Ollie kapı komşusu gibi bir adam değil. Potansiyel tehlikeleri göz önünde bulundurmadan ondan sahilde yürüyüşe çıkmasını ya da beni sıcak bir akşam yemeğine götürmesini isteyemem.

O, ateşin içinden yürüyen ve sizin de onu takip etmenizi bekleyen bir adam.

Sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor, şimdi daha yumuşak, neredeyse düşünceli. Başka bir kadın onun ses tonunu sıradan sanabilirdi. "O yara izi nasıl oldu Renata?"

Beni izliyor, gerçekten izliyor ve bir an için kendimi alışık olmadığım bir şekilde açıkta ve savunmasız hissediyorum. Karısı olarak ona cevap vermek, daha önce ona cevap vermekle aynı olmayacak.

O gecenin anısı gözümün önünden geçiyor; acı, korku ve kan. Sertçe yutkunuyorum, yara izini takip ediyorum. Ona nasıl anlatmalıyım? Zaten bildiği bir şey var mı?

Hayatta kalma, kendimi sürekli üzerimde beliren tehditlerden koruma ihtiyacıyla hareket ederek güçlü olmak zorunda kaldım. Zorlamak için. Ama içimde, derinlerde, hala güven ve kabul görmek isteyen bir parçam var. Yaptığım şeylerden, incittiğim insanlardan pişmanlık duyan bir yanım. Bir parçam, sadece ailem için doğru şeyleri yapsaydım, beni kendilerinden biri olarak tutarlar mıydı diye merak ediyorum.

Ama Ollie... belki de benim gibi kefarete ihtiyacı yoktur. Sanki kimliğinin bir parçasıymış gibi tamamen karanlığa gömülmüş durumda. Belki de onu bu kadar sinir bozucu ve büyüleyici yapan da budur.

Derin bir nefes alıyorum ve önüme bakıyorum.

"Carlos'un koruyucu ve şefkatli olduğu bir dönem vardı ama sonra güç ve kontrol saplantısına kapıldı. Kartelde yükseldikçe Javier Morales ile yakın arkadaş oldu. Bir çıkış yolu arıyordum. Ona göre, bir çıkış yolu aramak ihanetin en son şekliydi."

Ollie başını sallıyor ve neredeyse hiç tepki vermiyor ama çenesi sıkılı ve artık daha hızlı gidiyoruz. Pencerelerimizin dışındaki diğer arabalar uçarak geçiyor. Hız göstergesindeki ibre yükseldikçe karnım düşüyor.

"Beni manipüle ettiğini fark ettim. Başka bir aileyle evlenmemi istiyordu. Bana kafayı takmış iyi bir arkadaş vardı. Yaşlı bir adam. Bize bir randevu ayarladı ve ilk başta her şey yolundaydı..."

Pencereden dışarı bakıyorum. O kadar küçük ve güçsüz olmanın, sahip olduğum tek silahın bedenim olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım.

"Arkadaşı beni baştan çıkarmaya çalıştı. Ona izin vermedim. Oradan ayrıldım ve aramalarını görmezden geldim. Çok ürkütücüydü." Yağlı sesini, gevşek cildini, pahalı kolonya ve puro kokusunu hatırladıkça ürperiyorum. "Sonra Carlos beni yanına çağırdı ve nişanımı ayarladığını söyledi."

Acı acı gülüyorum. "Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim... her neyse, ona hayır dedim. Yemek sırasında büyük bir kavgaya tutuştuk. Tabağını bana fırlattı ve

yüzümde paramparça oldu. Beni hastaneye getiren Isabella'ydı. Orada konuşmayan bir arkadaşı vardı."

Ollie'nin direksiyonu tutuşu sıkılaşıyor. Ne kadar hızlı gittiğine bakamıyorum. Koluna bir el uzattım. "Lütfen Ollie. Daha hızlı sürmen bunu ortadan kaldırmayacak. Lütfen, yavaşla."

Uzun bir nefes verir ve yavaşlamaya başlar. "Özür dilerim. Bunu yaptığının farkında değildim."

"Biliyorum."

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. Elini bacağıma uzatıyor ve başparmağını çıplak tenimde gezdiriyor.

"Kardeşim beni incitmek istememişti. Ailemiz için bir sonraki adımı görüyordu ve babamın öfkesinin yükünü çekiyordu."

"Bunun hiçbir önemi yok," diye mırıldanıyor Ollie.

İç çekiyorum. "Ama öyle. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama daha sonra bana beni korumaya çalıştığını ve bu diğer adamın ailesiyle evlenmenin en iyi seçim olduğunu söyledi."

"Yine de olan oldu Renata. Seni incitti. Seni yaraladı."

"Biliyorum," diyorum usulca. O geceden sonra nasıl olduğunu hatırlayarak yanaklarımı sıvazlıyorum. "Ondan sonra bana zarar vermeyeceğine dair kendine güvenmedi ve ortadan kayboldu. Aramızda bir uçurum vardı, ne kadar düştüğünü sürekli hatırlatan bir şey."

"Renata."

"Evet?"

"Carlos'un kurtarılabileceğine inanan bir parçan hâlâ var mı?" Başımı çeviriyorum ve hemen cevap vermiyorum.

"Evet. Çocukken nasıl biri olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Benimle nasıl ilgilendiğini. Bu... karmaşık. Senin gözünde bir canavar olabilir ama o hala benim kardeşim."

"Biliyorum."

"Sevdiğim kardeşim hâlâ orada bir yerde Ollie. Öyle olduğunu biliyorum."

Penceremizin dışındaki manzara değişti. Evler artık birbirinden daha uzak ve daha fazla yeşil var. Geniş çitler mülkleri işaretliyor ve uzakta, eğimli dağlar dağınık bulutlarla çağırıyor.

"Renata-"

"Öyle olduğunu biliyorum. Kardeşlerinizden birinin size sırtını döndüğünü düşünün. İncitmek

Seni. de onu geri isterdin, değil mi?"

"Öncelikle cevabım şu... Eğer kardeşlerimden biri aileme sırtını dönerse sürgüne gönderilir. Biz kan bağıyla bağlı değiliz Renata. Hepimiz ailem tarafından evlat edinildik, ailemiz sadakat ve sevgi üzerine kuruldu."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"İkincisi." Sesi daha karanlık, daha ciddi bir hal alıyor. "Sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum. Sözünüzü kesmeden konuşmanız için size alan tanıyorum."

Kendimi küçük ve azarlanmış hissediyorum. "Bunun için üzgünüm."

Sesi alçak, yumuşak bir komut. "Bir daha sözümü kesersen, ne olduğunu anlamadan kendini dizimin üstünde bulursun. Anlaşıldı mı?"

Nabzım hızla atıyor. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Mhm. Anladım." Ellerime bakıyorum ve birini onunkinin üstüne koyuyorum, sesim kısık bir mırıltıya dönüşüyor. "Evet, efendim."

Alçak sesle onaylaması ihtiyacım olan tek cevap. Kendi sapkınlıklarım hakkında bana bok atıyor olabilir, ama kocam da çok sapkın.

"Kardeşiniz bizim düşmanımız. Tanıdığınız kardeşiniz gitti ve eğer tarih bir şey gösteriyorsa, bir daha asla geri dönmeyecek."

Başımı salladım. Beklediğim kadar acıtmıyor çünkü bana kalbimin derinliklerinde zaten bilmediğim bir şey söylemiyor.

"Renata," diyor usulca. "Artık bir ailen var. Seni koruyacak, sana değer verecek ve ne olursa olsun senin için savaştacak bir aile. Sen artık bir Romanov'sun,

ve sana olan sadakatimizi kanıtlayacağız."

Penceremizin dışında batan güneşi izliyorum ve kalbim kabarıyor. O haklıydı. Tanıdığım kardeşim öldü. Onun yerini alan adam benim arkadaşım değil. Ama Romanovlar artık benim ailem ve onlarla birlikte aradığım gücü, sadakati ve sevgiyi bulacağım.

"Aç mısın?" İç
çekiyorum. "Her
zaman."

Dizimi sıkıyor. "Güzel. İleride küçük bir lokanta var. Kimse bizi takip etmedi. Aleks bizi izliyor."

Gülümsüyorum. "Oooh. Hep bir lokantaya gitmek
istemişimdir." "Sanırım Kolombiya'da yok?"

"Hayır. Yani bazı büyük şehirlerde Amerikan temalı restoranlar bulabilirsiniz ama bunlar alışılmadık şeyler. Biz kendi yemeklerimizi tercih ediyoruz."

Bana nadir bir gülümseme veriyor. "O zaman sana bir
sürprizim var." "Öyle mi?"

"Amerika'ya her döndüğümde benzersiz bir Amerikan kahvaltısı ararım. Güzel bir Amerikan kahvaltısı için can atarım. Pastırma ve yumurta, şu küçük kızarmış patatesler. Küçük jöle parçacıklarıyla tost."

"Kahvaltı mı satıyorlar?"

"Evet, gelebilecek her türlü kahvaltı. En azından Amerikan . Ve öğle yemeği için sandviçler, tüm sandviçler."

"Burger mi? Amerikan burgerine bayılırım."

"Patates kızartmasıyla mı? Tamamdır."

Şimdi açlıktan ölüyorum. "Yanına buz gibi bir diyet kola alabilir miyim?"

"Tabii ki." Kapısını açıyor ve yanıma geliyor. Burada sadece biz varız ve ilk kez Ollie'nin neredeyse... *rahatlamış* olduğunu görmek güzel. Carlos'un bir an için dikkati dağıldı; ailesi bizi radarına aldı. Bu iş bizde.

Küçük lokantanın üzerinde, ıssız bir yerde bir ışık feneri gibi neon bir tabela yanıp sönüyor. Ellili yıllardan kalma bir Amerikan filminden fırlamış gibi görünüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Balayındayız! Ben ve benim belalı, huysuz kocam.

Kapıyı açtı ve hemen karşımda büyük bir cam vitrinde çeşitli turtalar ve hamur işleri duruyordu. "*Açlıktan* ölüyorum."

İçeri girdiğimizde kapıdaki zil çalıyor, sıcak kahve ve kızarmış yemek kokusu bizi karşılıyor. İçerideki tek kişi, fırırlı bir önlük giymiş, kırlaşmış saçlı ve gözlüklü yaşlı bir kadın. Telefonunu kol mesafesinde tutuyor, ekrandaki bir şeyi gagalıyor, dili ağzından dışarı çıkmış.

"Hoş geldiniz," diyor sıcak bir şekilde ve telefonunu önlüğünün cebine yerleştiriyor.

Adam arkamdan girdiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu onun gördüğü gibi görmeye çalışıyorum -korkutucu, belalı ve tehlikeli. "Oturun. Yer seçimi senin. Nereyi istersen, tatlım." Bunun herkese teklif ettiği bir şey olmadığını söyleyebilirim, çünkü sadece ilk dört masa ayarlanmıştı. Ollie'yle birlikte olmanın faydaları var.

Ona yaklaşıyorum. Söz konusu faydalardan yararlanmaya tamamen niyetliyim.

Bizi arka tarafa yakın, pencerelerden uzak ve mutfığa yakın bir yere götürüyor. Tabii ki iyi bir görüş açısına sahip olması gerekiyor.

Kırmızı vinilin Ollie'nin ağırlığı altında nasıl gıcırdadığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Ben buraya gayet iyi sığıyorum, ama Ollie ailesindeki diğerleri kadar iri olmasa da, yine de cüceleştiriyor. Aramızdaki masa küçük. Dizlerimiz masanın altına sürtündüğünde, omurgamda görmezden gelemeyeceğim bir kıvılcım çakıyor. Yapışkan menüyü eline alıyor, tam bir konsantrasyon ifadesiyle tarıyor.

Bir kıkırdamayı bastırıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Yok bir şey, sadece... Senin iki katın büyüklüğünde bir adamı gözünü kırpmadan yere serdiğini gördüm ve sen burada sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi bu küçük menüye bakıyorsun..."

"Yemek bir ölüm kalım meselesidir Renata," diyor ciddi bir şekilde, ama dudakları seğiriyor.

"Öyle mi?" Diyorum. Göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik var, neredeyse beni korkutuyor. Tehlikeli ve harika hissettiriyor. "Son yemeğini yemek üzere olan biri için ne önerebilirsiniz?"

Gözleri şakacı bir şekilde kısılıyor. Her zamanki sert tavrından hoş bir değişiklik. "Pastırmalı çizburger ve ardından bir top vanilyalı dondurma ile elmalı turta. Başka bir şey ateşle oynamak olur. Çok riskli."

Kaşlarımı çatıyorum ve sahte bir ciddiyetle başımı sallıyorum. "Kesinlikle avokado tostı ve limonlu beze değil o zaman?"

Gözleri sahte bir dehşetle büyüyor. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi?"

Garson kız elinde kağıtla yanımıza yaklaştı. "Limonlu kremamız bitmiş."

İçgüdülerim alevleniyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yalan söylüyor. Turta için mi? Bahse girerim, ateşli kocam istese, mucizevi bir şekilde biraz bulurdu.

Hmph.

"Kahve?" diye sorar Ollie'ye. "Yeni bir demlik , efendim."

Tanrım. *Tıka beni*. Ellerinin bir hainin boynunu ne kadar kolay sarabildiğini görseydi ona hala sıcak bakar mıydı diye sormak istiyorum. Bunu bizzat gördüm, çok teşekkür ederim ve güvenle söyleyebilirim ki vahşetin nüanslarını takdir etmeyi öğrenmek için özel bir insan türü gerekir.

Adam başını sallar. "Hayır, teşekkür , ama karım biraz isteyebilir." Bana kaşlarını çatıyor.

Başımı sallıyorum.

Karım.

Buna alışık değilim. Garsonun yüzünün düştüğüne yemin edebilirim. "Hanımefendi?"

Başımı sallıyorum. Ollie ikimiz için de sipariş veriyor, bu beni hem kızdırıyor hem de memnun ediyor. "Buz gibi bir Diyet Kola, ekstra buz ve bir dilim misket limonu lütfen" dediğinde göğsüm sıkışıyor. Tam istediğim gibi.

Onda bir sertlik var, evet, ama daha fazlası var, parmaklarını sessizce benimkilere dolamasında, her bir tırnağın oval şeklini başparmağının pediyle izlemesinde neredeyse savunmasız bir şey var. Bakışlarının arada bir kapıya, pencerelere ve tuvalete kaydığını da gözden kaçırmıyorum.

"Aleks'i kontrol etmeniz gerekiyor mu?"

"Evet." Parmağını telefonunun ekranı üzerinde kaydırıyor ve omuz silkiyor.
"Güncelleme yok."

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Gözlerinizi hareketli bir hedefte tutmak daha kolay.

"Teşekkür ," diyorum sonunda.

"Ne için?"

Beni koruduğun için. Konuşmaya ihtiyacım olduğunda beni dinlediğin için. Beni yarı yolda bırakmayan kaya gibi sert bir kale olduğun için.

Omuz silkiyorum. "Benim için sipariş verdiğin için."

"Her şeyi seviyorsun," diyor gözlerinde hüzünlü bir bakışla. "Her şeyi kolaylaştırıyorsun."

"Neyi kolaylaştırıyorum?" Kalbim daha hızlı atarken soruyorum. Neden olduğundan emin değilim. Sertçe yutkunuyorum.

"Her şeyi."

Kalbim sıkışıyor. Masaya doğru eğilirken bakışlarını tutuyorum. Onu öpmek istiyorum.

"Ben mi?" diye fısıldadım. "Başka birinden bahsetmediğine emin misin?"

"Başka kimse yok, Renata. Sadece senden."

Öne doğru eğilerek bakışlarımı tutuyor. Sanki sihirli bir şey varmış gibi dudaklarıma tamamen konsantre olmuş durumda. Sertçe yutkunuyorum, aramızdaki hava elektrik yüklü. Büyüleyici. Artık evli olduğumuzdan mı, avcılarımızdan kaçtığımızdan mı, yoksa bu garip, zamansız yerde yalnız olduğumuzdan mı emin değilim.

Hiçbir yerin ortasında bir yer, ama sanki her şey kaybolup gidiyor ve sadece biz varız.

Eğiliyorum. Onu öpmek istiyorum. Geçmiş hakkında sorular sormak ve gelecek hakkında konuşmak istiyorum. Sözlerinin nadir bulunan armağanıyla beni kutsadığını duymak istiyorum çünkü şu anda bu garip yenilik ve sessizlik balonunun içindeyiz.

Ağır ağır nefes alıyorum. Gözleri karardı, kalın kaşlarıyla , dudakları kısıldı, ihtiyaçla karışık korku gibi hissettiren bir şeyle beni titretti.

Önümüzdeki masada iki tabak çınıyor. "Sana getirebileceğim başka bir şey var mı tatlım?" Az önce bozduğu büyüünün farkında değil gibi görünüyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Ollie, doğrulurken ellerini benimkilerden çekiyor.

"Keyfini çıkar şekerim," diyor ona göz kırparak.

"Yapacağım," diyorum sertçe. Öfkeyle arkasını dönüyor.

"Kendine gel, Renata," diyor meme uçlarımin kabarmasına neden olan o azarlayıcı ses tonuyla.

"Seninle flört ediyor."

Sadece başını sallıyor. "Ye bebeğim." Hamburgerini kaldırır ve kocaman bir ısırık alır.

Turta için yeterince yer kalana kadar benimkini iştahla yiyorum. O kendisinin hepsini yiyor, sonra ben bitirdiğimde tabağımı kendi tarafına çekiyor ve son kırıntısına kadar yiyor.

Bir tabak ısıtılmış elmalı turtayı, üzerine bolca vanilyalı dondurma ve iki kaşıkla birlikte getiriyor. Büyük bir ısırık aldım. Baharatlı ve tatlı, dondurma zengin ve kremi. "Mmm."

Son lokmayı bana bırakıyor. "Önce bayanlar." Gülümsüyorum ve kapıyorum.

"Teşekkür ederim." Bir an sessiz kaldım. "Ollie, hiç geri dönüş var mı?"

"Neye geri dönüyoruz?" diye soruyor, önümüzde duran tuzluk ve biberliklerle satranç taşlarıymış gibi oynayarak.

"Tüm bunlardan önceki hayata geri dönmek. Normalliğe geri dönmek."

Rahatça bir omuz silkiyor. "Benim için hiçbir zaman normallik olmadı. Annem her zaman bekar bir anne değildi. Sonunda, kiramızı ödemek için zengin adamlarla yatan bir uyuşturucu bağımlısı oldu. Ben daha küçükken Moskova sokaklarında aşırı dozdan donarak öldü. Romanovlar beni o zaman buldu."

Kalbim acıyor. "Bunu bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Konuyla ilgisi yok."

Ama değil Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Babam kendisine ihtiyacı olan bir aileyi bir araya getirdi. Sadakati sağlamanın en iyi yollarından biri bu, değil mi? Açlıktan ölmek üzere olan on köpek alın ve onları besleyin. Düzenli yemekleri ve başlarını sokacak bir çatıları olan on tanesini alın. Hangisi daha sadık olur?"

"Sadık doğru kelime mi?" Diyet kolamı yudumlarken düşünceli bir şekilde soruyorum. Dudaklarıma değdiğinde buz bardağa çarpıyor. Sözsüzce, yeniden doldurmak için eliyle işaret ediyor. "Çaresiz, belki. Minnettar, evet. Ama sadakat bir ihtiyacın karşılanmasından doğmaz; güven duygusundan, birinin ne olursa olsun senin yanında olacağını bilmekten doğar. Gerçek sadakat bir bağdan gelir, boş bir mideyi doldurmaktan değil."

Duraklıyor, ifadesi okunmuyor ve bardağındaki buğunun üzerinde bir desen çiziyor. Parmağının küt ucunu izliyorum. Neden yaptığı her şey bu kadar tamamen, irrite edici bir şekilde erkeksi hissettiriyor?

"Belki de haklısın," diyor sonunda, sesi yumuşayarak. "Ama bizimki gibi bir dünyada, insanları hizada tutmak için ihtiyacınız olan tek şey çaresizlik ve korkudur."

Haklı olduğunu bilerek ama keşke durum bu kadar vahim, bu kadar kasvetli olmasaydı diyerek yavaşça başımı sallıyorum. "Sadakat konusunda gerçekten böyle mi hissediyorsun Renata?"

Bakışlarını tutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Gerçek sadakat bir bağdan mı gelir? Güven duygusundan mı?"

"Evet."

Yeşil gözleri benimkileri bir an için fazla uzun tutuyor ve bakışlarının sıcaklığı altında kıvrınmama neden oluyor. Garson kız masaya yeşil-beyaz bir hesap bırakırken, "Bunu aklımda tutacağım," diyor usulca.

Ollie ayağa kalkıyor, masanın üzerine beş tane 100 dolarlık banknot atıyor ve elime uzanıyor. Elimi sımsıcak ve sıkı bir şekilde kavırıyor ve ben de onu tutmanın rahatlığını hissediyorum.

Gözlerimi diktim. "Bu çok para," diye fısıldıyorum.

"Güzel," diye fısıldıyor. "Belki Rus aksanlı bir dildo alır."

Ciyakladım ve elimi ağzıma kapattım. "Belli ki sen ve ben aynı mağazalardan alışveriş yapmıyoruz."

Sırıttırıyor ve kalbimin göğsümde dönmesine neden oluyor. Onu ne zaman gülümsetebilsem küçük bir zafer kazanmış gibi hissediyorum. Gözlerinin kenarları hafifçe yumuşuyor.

Kapıya doğru ilerlerken, ağzı bir karış açık duran garson kızın durduğu masalara bakmaktan alamıyorum.

Biz içerideyken gece oldu, lokantanın sıcaklığından sonra hava serin ve ferahlatıcı. Ollie hala elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor.

"Biliyorsun," diyor ayılarak. "Orada sadakat ve güven hakkında söylediklerin... bizim dünyamızda nadirdir."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Tanrım, biliyor muyum?

"Bu korumaya değer bir şey, değil mi?"

Arabaya ulaştığımızda "Evet," diyor. Arabayı, çevremizi ve Aleks'i kontrol etmek için zorunlu taramasını yapıyor ama hâlâ temiziz. Balayı hediye ederiz.

"Öyle," diyor usulca, benim için kapıyı açarken. "Korunmaya değer bir şey. Ve uğruna savaşmaya değer bir şey."

Kapı bir klik sesiyle kapanıyor.

Sürücü koltuğuna kayıyor ve motor alçak, gürleyen bir homurtuyla kükrüyor. Bir şey beni geriyor ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum. Belki de korunmaya ve güvende olmaya alışık değilim. Her şey yolundayken güvenemeyecek kadar uzun süre hayatta kalmak için savaştım.

İyiler mi?

Bu eğlenceli bir yolculuk değil; bunu biliyorum. Ollie, Carlos'un bizi keşfedip keşfetmediğini test ediyor.

"Ben sürebilir miyim?" Ayrılmadan önce sordum.

Homurdanıyor ve bana yan gözle bakıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Sürücü koltuğunda olmayı seviyorsun. Kontrolün sende olmasını seviyorsun. Belki ben de severim."

Bunu düşünürken kaşlarını çatıyor, sonunda bir nefes verip anahtarları bana uzatmadan önce anahtarlarını parmaklıyor.

"Devam et. Dikkatli ol, Renata. Bu motor çok güçlü." Kalçasını okşuyorum ve ona göz kırpyorum. "Sanırım güçlü şeylerle nasıl başa çıkılacağını biliyorum, sence de öyle değil mi?"

Sessizce sürüyoruz, gözlerim yola odaklanmış. Bir virajı dönerken, farlar uzakta bir şey yakalıyor - yolun ortasında duran karanlık bir figür. Nefesim kesildi ve yavaşladım.

"Ollie-"

"Görüyorum," diyor sessizce, sesi alçak, içinde bir şey omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Dümdüz sürmeye devam et Renata," diyor sessiz bir komutla.

Hızlanıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Yaklaştıkça bir iniltiyi bastırıyorum, figür yaklaşıyor. Yaklaşırken boğuk bir dua fısıldıyorum. "*¡Ay, Dios mío, protégeme de todos mis enemigos!*"

", ben ne-

"Direksiyonu kırma. Dümdüz sür," diye emrediyor, sesi karanlık bir tehlike vaadiyle beni kendi dünyasının derinliklerine çekiyor. Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Boğazımın arkası yanıyor.

"Sana yoldan *çıkmanı* söylediğimde, *yap*." Ensemdeki küçük tüyler diken oluyor. Ondan mı yoksa önümüzde duran şeyden mi daha çok emin değilim.

Tam o şeye çarpmak üzereyken, "Çekil!" diye bağırdı.

Direksiyonu kırıyorum, keskin dönüş yapıyorum, gölgeli formdan kıl payı kurtulurken lastikler gıcırıyor.

"Park!"

Ben frene basıyorum, o da kapıyı açıp karanlık gecenin içine dalıyor. Arkama baktığımda kalbim güm güm atıyor, içimde adrenalın dolaşıyor.

Ben iyiyim. Hayattayız. Hiçbir şeye çarpmadım ve... orada kimse yok.

Gecenin içine doğru koşar, ama sadece kendisidir. Oradaki her kimse ya da her neyse, geldiği gibi hızla gitmiştir.

"Bu da neydi böyle?" Arabaya geri döndüğünde sordum. "Orada birini gördüm!"

"Biri ya da bir şey," diyor başını sallayarak. "Evet. Hiç silah kullandın mı?"

Aval aval ona bakıyorum. Hâlâ nefes nefeseyim, hâlâ kalbimin hızlı atışını yavaşlatmaya ve tekrar nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Sessizliğin benim için yeterli bir cevap. Sen sürmeye devam et. Ben izlemeye devam edeceğim." Garip bir şekilde sembolik hissettiriyor. Tüm hayatımız böyle mi geçecek?

CH6PHER SEVENHEEN

Ollig

Bahçede yalnızdık. Mikhail'i bize biraz yer vermesi için ikna etmeyi başarmıştım. Hava serindi, havada açan çiçeklerin kokusu vardı. Sanki her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuş gibi sessizce yürüdük.

"Bana kendinden bahset Ollie. Bana hakkımda sorular sordun ve beni zaten tanıyormuşsun gibi hissediyorum. Ama senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı.

Hiç kimseye söylemek istemedim. Kimsenin soracak kadar önemseyeceğini düşünmedim.

Ailem biliyordu, tüm kardeşlerim tabii ki, ama bu hiç konuştuğumuz bir şey değildi.

Ona baktım ve nedense güvenilebileceğimi hissettim. Omuz silktim. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Renata tatlı bir sesle. "Çok şey yaşadığını biliyorum ve bence bir parçan aslında gerçekten iyi."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğimden güldüm.

"Teşekkürler mi?" "Ne demek istediğimi biliyorsun,"

dedi sessizce.

Biliyordum.

"Pekâlâ, eğer gerçekten duymak istiyorsan sana kendimden bahsedeceğim." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Nasıl oluyordu da bir düşmanla ya da bir oda dolusu düşmanla yüzleşirken şu anki kadar gergin hissetmiyordum? Bundan nefret ederdim. Ama onda bir şey vardı.

Derin bir nefes aldım, konuşmaya başlarken gözlerim uzaklara odaklandı. "Ben çocukken babam bir sürü karanlık karışmıştı. Henüz farkında değildim. Sadece bir çocuktum ve babamın kim olduğunun ya da ne yaptığının farkında değildim. Annemle babam geceleri hep kavga ederlerdi ve ben o gün düşmanları gelene kadar ne olduğunu bilmiyordum."

Dikkatle dinledi, gözleri duygularını yansıtıyordu. Ben devam ederken hiç kıpırdamadı, bir heykel gibi hareketsiz oturdu.

"Babamın düşmanları bir gün onun için geldiler," diyorum ona yumuşak bir sesle, sesim hâlâ duygu yüklü olsa da. "Evimize zorla girdiler. Babam o gün hayatta kalamadı. Düşmanları bundan emin oldu ve ben sadece bir çocuktum. Güçsüzdüm."

"Ollie," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Saklandım," dedim fısıltıyla. "Annem ve ben saklandık ve babama işkence edip öldürmelerini izledik. Sadece bir çocuktum ama şimdi bile saklandığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Onları durdurmak için bir adım atmadığım ve bir şey yapmadığım için."

Elime uzandı. "Onu durduramazdın, Ollie. Sen sadece bir çocuktun ve kimse senden böyle bir tehlikeyle tek başına yüzleşmeni bekleyemezdi. Annen muhtemelen sadece seni kurtarmaya çalışıyordu."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bu işleri kolaylaştırmıyor. Sanırım onun ölmesini istedi. Ona çok kötü davrandı. Hâlâ keşke bir şeyler yapabilseydim diyorum. Zamanda geri gidebilseydim..."

Bahçede durduk, ortak itiraf aramızda havada asılı kaldı.

New York'un en kuzey köşesindeki küçük bir motelden on dakika uzaktayız. Saat gece yarısı ve Yelp bana buranın pek de iyi yorumlar almadığını söylüyor ama benim önceliğim bu değil. Mekânın durumundan çok stratejik konumuyla ilgileniyorum. Köhne motel bir yükselti üzerinde oturuyor ve bana mükemmel bir görüş açısı sağlıyor - herhangi bir tehdidi, o bizi görmeden çok önce görebileceğim bir yer.

"Aman Tanrım, balayı merkezi, bu yerle kendinizi aşmışsınız Bay Romanov," diyor Renata alaycı bir gülümsemeyle. "Umarım en azından kahve iyidir."

Haritaya tekrar bakıp araziye teyit ediyorum. Eğer şanslıysak, bu motel bize üstünlük sağlayacak, herhangi bir düşmanı onlar bizi görmeden görebileceğimden emin olacağım. Aleks kimsenin bizi takip etmediğine dair güvence verdi ama pelerinli figürle yaşadığımız tuhaf olaydan sonra kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyorum.

Artık hiçbir yerin ortasında garip bir şekilde gizlenmiş figürler görünmüyor. Renata'nın elinde kim ya da ne olabileceğine dair sonsuz bir liste var.

Arabayı park ederken "Yanlış yere konmuş korkuluk, bu" diyor. Yanıt olarak homurdanıyorum. Belki öyleydi, belki de değildi.

Bundan şüpheliyim.

"Tanrı'dan sizi oradaki düşmanlarınızdan korumasını istediniz."

"Öyle mi yaptım?" Sevimli bir şekilde gözlerini kısıyor, hatırlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Ay ışığı yanağından aşağıya doğru uzanan yara izinin gümüşü uzunluğunu aydınlatıyor. Ona dokunmak için elimi uzattım ve bu sefer ürkmedi. Bu sefer elini benimkinin üzerine koyuyor.

Kalbim kabarıyor.

"Ne dedim ben?"

Tiz bir sesle tekrar ediyorum. "*¡Ay, Dios mío, protégeme de todos mis enemigos!*"

Şakacı bir şekilde koluma vuruyor. "Babam da böyle söylerdi. Bunu yaptığının farkında bile değildim. İspanyolcayı nerede öğrendin? Çok güzel konuşuyorsun."

Omuz silkiyorum. "Bu benim birçok yeteneğimden biri."

Kimsenin bizi takip ettiğine dair bir kanıt görmüyorum, bu yüzden çantalarımızı ana masaya taşıyorum ve içeri giriyorum. Ana masada dağınık sakallı cılız bir genç oturuyor. Eski bir yer ama temiz, ana sadece bir araba var.

Masanın arkasındaki genç ben yaklaşırken kafasını kaldırıp bakmıyor bile, dikkati telefon ekranında.

Dikkatini çekmek için poşetleri tezgâhın üzerine bırakıyorum. Cüssemi fark edince gözleri hafifçe açılıyor. Renata hemen arkamda durmuş durumu değerlendiriyor.

"Bir odaya ihtiyacım var." Sesim düz, tartışmaya yer bırakmıyor.

Çocuk bilgisayarı karıştırıyor ve tuşlara dokunurken kaşlarını çatıyor. "Ah, evet. Elimde bir ya da iki tane olabilir." Kaşlarını kaldırıyor. "Bir queen ya da iki double."

Daha yakına eğildim. "Karım ve ben bir kraliçe istiyoruz. Kral yok mu?" "Burada kralımız yok."

Çocuğun gözleri endişeyle Renata'ya kayıyor, sonra hızla ekrana dönüyor. Renata boğazını temizliyor ve dikkatimi çekiyor. Başını hafifçe eğiyor, başını bana doğru sallarken gözleri kısılıyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, ellerini koluma bağlarken sesi bal gibi. "İnternette kral boy yataklarınız olduğunu okuduğumu sanıyordum." Daha da yaklaşıyor. "Kocam bir kraliçe yatağa bile zor sığar, ben ona katıldığımda ise hiç sığmaz."

"Doğru, uh, yapabiliriz, ama sanırım bitti..." diye kekeliyor.

Kolumu ters çevirip Bratva mürekkebini gösteriyorum. "Bundan emin misin?" Tehdidi yalanlayarak sakince soruyorum. Bu pislik, ağırlığını atmaya alışkın

ve sırf zevk için insanlara zorbalık yapmak.

"Ben, uh... tekrar kontrol edeyim. Bir tane daha olabilir..."

Hafifçe eğilip ona doğru yaklaşıyorum. "İyi fikir," diye mırıldanıyorum. Titreyen elleriyle sonunda bir anahtar çıkardı. "Al bakalım. Oda 214, mini mutfaklı olan."

Anahtarı bize doğru itiyor.

"Sabahları ana lobide ücretsiz kontinental kahvaltı. Konaklamanızın keyfini çıkarın."

Ayağa kalkar ve masadan kaçır.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyor Renata geri çekilen adama.

Odamıza doğru gidiyoruz. "Neden bize yalan söyledi? Bu çok garip," diyor başını sallayarak. "Bir şeyler saklıyordu."

"O kadar da tuhaf değilim. Onun gibi bir çocuk muhtemelen bir uyuşturucu satıcısının maaş bordrosundadır ve büyük odaları anlaşmalar ve diğer 'faaliyetler' için açık tutma talimatı almıştır. Gözümüzü dört açmamız gerekecek."

Burnunu çekiyor. "Evet. Günün düzeni bu gibi görünüyor, değil mi?" Kapısında 214 yazan odanın önünde duruyoruz.

"Mmm," diyorum ona. Eğiliyorum ve alnından öpüyorum. "Burayı bakış açısı için seçtim. Bunu ben hallederim. Gözetlemeye devam edeceğim. Kimse beni geçemez."

Kapıyı açıyorum, basit ve eski ama kusursuz bir şekilde temiz bulduğum için memnunum. "Bu iş görür," diyorum omuz silkerek ve çantalarımızı yere atıyorum.

Renata gülümseyerek, "Yedi yaşındaki küçük ben, onun ölüp *cennete* gittiğini düşünürdüm," diyor ve banyoyu inceliyor. "Burada küçük şampuan ve saç kremi şişeleri bile var. Buralarda sadece *süper* zenginlerin kaldığını sanırdım. Babam kimseye bir motele gidecek kadar güvenmezdi."

Homurdanıyorum. Bu duyguyu bilirim.

Telefonumu çıkarıp Aleks'ten haber var mı diye kontrol ediyorum. Yeni bir şey yok.

Tam telefonumu kaldıracakken Polina'dan bir mesaj geliyor. Açtığımda Renata'nın yavru köpeğinin doldurulmuş bir kaplana saldırdığı, çimlerde yuvarlandığı ve kıvrılıp küçük bir köpek yatağında uyuduğu bir dizi fotoğrafla karşılaşıyorum.

"Yüzündeki o gülümseme de neyin nesi?" Renata merakla soruyor. Gülümsüyor muyum? "Bunu öğrenmekten korkuyorum. Aptal bir meme'den bir düşmanın ölümüne kadar her şey olabilir." Kıyafetlerini çıkarıyor, bir an için dikkatimi dağıtıyor. Ona doğru uzanıp kıcını avuçluyorum, telefonu gösterirken onu kendime çekiyorum.

"Kral Arthur tüm kraliyet ihtişamıyla!" diyor sırtarak. "Ah, şu tatlı surata bak. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Gözleri şefkatle parlıyor, korumak için savaştığım masumiyetin bir anlık görüntüsü.

Telefonu bir kenara atıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Yapacağız. Seni gülümserken görmek çok güzel. Seni mutlu etmek istiyorum."

Kucağıma oturuyor ve küçük, narin elleriyle yüzümü çerçevesiyor. "*Seni* ne mutlu eder, Ollie?"

Bir nefes üfledim. "Sen. Burada. Güvende."

Kalp şeklindeki yüzü yana doğru eğiliyor. "Eski motel odaları seni mutlu ediyor mu *Ollie*?"

Parmak uçlarını öpüyorum. "Böyle anlara değer veriyorum - sessiz, güvenli, burada kimsenin bize dokunamayacağını bilmek."

"Sizin dünyanızda nadir midirler?" Bakışlarımı kendi

bakışlarıyla birleştiriyor. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet, bebeğim."

Onunla ilgili sevdiğim bir şey de aynı anda iki duyguyu birden yaşayabiliyor gibi görünmesi. Şu anda gözlerinde hem anlayış hem de hüznle bana bakıyor. "Bu benim de dünyam. Anlıyorum."

Parmakları boynumda geziniyor. Bir iniltiyi bastırıyorum, sikim onun kıcının altında sertleşiyor. Belli ki bunu alaycı bir gülümsemeyle not ediyor ve kıcını baştan çıkarıcı bir şekilde kucağıma sürüyor.

"Uslu dur," diye homurdanıyorum ve kıcını tokatlıyorum. Bu ereksiyonuma yardımcı olmuyor. Dudağını ısıırıyor ve eğilip dudaklarını benimkilere geçirerek öpüyor.

derinleşiyor. Ona olan açlığım, soyunduğumuz her katmanla birlikte artıyor, ihtiyaç çok uzun süre artıyor. Kendimi ona kaptırıyorum, onun tatlı tadına, narenciye ile bağlanmış narin çiçek kokusuna, benden ince bir kumaş tabakasıyla ayrılmış sıcak amının sıcaklığına sarılıyorum.

Nefes alabilecek kadar geri çekildiğinde bana gülümsüyor. "Hayır."

Saçını okşadığımda gözlerinde muzip bir parıltı beliriyor. "Az önce bana hayır mı dedin?" Kalbim daha hızlı atıyor.

Dudaklarını yalıyor. "Beni duydun." Kolumu kaldırıyor, pazumu öpüyor, sonra bir sihirbaz gibi kendini kurtarıyor. Sanki bir şeyden kurtulmuş gibi kıkırdıyor, gözlerinde alaycı bir parıltı, sanki onu kovalamam için bana meydan okuyor - sanki ona iki adımda ulaşamazmışım ve sıkıntıları için güzel küçük kıcını çiğ çiğ şaplaklamayacakmışım gibi.

Büyük pencerenin tam olarak kapanmayan ince perdeleri var. Ay ışığı içeri süzülüyor.

"Sakın buna cüret etme, Renata."

Dışarıda dünya sessiz ve karanlık, ama arkasında bir park yeri ve uzak bir yol var.

"Neye cesaret edeyim?" diye soruyor geniş gözlü bir masumiyetle. "*Buna* mı?"

Kısmen açık pencerenin yanında durur ve üstünü çıkarır. Dışarıdan bakan herkes çıplak sırtını ve sütyen askısını görebilecekti. Ay ışığıyla çerçevenmiş silueti, cesur ve korkusuz, sanki dünyanın onu izlemesine meydan okuyor. Parmakları sütyeninin beyaz kenarlı alt kısmında gezinirken onu izliyorum.

"Renata," diyorum uyarırcasına. Ayağa kalkıp kemerimi çözerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ben ona ulaşmadan kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor ve bir yığın halinde yere düşüyorlar.

Vücudu kıvrımlar ve gölgelerden oluşuyor ve beni bir fener gibi çağırıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor, beni zorluyor, çizdiğim sınırları test ediyor. Perdeleri yavaşça geri çekiyor ve çıplak bedenini odanın dışındaki dünyaya tamamen açıyor.

Çizgiyi aştı.

Bu konuda bir şeyler yapmam için beni cesaretlendiren sinsi bir gülümseme veriyor.

Pencereden arkasını dönerek, sanki kendini bana gibi sırtını dikleştiriyor. Onu böyle açıkta görmek içimde bir sıcaklık patlamasına yol açıyor. Kemerim bir tıslamayla ilmeklerinden kayıyor ve bakışları ona kayıyor, gözlerinde korkuyla karışık bir beklenti kıvılcımı var.

"Sana karşı çok hoşgörölü davrandım," diye azarlayarak kemeri elimde iki katına çıkardım. "Böyle davranıp paçayı kurtarabileceğini sana düşündüren ne? Belli ki kocan olarak görevimi yapmamışım."

Dudağını ısıyor, gözleri arzuyla yanıyor ve cevap vermiyor ama bakışlarındaki meydan okuma çok açık. Aramızdaki küçük boşluğu kapatıyorum, bileğini kavıyorum ve onu pencereden geriye çekiyorum. Onu dizlerimin üzerine yatırıp sıkıştırdığımda nefesi kesiliyor. Elim sırtının alt kısmında düzleşiyor ve onu kolayca yerinde tutuyor. Ateş damarlarımda dolaşiyor.

"Bu sefer beni çok zorladın ve şimdi senin için belirlediğim çizgiyi aştığında neler olacağını göreceksin Renata."

Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri beklentiyle kararmış, dudakları *yaklaşan* bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Ohh, çok *korkuyorum*."

Gözlerimi ona dikiyorum, daha iyi erişebilmek için dizimi kaldırıyorum ve katlanmış kemeri kışına geçirmeden önce ellerinin önündeki ince havaya tutunmak için çırpınışının tadını çıkarıyorum. Çığlık atıp elimden kurtulmaya çalıştığında sikim ağrıyor ama kendimi tutuyorum. Tekrar yapıyorum, bu sefer daha sert, vücudunun gerilmesine ve inlemesine bayılıyorum.

"Bunu arzuluyorsun, değil mi? Dizlerimin üzerinde olmak, kontrolün ve cezalandırmanın bana ait olduğunu bilmek." Nefesim kulağına sıcak geliyor.

"Kontrolü ele almana bayılıyorum," diye fısıldıyor, vücudu bana karşı yumuşuyor. Kemerim tekrar indiriyorum, keskin bir çatırtıyla nefesi kesiliyor, parmakları giriyor. Ses küçük odada yankılanıyor. Kemere tekrar tekrar vuruyorum, güzel kışını kızartacak kadar sert ama kendimi çabayla tutuyorum.

Kıçı güzel bir vişne kırmızısına boyandığında ve nefes nefese kaldığında, kaygan krem iç uyluklarını kapladığında, kemeri bacaklarının arasından kaydırıyorum. "Mmm. Çok güzel. Seni cezalandırdığım zamanki görünüşüne bayılıyorum."

Kemeri klitorisine hafifçe dokunduruyorum. Ciyaklıyor ve kıvranıyor. "İyi bir kız olacak mısın?" Amına tekrar, bu sefer daha sert vurarak soruyorum. Sırtını kamburlaştırıyor ve yemin ederim orgazmın eşiğine geliyor.

"Evet," diye nefes nefese kalıyor.

"Ben de bunu duymak istiyorum. Kendine dokun, meleğim. Klitorisini okşa."

Amına uzanıyor ve hızla kıvrımlarını buluyor. Yukarı doğru vuruyor, şişmiş klitorisini bulduğunda inliyor. Onu dizime doğru tutuyorum, kemerimi indiriyorum ve elimle sıcak kıçını avuçluyorum. "Islanmışsın, Renata. Şaplağın seni tahrik etti mi?"

"Oh Tanrım, *evet*," inliyor, eli bacaklarının arasında daha hızlı hareket ediyor.

"İyi kız. Disiplinimi arzulamanı istiyorum. Kendine dokun. Devam et. Sakın durayım deme." Kalçasının alt tarafını tokatlıyorum. Kalçaları titriyor ve ihtiyaçla inliyor. Onu kendime doğru tutuyorum ve kemerimi kaldırıyorum. "Eğer durursan, seni çiğ çiğ döverim ve seni arzulu bırakırım. Beni zorlama, kadın."

"*Durmayacağım*." İnliyor.

"Aferin kızıma," diyorum onaylayarak. Ona sert bir tokat daha atıyorum. "Seni hizada tutmak için elimden geleni yapacağım, değil mi?" Onu tekrar kayışla bağladım. Yine inliyor, kendinden geçmiş, cevap vermekte zorlanıyor.

"Evet," diye fısıldayarak nefes alıyor.

Çılgınca hareketlerle okşuyor, şimdi serbest kalmanın eşiğinde. "Sakın boşalayım deme. Önce bana yalvarmalısın."

"Lütfen!" diyor ateşli bir fısıltıyla. "*Lütfen*, Ollie. Gelmem gerek. Geleceğim."

"Hayır, değilsin, bana olan sadakatini henüz kanıtlamadın. Kendine dokunmaya devam et ve durma."

Kemerimle kıcını tekrar sertçe bağladım. Acıtması ve mükemmel dolgun kıcının sallanması beni o kadar sertleştiriyor ki yardım edemiyorum ama eğilip arkasında bıraktığı pembe izi ısıyorum. Altımda neredeyse kontrolsüzce kıvranıyor, bana itaat etmekle ona uyguladığım işkenceyi sona erdirmek arasında kalıyor.

"Tanrım, Ollie, hayır. Lütfen bebeğim. Tutamıyorum. Bırak geleyim, lütfen. Bunu bana yapamazsın. Arghhh. Tanrım, lanet olsun, ahhh... Ollie, *lütfen... lütfen, lütfen gelmeme izin ver.*"

Çılgılık atıyor, ben de bir tokat daha atıyorum. "Henüz değil. Henüz değil. İliklerime kadar benim olduğunu ve ne kadar acı çekmen gerektiğine bakmaksızın sana söylediğim her şeyi yapacağını bilmem gerekiyor. Bana her şeyinin bana ait olduğunu göster, Renata."

"Ne dersen yapacağım, sana her şeyi vereceğim, sana asla itaatsizlik etmeyeceğim... aman tanrım, lütfen sana yalvarıyorum... *gelmeme* izin ver, *lütfen!*" kontrolsüzce pantolonunu çıkarıyor, vücudu titriyor, spazmlar onu tamamen ele geçirmeye başladığında göğsünün derinliklerinde şiddetli bir inilti yükseliyor.

"Benim için gel. Şimdi benim için gel, bebeğim."

Renata sırtını dikleştiriyor ve o kadar sert boşalıyor ki tüm vücudu elektrik çarpmış gibi titriyor ve kasılıyor. Parmaklarımı göbeğinin derinliklerine sokup pompalarken, ellerim sırlıklam ıslanırken onu tutmak için tüm gücümü harcıyorum. Amının duvarları etrafımda sıkılıyor, istekli spazmlarıyla parmaklarımı eziyor. Tam bir dakika sonra hala boşalıyor ve adımı defalarca coşkuyla haykırıyor.

CH6PHER EICHHEEN

Rgnata

KÖRÜM, nefes nefese kalmışım, her hücre yanıyor, üstümde kendini destekliyor. Elbiselerini çıkardığını belli belirsiz fark ediyorum. Üzerimdeki ağırlığının verdiği acı dayanılmaz, vücudumun her hücresini tüketen bir ihtiyaç. Bana katıldığında, teni benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, bedenlerimiz yatağa bastırıldığında, memnuniyet içinde nefes veriyorum.

Beni tek, acımasız bir hamleyle ele geçiriyor, o kadar yoğun ki dünya dönüyor. Büyük, sert eli boynuma dolanıp sıktığında nefes nefese kalıyorum. O içime pompalarken nabzım hızla atıyor, kan damarlarımda dolaşıyor. İkinci bir orgazm ilkinin gölgede bırakıyor. Kendimi ona kaptırıyorum, tutarsız yakarışlar ve inilti çıkarıyorum, sesim ihtiyacımın ağırlığı altında çatlıyor.

"Al beni. Her şeyimi al," diye kulağıma nefes veriyor. "Benim olduğunu bilmeni istiyorum."

Kendini neredeyse tamamen dışarı çekmeden önce bir sert itiş daha. Kalçalarımı kamburlaştırıyorum, itişlerini karşılamaya çalışıyorum, sıcaklığını kaybedince inliyorum, tekrar içeri süzüldüğünde içimdeki dolgunluğu ve tamamlanmayı arzuluyorum.

beni tamamlıyor. Kukum kasılıyor ve başka bir zevk spazmı beni tüketiyor.

"Ollie," diye nefes nefese kaldım. Yüzüm çok sıcak, eli yeterince sıkı. Bedenim bir öncekinin ardından başka bir orgazmıla tükenirken görüşüm bulanıklaşıyor. Sayısını unuttum.

Sikini içime sokuyor, kendini aşağı indiriyor ve ben hâlâ boşalırken beni öpüyor. Dili benimkiyle buluşuyor. Sızlanıyorum ve parmaklarımla sırtındaki dövmeleri kazıyarak onu pençeliyorum. Eli saçlarıma dolanıyor ve ben nefes nefese kalırken, acı ve zevkin mükemmel karışımından zevk alıyorum, her çekiş içimde şok dalgaları gönderiyor.

"Bana bak! Gözlerini benden ayırma. Başka tarafa bakma, Renata."

Dudaklarımı yalıyorum ve o kalçalarını benimkilerle birlikte sallarken ben de zevkten dört köşe oluyorum. Sıcak tohumu içime dökülüyor. Derin, tatmin olmuş hırıltısı içimde yankılanıyor, o kadar ilkel ve erkeksi ki yardım edemiyorum ama yanıt olarak inliyorum. Tekrar içime giriyor, gözleri yeşil ateşten alevler gibi içimi deliyor. Onun zevkini benimkiyle kovalamasını izliyorum ve elimi kolunun yan tarafında gezdiriyorum. Terden boncuk boncuk olmuş ama neredeyse hiç soluk almıyor.

Yanımda yatarken, hala içimde nabzı atarken, iddiasının sıcaklığının tadını çıkarıyorum, serbest bırakılmasının beni onun olarak işaretlemesi, bizi en samimi yollarla birbirine bağlaması.

O sessizce kalkıp banyoya doğru yürürken ve toplanmış tişörtüne uzanırken yuvarlanıyorum. Sıcak, dağ havası ve alfa erkeği gibi kokuyor. Onun gibi.

Bir topun içinde kıvrılıyorum, mutluluktan uçuyorum, vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir zevkle kızarıyor ve uyuşuyor.

"Esrara mı, çikolataya mı yoksa banyoya mı ihtiyacım var bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim çatallaşıyor. "Hareket edemiyorum."

"Belki yemek sipariş edip seni tekrar becermeden önce biraz kestiririm."

Göğsüne tırmanıyorum ve gülümsüyorum, gözlerim kapalı, onu içime çekiyorum. Bedenim hafif hissediyor ama gözlerim çok ağır. Derin bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda Ollie odanın bir köşesinde oturuyordu. Manzara puslu ve gözlerimi kırıştırıyorum. Perdeler çekilmiş ve uzaktan, kaldırımdaki ayak seslerinin ritmik gümbürtüsünü duyuyorum, biri dışarıda koşuyor. Sabahın çok erken saatleri olmalı.

Ollie elinde bir tablet tutuyor. Bana hafifçe dönmüş, göğsü çıplak, üzerinde bir çift boxer külot var. Sırtında bıraktığım derin izlere bakıyorum, canlı hatırlatıcılar, sanki her umutsuz dokunuşumda onu damgalamışım gibi.

Yatakta uzanıyorum, ses çıkarmaya cesaret edemiyorum. Onu böyle sessiz ve düşünceli bir şekilde gözlemlemek istiyorum.

Parmakları tabletin ekranında geziniyor. Daha net görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Kendisinin kaydedilmiş görüntülerini izlediğini fark ettiğimde aniden uyandım.

Adamın kim olduğunu bilmiyorum ama kardeşim için çalışıyor. Gençken çok yakındılar. Adam kaldırımda diz çökmüş, gece karanlığında, hayatı için İspanyolca yalvarıyor. Ollie onu sorgularken sesi soğuk ve hesapçıdır.

"Nerede o?"

Uyku sersemliği içinde *onun* ben olduğumu anlamam bir anımı alıyor. Adamın hayatı için yalvarmaya devam edişini dehşet içinde izliyorum. Biri İspanyolca mırıldanıyor, kaydı yapan kişi.

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu görmek istemiyorum. Duymak istemiyorum. O kadar kısık ki arka plan gürültüsü gibi, ama herkes onun hayatı için yalvarırkenki çaresizliğini tanıyabilir.

Ollie adamın kafasına silahı dayayıp tetiği çektiği anda gözlerimi açıyorum. Nefesimi tamamen tutamıyorum. Ollie hızla dönüp onu izlediğimi gördü. Gözlerimiz buluştu.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," diyor içten bir sıcaklıkla, gözleri parlıyor. Tableti masanın üzerine bırakıyor ve bana doğru yürüyor. Bana dokunmak için uzandığında irkiliyorum.

Kaşlarını derin bir çatıklık örüyor. "Ne oldu Renata? Neden bana sana zarar verecekmişim gibi bakıyorsun?"

Kalbim hızla çarpıyor ve midem ağrıyor. Nasıl oldu da bu hayatın içinde büyüdüm ve şimdi bile şiddete karşı tiksintiyle doluyum?

Cevap vermediğimde kalın, sert parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Birkaç gündür tıraş olmamış, çenesi kaba kirli sakallarla kaplı. Elini omuzlarıma doğru sürüklerken kaşlarını çatıyor, bana öyle bir şefkatle dokunuyor ki sanki görünüşümü ve hissettiklerimi ezberliyor.

"Yaptığım her şeyi, senin güvenliğini sağlamak için

yapıyorum, *Meelaya*." *Tatlım*.

Dokunuşu nazik, sesi yumuşak, beni kucağına çekerken dokunuşu güven verici.

"İnsanları incitmek için kullandığınız ellerle çocuklarımızı tutacaksınız."

"Evet," diyor sessizce ve başka bir şey söylemiyor. Anlaşma. Açıklama yok, yalan yok.

"Ya bundan hoşlanmazsam?"

"Ne gibi, Renata?"

Kalbi yanağımın altında atıyor.

"Bu yaşam tarzı. Ya ben... bunu geride bırakmak istersem? Normal ve sıradan bir hayatım olsun."

Başını sallamadan önce bir süre geçti. "*Hayır*. Bunu şimdi söylüyorsun, Renata. Hassas bir kalbin var. Duygusalsın. Seninle ilk tanıştığımda bunu biliyordum." Hüzünle gülümsüyor. "Sana neden bir köpek yavrusu aldığımı sanıyorsun? Ama ikimiz de biliyoruz ki önümüzde duran şeyden kaçış yok. Benim için yok. Senin için de."

O haklı, biliyorum. Toplanıp gidebilirim. Kaçıp gidebilirdim. Ama kardeşim hayatta ve beni bulana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir. Her şeyimiz, sahip olduğumuz her şey Romanov ailesine ve Los Sangre Dorada'ya bağlı. Sırtımızda hedeflerle beş parasız ve arkadaşsız kalırız.

Ama özgür olurduk.

"Bu konuyu daha fazla konuşmayalım," diyor ve alnımı öpmek için eğiliyor. Daha önce olduğu kadar hassas hissettirmiyor. "Aç mısın?"

Lokantada yediğim elmalı turtalar yıllar önceymiş gibi geliyor. "Açlıktan ölüyorum. Ama buranın oda servisi olan bir yer olduğundan pek emin değilim."

Omuz silkiyor. "Oda servisine ihtiyacımız yok ve kontinental kahvaltıda es geçeceğiz. Yakınlarda paket servis yapan dört farklı yer var, tek bir tuşa basarak istediğinizi sipariş edebilirim."

Doğru ya.

Ayağa kalktım. "Kulağa harika geliyor."

Banyoya yürüyorum ve . Duş beklediğimden daha büyük ve küçük banyo malzemeleri şişeleri pahalı olmasa da hafif limon kokuyor. Yıkanmak için acele etmiyorum ve beyaz bir havluya sarınmış olarak ona katıldığımda, yatağın üzerinde birkaç karton kap var.

Yatakta bağdaş kurup oturduk ve her birini inceledik. Dışarıdan kahvaltı siparişi vermenin bir lokantaya gitmekle kıyaslanamayacağı ortaya çıktı, ama bir lokantada yarı çıplak yemek yiyemezsiniz, bu yüzden iyi bir değiş tokuş. Yumurtalar biraz soğuk ve kızarmış ekmekler vıcık vıcık, ama tombul yaban mersini ile süslenmiş ve kalın şekerle kaplanmış sıcak bir muffin var.

Bir ısırık alıyorum. "Mmm. Bu çok lezzetli. İster misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve soğuk yumurtaları yer. "Sen ye. Bana yumurta yeter."

"Yüksek protein olayını erkeksi fiziğin için mi yapıyorsun?" Sırıtarak soruyorum. Göz kırıyor. "İşe yarıyor."

Kekin üzerine tereyağı sürüyorum. "Evet, öyle. Yemek yapmayı biliyor musun?" Başını sallıyor. "Bilirim. Çok seyahat ediyorum, bu yüzden nasıl yapıldığını bilmek yardımcı oluyor. Ya sen?"

Kekin içinden bir yabanmersini seçiyorum. Dolgun, tatlı ve hâlâ sıcak. Boş boş parmağımın yabanmersini suyuyla lekелendiğini fark ediyorum. Sessizce elime uzanıyor ve ucundaki suyu yalıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Neden bana yaptığı her şey beni tahrik ediyor?

"Evet," diyorum, elimi geri çekiyorum, böylece karnımı doyurmaya konsantre olabiliyorum ve seksin dikkatimizi dağıtması konusunda endişelenmiyorum. "Hayatta kalmak için yemek yapmayı öğrenmek zorundaydım. Babam varlığından çok yokluğuyla tanınırdı. Kardeşim küçükken benim için yemek yapardı."

Mutfak masasında oturduğumu, yere uzanamayacak kadar kısa olduğum için bacaklarımı salladığımı hatırlıyorum. "Carlos, domates ve soğanlı bir tür çırpılmış yumurta olan huevos pericos ve peynirli arepas yapmayı öğrendi."

Ama bu benim küçüklüğümdeydi, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Ollie'nin gözleri karardı. Carlos'tan sevgiyle bahsetmemden hoşlanmıyor. Nasıl yardım edebilirim ki? O zamanlar bana karşı çok iyiydi.

"Sana neler olduğunu anlatmak istiyorum ama Carlos hakkında konuşmamdan hoşlanmıyor gibisin."

Başını iki yana sallar. "Bana her şeyi söyleyebilmelisin. Ben senin kocanım. Carlos hakkında ne düşündüğümün bir önemi yok."

"değil ama Ollie," diyorum yalvarırcasına. Elimi kolunun üzerine koyuyorum. Bana baktığında kaslarının verdiği sıcak ve güven verici hissi seviyorum.

"Sadece ona karşı yumuşamanı istemiyorum. Bu olmaz, Renata. Kendini ve sevdiğin insanları güvende tutmak için acımasız, korkusuz ve olabildiğince vurdumduymaz olmalısın."

Ve tam o anda, kabul etmek istese de istemese de, bana kendisi olmanın ne demek olduğuna dair küçük bir fikir verdi, değil mi?

Belki ikimiz de böyle olmak zorunda değiliz.

"Biz çocukken Carlos farklıydı. O benim ağabeyimdi ama her zaman onun koruyucusu olduğumu hissederdim. O farklıydı... *iyi* anlamda değil."

Duraksıyorum, nasıl devam edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Anlıyorum," diyor. "Hepimiz berbat geçmişlerden geldik, değil mi?"

Başımı salladım ve yutkundum. Yaptık. .

"Her zaman çok öfkeli ve kontrolcüydü, babamın küçük bir versiyonu gibiydi. Ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim ta ki... ta ki başka bir çocuğu incittiği güne kadar. Kötü bir şekilde."

Ollie'nin çenesi gerilir. "Ne oldu?"

"Carlos aptalca bir şey yüzünden komşusunun çocuğuyla kavga etti. Onu merdivenlerden aşağı itti. Ben de izledim. Onu durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu." Başımı sallıyorum. Çocuğun yardım çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum, kendimi hâlâ çok geç kalmış hissediyorum. "Çocuk haftalarca hastanede yattı. Belini kırdı."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Ollie.

"Babam örtbas etti tabii ki," diyorum sesimdeki acıyı gizleyemeyerek. "Aileye para ödedi, yerel kolluk kuvvetlerine rüşvet verdi ve adamları basının sessiz kalmasını sağladı. Ama ben asla unutmadım. O gün onun neler yapabileceğini anladım."

Ollie sessizce başını sallar. "Anlıyorum."

"Ama *bana* hiç el kaldırmadı. Okulda herkes bana çok iyi davranırdı ve daha azını ima etseler bile, birinin onlara ağabeyimin kim olduğunu hatırlatması yeterliydi. Bana karşı nazikti. Koruyucuydu."

Tıpkı Ollie gibi.

Bu hikayeyi onunla paylaşırken, Ollie'nin karanlık tarafından neden bu korktuğumu anladım.

Bir noktada Ollie de bana sırtını dönecek mi? Takıntı ve korumanın nasıl tehlikeli bir şeye dönüşebileceğini gördüm.

"Anlıyorum," diyor Ollie nazıkçe. "Kardeşlerimde ve babamda da benzer şeyler gördüm."

Babasını bilmiyorum ama en azından kardeşlerinin ona sırt çevirmediğini biliyorum.

"Zordu," diyorum ona, sanki bir şekilde bu jest onu gibi başımı sallıyorum. "Hâlâ öyle. Kendimi hep bir şekilde sorumlu hissettim."

Böyle olması benim suçum. Sanki onu durdurmak için bir şey, herhangi bir şey yapabilirmişim gibi."

"Sen sadece bir çocuktun," diyor nazikçe. "Bu senin hatan değildi." Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Ama o da öyleydi."

"Biliyorum. Yine de bana anlattığın için teşekkür ederim. Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamama yardımcı oluyor."

Bunu onunla paylaştığım için garip bir rahatlama hissederek başımı sallıyorum. "Dahası da var. Carlos'un bir nedeni olduğunu bilmeni istiyorum. Bu sadece güç ya da kontrolle ilgili değil, intikamla da ilgili. En kötü eylemleri her zaman intikamla beslenmiştir."

"Neyin intikamı?" Ollie gözlerini kısarak sorar.

"Her şey için. Babamın ona davranış şekli için. Dünyanın ona davranış şekli. Sorunları için herkesi ve her şeyi suçluyor ve bunu herkese ödetmek istiyor. Seçimleri için hiçbir sorumluluk almıyor, her zaman başkasının hatası."

Ollie'nin ifadesi kararır. "O zaman daha dikkatli olmalıyız. Durmayacaktır. İstedliğini elde edene kadar durmayacak."

Başımı salladım. "Yüzde yüz. Ve kazanmasına izin veremeyiz. Tıpkı korkulan ve durdurulamayan o küçük çocuk gibi - müdahale etmeliyiz. Onu durdurmalıyız."

"Onu birlikte durduracağız, Renata." Ollie omzumu sıktı. "Acıttığını biliyorum. Onun nasıl biri olduğunu hatırlamak. Ben de benzer şeyler yaşadım."

Başımı salladım. Ondan daha fazla ayrıntı istemek, detaylandırmak istiyorum ama içimden bir ses durmamı söylüyor. Sanırım bugün için geçmişin karanlık detaylarını çok fazla paylaştım.

"Polina bana daha fazla resim gönderdi." iPad'ini çıkardı. Konuyu değiştirdiği için şükrederek nefes alıyorum. Az önce gördüklerimi hatırlamadan onun o lanet şeyi kullandığını bir daha görebilecek miyim bilmiyorum. Ama ekran tatlı yavrumun resimleriyle dolduğunda gülümsüyorum. "Ne zaman geri döneceğiz?" Sessizce soruyorum.

"Kardeşinin bizi takip etmediğinden emin olur olmaz." Nasıl gerçekten emin olabilir ki? Dün gece yolda o gölgeli figürü gördüm.

Belki de bir tesadüftü. Ama

belki de değildi.

Kahvaltımızı sessizlik içinde bitirdik. Sanırım sessizlik içinde yemeye alışmam gerekecek, çünkü Ollie az konuşan bir adam. Temizlendikten sonra yatağın üzerinden bana doğru eğilip beni öpüyor.

"Tadın yaban mersinli kek gibi."

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "Huevos pericos'tan iyidir, size garanti edebilirim."

Gülümsediğinde kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. Bu o kadar nadir oluyor ki, değerli bir mücevheri gün yüzüne çıkarmış gibi hissediyorum. İtiraf etmeliyim ki ondan hâlâ çok korkuyorum ama yine de bir parçam onu bir kez olsun rahatlatılabilmeyi diliyor. Keşke sihirli bir şekilde gözlerinin etrafındaki gerginliği yumuşatabilecek ve geceleri her zamanki gibi kestirmek yerine gerçekten *uyumasına* yardımcı olacak bir şey yapabilecek gücüm olsaydı.

"Bak," diyor, pencerenin yanına koyduğu iPad'i işaret ederek. Bir okyanus manzarası, çarpan dalgaların sesiyle birlikte. "Bugün kasabada bir de çiftçi pazarı buldum. Kaçırdığım bir şey var mı?" Beni kendine çekti ve sarıldı. "Yavru köpekleri, çiftçi pazarlarını, okyanus manzarasını, evde uyumayı ve diğer şeyi sevdiğini söylemiştin... ah evet, *seks*."

O hatırladı. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Altın bir yıldız alacaksın," diyorum içim acıyarak. Bunun sürmesini istiyorum. Bu ana tutunmak istiyorum ama yapamayacağımı da biliyorum. Isabella ile çıplak ellerimizle balık yakalamaya çalıştığımızı hatırlıyorum, nasıl kaygan ve ıslaktılar ve parmaklarımızın arasından kayarlardı. Gerçekten bir tane yakaladığımızı sanırdık, ama kayarak uzaklaştığında inlerdik. Bu da belli belirsiz aynı şeyi hissettiriyor.

"Bunu sana daha önce de sorduğumu biliyorum ama *seni* gerçekten ne mutlu eder Ollie? Bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum." Geri çekiliyorum ve ellerimi omuzlarına koyup bakışlarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Bir an için o kadar ciddi ki cevap vereceğini sanmıyorum. Sessizliğine alışmaya başlıyorum ama yine de beni biraz tedirgin ediyor. "O kadar da karmaşık değil," diyor alçak bir sesle. "Sevdiğim insanların güvende olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Devam etmesini bekliyorum ama etmediğinde sadece başımı sallayarak anlayabiliyorum. "Bu kadar mı?"

Bana sarılıyor, elini başımın arkasına bastırıyor ve beni kendine yaklaştırıyor. Kalplerimiz senkronize atıyor. "İşte bu kadar."

Ben de "sevdiği insanlardan" biri miyim? Bu düşünce aklıma geliyor ama sormaya korkuyorum. Her şeyi fazla düşündüğümü ve bir parçamın tam da istediğim şeyin bu olmasından korktuğunu biliyorum.

Kendime bile mantıklı gelmiyorum. Kelimeleri söylediğimizi biliyorum ama beni *gerçekten* sevmesini istiyorum. Kim sevmez ki?

Ollie tarafından sevilmenin ne *anlama geleceğinden* de pek emin değilim. Boğulacak mıyım? Zincirlenecek miyim?

Benim nerede başlayıp onun nerede bittiğine dair bir anım olacak mı? İsteddiğim bu mu?

Dışarıdaki dünya tekrar içeri sızmaya başlayana kadar bir süre oyalanıyoruz. Sanırım buna dikkat etmemiz gerekecek. Bazen sadece ikimizin olmadığını unutmak çok kolay.

Ollie'nin masanın üzerindeki telefonu sessizliği bozacak şekilde çalıyor. Dün gece iPad'de gördüklerimi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Adamın soğuk, uzak sesi hâlâ kulaklarımda. Adamın merhamet için yalvarışları. Silah sesinin patlaması ve adamın cansız bedeninin yere çarpması.

Ollie'nin hiç vicdanı var mı?

"Git giyin," diyor sessiz bir komutla.

Çantamdan kıyafetlerimi çıkarıp dediğini yapıyorum ama telefonunda bir mesaj okurken yüzünün kararmasını kaçırmıyorum.

"Ne oldu?" Soruyorum, cevap için kendimi şimdiden hazırlıyorum.

Bir şeyler gitti. Tekrar.

Ollie, "Aleks kardeşini bulduklarını söylüyor, kesinlikle yaşıyormuş," diye cevap verirken sesi artık tamamen işle ilgilidir. "Henüz bize yakın bir yerde değil. Biz güvendedeyiz. Ama bugün erken saatlerde Koy'da görülmüş."

Aman Tanrım. Oluyor işte. İşin bu noktaya geleceğini biliyordum ama yine de bir gelgit dalgası şiddetiyle çarpıyor. Kalbim yere batıyor.

Ollie giyinirken yüzü okunmuyor, ilk tanıştığım soğuk, mesafeli, hesapçı kişiye sorunsuz bir şekilde geri dönüyor. Aradaki fark o kadar hissedilir ki, herhangi bir sıcaklık hayal edip etmediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Çiftçi pazarına gitmek için kasabaya gidiyoruz. Kardeşin kıcımı öpebilir." Bir tişörtü çekiştiriyor, kasları gergin. "Çok kalabalık olmadan seni götürmek istiyorum. Bırak Koy'daki adamlar işlerini yapsınlar ve onu bulsunlar." Yeşil gözleri lazerle benimkilere bakıyor. "Yakınımda kal ve sana söylediklerimi yap Renata. Anlaşıldı mı?"

Göğsümde yükselen endişeyi bastırmaya çalışırken sadece başımı sallayabiliyorum. Giyiniyorum ve saçımı dağınık bir topuz yapıyorum. Ona döndüğümde ve odadan çıktığımızda, sanki bir yeniden yerleştirme programında tanıklımışım gibi davranıyor, önümüzü kolaçan ederken beni arkasından tutuyor. Aleks'in az önce bizi burada kimsenin bulamadığını söylediğini hatırlatmaya zahmet etmiyorum. Zaten hatırlatsam da beni dinlemezdi.

Normalde, bir çiftçi pazarının canlı enerjisi moralimi yükseltirdi, ancak bugün, bir dikkat dağıtıcı gibi geliyor, kopmakta olan fırtınadan geçici bir kaçıştan başka bir şey değil.

Uzaktan biri gitar çalıyor, duygulu sesi hem güzel hem de dokunaklı. Ollie elimi tutuyor.

Pazar tezgahları taze meyve ve sebzelerle dolup taşıyor, hava olgun domateslerin ve günlük spesiyallerini sergileyen satıcıların kokusuyla yoğunlaşıyor. Çocuklar tezgahlar arasında koşuşturuyor ve tasmalı tatlı siyah bir köpek yavrusu aralarında şakacı bir şekilde havlıyor.

Taze kavrulmuş kahve satan bir tezgahın önünden geçiyoruz. Ollie kalabalığı pratik bir hassasiyetle tarama fırsatını değerlendirirken ikimize de birer fincan alıyorum. Yüz ifadesi her zamanki gibi gergin ve tetikte. Çocuklardan biri diğerinden kaçıyor ve neredeyse bana çarpıyordu.

"Sakin ol," diyor Ollie, iki elini iki yanına koyarak çocuğu dengeliyor. "Neredeyse karıma çarpıyordun."

Çocuk bembeyaz kesiliyor ve başını sallıyor. Şaşkınlıkla Ollie'ye bakıyorum ve çocuğun gördüğünü görmeye çalışıyorum - deri ceket giyen, dövmelerle kaplı, sınırları olmayan koyu yeşil gözleri olan, onun iki katı büyüklüğünde bir adam.

Neden tereddüt ettiğime şaşmamalı.

"Bir şey istiyor musun?" diye sordum. Belki çikolatalı bir kurabiye onu tatlandırır ve kenarlarını yumuşatır.

Belki de değildir.

Omuz silkiyor. "Ne yiyorsan. Meksika sokak mısırı?" "Hayır!

Nerede?"

Üç tezgâh aşağıdaki bir satıcıya çenesini sallayarak bakıyor. "*Evet.*" *Elote* tüm zamanların en sevdiğim yiyeceklerinden biri.

Tezgâhı işleten tombul ve güler yüzlü kadın bana mayonez, toz biber, cojita peyniri, misket limonu suyu ve kişnişe bulanmış ızgara mısırla dolu iki kâğıt tekne uzatıyor.

Ona iki tane 100 dolarlık banknot uzatıyor ve üstünü almasını söylüyor. "Hayır, hayır, bu çok fazla" diye başlıyor ama adam sadece başını sallıyor ve beni uzaklaştırıyor.

Bir ısırık alıyorum. Tatlar dilimde patlıyor. "Bu çok lezzetli. Beğendin mi?"

Onu konuşmaya çekmeye çalışıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Sorun değil." Omuzlarının hafifçe kamburlaştığını fark ediyorum, sanki bir şeyin ya da *birinin* üzerimize atlamasını bekliyormuş gibi.

Kalabalığın arasından geçip el yapımı takılara, ev yapımı reçel ve konserve kavanozlarına ve kokulu sepetlere bakmak için zaman ayırıyoruz.

tarçın ve karanfil potpurisi. Pazarın kenarında, müziğe en yakın tezgâhlardan bana turkuaz boncuklu bir yüzük alıyor. "Çok güzel ve zarif," diyor yüzüğü parmağıma takarken. "Tıpkı senin gibi."

Sakallı yanağını öpüyorum. "Zarif mi?"

"Mmm."

Kızarmış hamur tezgahına vardığımızda ağzım sulanıyor. "Tadına bakmak ister misiniz?" diye soruyor satıcı, bir numune uzatarak.

Elimi uzattığımda Ollie başını sallıyor. Kulağıma, "Eğer bir tane istersen, taze yapar," diyor.

"Tamam." Dudağımı ısırdım. "Evet, hadi bir tane alalım." Bir tane alıp paylaşıyoruz, ama aramızdaki sessizlik kalabalık pazardan daha gürültülü geliyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama Ollie'nin mesafeli tavrını sürdürmesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Etrafımızdaki pazar vızıldasa da, sanki kilometrelerce uzaktaymışız gibi hissediyoruz.

"Geri dönmek istiyor musun?" Sonunda sordum. "Olayların içinde olman gerekiyor, değil mi?"

Nefes verir ve başını sallar. "Sorun o değil, Renata. Kardeşlerime güveniyorum. Ama kardeşinin bizi bulmasını beklemek hoşuma gitmiyor. Yalnız ve güvende olduğumuzda onun hakkında daha farklı hissedeceğimi düşünmüştüm ama gerçek şu ki... sadece kaçınılmaz olanı erteliyormuşuz gibi hissediyorum."

Kaçınılmaz olan, kardeşimin beni öldürmeye çalışması ve yeni kocamın onun gözlerinin arasına bir kurşun sıkmasıydı. Tıpkı videodaki adama yaptığı gibi.

"Katılıyorum," diyorum. Kızarmış hamur midemin çukuruna bir kaya gibi oturuyor. "Hadi eve gidelim."

CH6PHER NINEHEEN

Rgnata

Isabella'ya "IH'S 6LRICHH," diyorum. "İyi olacaksın, nefes al."

Kasılmalar yaşıyor ve çok ama çok erken. Birkaç dakika önce banyodan çığlık atarak bize çok kanaması olduğunu söyledi. Polina korktu, yüzü soldu ve Lev için çığlık attı. Şimdi Isabella'nın yanında duruyorum, kendi korkumu kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

"Uzan," diyorum usulca, onu kanepeye doğru yönlendirerek. "Kanamanın pek çok nedeni var Isabella. Hepsi tehlikeli değil." Bir kadının vücudu karmaşıktır.

Kelimelerim sabit, ama içimde panik göğsümü tırmalıyor, kalp atışlarım kaybolan her saniyeyle birlikte gümbür gümbür atıyor. Sakin olmaya çalışıyorum ama korku beni içten içe kemiriyor.

Bir kapının açılma sesini duyuyorum, ardından ağır ayak sesleri geliyor ve birden Romanov ailesinin tüm erkekleri kapının önünde duruyor, daha doğrusu birbirlerini dirsekleyerek yoldan çekiyorlar. Lev erkeklerden oluşan duvarın arasından buldozerle geçiyor, gözleri kocaman, korkudan çılgına dönmüş ve kafaları

Doğruca bize doğru geliyor. Yüzü solgun, bana bakarken gözleri korkudan irileşmiş. "Ne oldu?" diye soruyor, sesi gergin.

Ona hızlıca bilgi veriyorum. Sesimi olabildiğince sakın tutarak, "Derhal bir hastaneye gitmesi gerekiyor," diyorum. "Bir şey olmayabilir ama emin olmamız gerek."

Birisi telefonda ambulans çağırıyor. Isabella'nın elini sıkıca tutuyorum. O çok güçlü, acımasız bir kadın ama onu hiç şu anki kadar korkmuş görmemiştim.

Onunla yatıştırıcı bir tonda, onun durumunda olsaydım birinin yapmasını dilediğim şekilde konuşuyorum, başparmağımı elinin üstünde gezdiriyorum. "Biri ona içecek bir şeyler getirsin," diyorum yüksek sesle.

Bir süre sonra Ekaterina elinde bir bardak meyve suyu ile gelir. Isabella'nın önünde yere diz çöküyor ve meyve suyunu yavaşça dudaklarına bastırıyor. "İşte, iç bunu," der yumuşak bir sesle.

Elini Isabella'nın alnında gezdiriyor ve kalbim sızlıyor. Ekaterina herkesin annesi. Çok şey gördü ve katlandı ama yine de verecek daha çok şeyi var.

Siren sesleri daha da yükseliyor, feryatları gergin sessizliği kesiyor. "Lev, buraya gel ve onun yanına otur," diyorum yukarı bakarak. "Birinizin dışarı çıkıp sağlık görevlilerini içeri getirmesi gerekiyor ki onu nerede bulacaklarını bilsinler."

Kalbim Isabella için acısa da, kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Ollie'yi erkek duvarının içinde bulmak için dönüyorum ve odadaki her erkeğin elinde bir tabanca olduğunu fark ediyorum.

"şunları," diye tıslıyorum, onlara bakarak. "Onları şimdi dışarı çıkaramazsın!"

Ollie'nin bakışları benimkilerle buluşuyor ve sanki koruma içgüdüsünden hiç şüphe etmemiş gibi dudaklarında mahcup bir gülümseme belirliyor. Sağlık görevlileri gelmeden hemen önce diğerleri de onu takip ediyor. "Bunların onu nasıl kurtaracağını sanıyorsun?" Başımı sallayarak mırıldanıyorum.

Ollie sesini alçaltarak, "Neden çılgılık attığını bilmiyorduk," diye açıklıyor. Mantıklı -Polina'nın çılgılığı herkesi gerdi ve Carlos'un yaklaşan tehdidiyle hepsi öldürmeye hazır bir şekilde buraya geldi.

Gerçekler omurgama buz gibi çöküyor - artık hayatım gerçekten bu. Sadece saklanan değil, muhtemelen dost yüzlerle karşımızda duran düşmanlarımız var.

Esir almayın. Merhamet göstermeyin.

İkisi kadın, biri erkek üç sağlık görevlisi odaya girer ve durumu hızla değerlendirir.

"Kolombiya'da ebelik eğitimi aldım," diyorum sakince. "Kanamayı açıklayabilecek bir komplikasyonu olabileceğini düşünüyorum ama emin olmamız gerekiyor. Daha fazla kan kaybetmemesi için onu hemen buraya getirmek istiyoruz."

Sağlık görevlisinin bir bakışıyla bir şeylerin ters gittiğini hissettim. İçgüdülerim alevlendi

-Bu doğru değil.

Aman Tanrım.

Bir var. Kafamı sallayıp temizlemeye çalışıyorum. Muhtemelen Ollie'nin şüpheli enerjisi bana da bulaşmıştır.

"Onu tedavi etmek için ne yapacaksınız?" Sağlık görevlilerinden birine sordum.

"Onu tedavi etmeyeceğiz hanımefendi," diyor sessizce. "Onu değerlendirilebileceği bir hastaneye götüreceğiz."

"Uzun zamandır birlikte mi çalışıyorsunuz?" Gözlerimi kısarak soruyorum. Ekaterina ve Polina bana sertçe bakıyor. Bu acil tıp teknisyenlerine sorulacak tipik bir soru değil ama içgüdülerim alarma geçmiş durumda. Burada yanlış giden bir şeyler var. Bir şeyler ters gidiyor.

Biri "Evet" derken, diğeri "Hayır" diyor.

Oda sessizliğe gömülüyor. Ollie'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı yavaşça iki sallıyorum.

"Teşekkür ederim. Bize bir dakika izin verir misiniz?" Sağlık görevlilerine "Lütfen diğer odada bekleyin" diyorum. Sağlık görevlileri ricam üzerine geri çekiliyorlar, belli ki odadaki Romanovların gazabına uğramak istemiyorlar.

Kahretsin. Onu hemen görmemiz gerek ama güvenemediğim insanlarla gönderemem. Yine de hiçbirimiz ona yardım edebilecek durumda değiliz. Ona yardım edecek

doğru araçlar ya da doğru beceriler. Karnım ağrıyor.

"Nikko," diyor Mikhail sessizce. "Neden ambulansın buraya gelişiyile ilgili güvenlik görüntülerini tekrar gözden geçirmiyorsun?"

Ollie'ye döner. "Ollie, neden gidip şu ambulansı araştırmıyorsun?"

"Onu hemen görmemiz gerek," diye ısrar ediyor Lev, sesi gergin. "Ne oluyor lan? Aşırı tepki veriyorsunuz."

Ama odanın diğer ucunda Ollie'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve tekrar başımı sallıyorum. Aşırı tepki . Yalan söylüyorlar.

"Neler oluyor?" Isabella sesi titreyerek soruyor. " oluyor?"

"Sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istiyoruz," diyorum sakın bir şekilde, sesimi sabit tutmaya çalışarak." Sadece bana güvenin."

Belki Ollie her zaman aşırı tepki vermiyordur. Belki de gerçekten büyük bir tehlike altındayızdır.

Isabella'ya meraklı bir bakış atıyorum. "Son birkaç gün içinde ne yedin ya da ne içtin?" Ona soruyorum.

Birkaç normal şey sıralıyor. "Neden?" diye soruyor, sesine korku karışıyor. "Zehirlendiğimi mi düşünüyorsun?"

"Şu anda herhangi bir şeye güvenebilir miyim bilmiyorum, Isabella," diyorum sessizce. Evet, birisi ona kramp ve kanamaya neden olan bir şey vermiş olabilir; bu kesinlikle mümkün...

Belki Carlos lanet dronu bulmuştur ve kandırıldığını biliyordur.

Belki de Carlos'un başından beri planı buydu: Birini hasta etmek, sağlık görevlilerini çağırmak ve içeri sızmak. Başka türlü buraya nasıl girecekler? Bu kaleye giremezler.

Birkaç dakika sonra Lev, "Her şey kontrol edildi," dedi. "Burada şüpheli hiçbir şey yok."

Ama bilmiyorum... Karısının güvende olmasını istiyor ama bariz olanı görmezden mi geliyor? Tekrar Ollie'ye bakıyorum.

"Nikko her şeyi kontrol edip dönene kadar bekleyin."

"Siren seslerini duydum. Sonra birkaç saniye boyunca başka hiçbir şey olmadı. Daha fazla yaklaşmadılar. Sağlık görevlileri gelmeden önce bir duraklama oldu," diyorum usulca. "O sırada bir şey olmuş olabilir."

Sağlık görevlilerini odaya geri çağırıyorum. Önümde duran sağlık görevlisine dönüyorum; uzun boylu, zayıf, sarı saçlarını sert bir şekilde topuz yapmış bir kadın. "Bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?" Onu yakından izleyerek soruyorum.

"Hayır," diyor çok hızlı bir şekilde, sesi gergin. "Onu hastaneye götürmemiz gerekiyor, hanımefendi."

Hmm. Onu tam olarak okuyamıyorum. Belirsiz biri.

Bir sonraki sağlık görevlisine dönüyorum, zar zor ayakta duruyormuş gibi görünen genç bir adam.

"Senin bir sorunun mu var?"

Gözleri irileşir. "Hayır, hiç de değil," diye kekeliyor.

Yalan söylüyor. İşaretleri hemen anlıyorum. Onu otobüsün altına atıyormuşum gibi hissederek ayağa kalkıyorum ama gördüklerimi görmezden gelemiyorum. Ollie'ye usulca, "Yalan söylüyor," diyorum.

Ollie bir gölge gibi hareket eder, sessiz ve ölümcüldür, sağlık görevlisinin boynunu kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir mengene kuvvetiyle kavrar. Isabella çığlık atar ve Lev onu tutmak için koşar.

Ollie bıçağını çıkarıyor ve bir an için adamın boğazını tam burada keseceğini düşünüyor. Ollie adamın kıyafetlerini kesip, gömleğini yırtarak çok iyi tanıdığım bir dövmeyle ortaya çıkarırken kimse nefes almıyor.

"Kartel," diyorum başımı sallayarak. "Aman Tanrım. *Nasıl?*"

Ollie diğer sağlık görevlilerine döner, hâlâ bir tanesini tutmaktadır. "Artık size zarar veremez. Bize neler olduğunu anlat."

Kadınlardan biri başını sallıyor, yüzü solgun. "Ortağımızı yolcu koltuğunda bulacaksınız," diye kısık bir sesle söze başlarken Nikko tekrar içeri dalar. "Ambulansta bir rehineleri var."

"Diğerlerine güvenebilir miyiz?" Lev soruyor, sesi gergin.

Ollie haini boynundan kavradı. "Onu yakaladım." Onu sarsar. "Yanında başka biri var mı?"

"Hayır!" diye bağıyor adam ama yalan söylediğini anlayabiliyorum. Ollie'ye döndüğümde midemin bulandığını hissediyorum. "Yalan söylüyor."

"Burada kime güvenebiliriz, Renata?" Lev, kocaman gözleri bana kilitlenmiş bir halde konuşuyor.

"İki kadın. Onlar gerçek sağlık görevlileri. Onlarla git, Lev. Biriniz-Mikhail? Nikko? Biri onlarla gitsin."

Ollie bu adamı sorgulayacak ve benim de ona yardım etmek için burada olmam gerek. Hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Isabella

için. Ollie için. Benim için.

Isabella'yı toplayıp bir sedyeye yerleştiriyorlar. Onu ambulansa götürüyorlar ve içinde bulunduğumuz tehlikenin soğuk gerçekliği omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Ambulans bile çağırıp güvende olamayız. Ne yapacağız? Bunu nasıl atlatacağız?

Ambulans ayrılıyor ve Romanov ailesinin parçalanmış kalıntıları önümüzde duruyor. Mikhail çenesini Ollie hariç herkese doğru salladı. "Silahlarınızı alın ve benimle gelin," diyor, sesinin tonu beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Renata, bizi yalnız bırak."

Adam çılgık atıyor, merhamet için yalvarıyor. Ollie'nin otel odasında oynattığı videoyu hatırlıyorum, adamın ses tonu tanıdık geliyor. Acı çekerek öleceğini bilen bir adamın umutsuz yakarışları.

Ollie, "Herkes buradan defolsun, Renata kalıyor," diye bağıyor.

Mikhail ağzını açar ama Ollie onun sözünü keser. "İnsanların yalan söylediğini anlayabilir. Bu işlerin çok daha hızlı ilerlemesini sağlayacaktır." Mikhail Ollie'nin talebini düşünürken yüzü kararır ama sonunda kabul eder ve odadan çıkar.

"Ollie," diyor Ekaterina sessizce, odadan güzel yüzünü buruşturarak, "Lütfen haliya dikkat et. Daha yeni canım."

"Tanrım," diye mırıldandı Ollie. "İşte bu yüzden diğer odalar beton." Birkaç dakika içinde sadece üçümüz kaldık -Ollie, hain ve ben.

Ollie kardeşlerinden birini ihtiyacı olan alması için gönderdi ve birazdan dönecek.

Adamı yakalar ve eli boynunda, yüzü duvara dönük bir şekilde iter. Adamın yüzü morarır ve elleriyle sonuçsuzca vurmaya başlar. Ollie vurdumduymazdır, yüzü boş, duygusuz bir maskedir.

Öfkemi toplamaya çalışıyorum. Bu pislik Ollie'ye ulaşmak için en iyi arkadaşımı kullandı. Sevdığım adamı öldürecekti. Ama şimdi bile, mantıksal olarak bunun doğru olduğunu bilsem de, tanık olmak üzere olduğum şeyi bildiğim için midem bulanıyor.

Ollie benim kocam. Defalarca insanları acımasızca incitti ve ben bunu gördüm. Cinayet işledi. Elleri kanla lekелendi. Kolombiya'da bile yalnız kurt, sessiz kurt, New York'ta yaşayan ve acımasız, kanlı bir intikam almaya gelen Rus kökenli bir adam hakkında fısıltılar vardı. LSD'de tanıdığım en büyük, en güçlü adam ondan korkuyordu.

Herkes ondan korkuyordu.

Ondan korkuyorum.

"Burada kal," diyor adamı odanın bir köşesine sürüklerken. "Yanımdan ayrılmayacaksın Renata, ama her şeye tanık olmanı istemiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve bana ne kadar sessiz ve nazikçe dokunduğunu kendime hatırlatıyorum. Elleri olabildiğince yumuşak ve şefkatli. Ya ona ihanet edecek bir şey yapan ben olsaydım? Benim yaptığımı düşünmesinin üzerinden çok zaman geçmedi.

Gözlerimi kapatıp kulaklarımı tıkıyorum ama adamın çığlıklarını, Ollie'nin sert sesini ve indirdiği darbeleri tamamen engelleyemiyorum. Onu tekrar sürüklediğinde gözlerimi açıyorum. Ollie soğukkanlılıkla hareket ediyor.

hassas, gölgeleri çekiyor. Geniş omuzları, tek ışık kırıntısını engelleyecek şekilde yükseliyor. Acımasız bir verimlilikle adamı bir sandalyeye bağlıyor, ipler etini o kadar derin kesiyor ki taze kan lekeleri oluşuyor.

Yüzü morarmış ve şişmiş, çok sayıda çürük nedeniyle kanıyor ve bu da onu tanımayı zorlaştırıyor.

Onu tanıyor muyum?

Ollie sakın ve metodik bir şekilde onun etrafında dönüyor.

"Onu tanıyor musun, Renata?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda dehşet verici bir tanıma şoku yaşıyorum.

"Evet," diye fısıldadım. "Carlos'la aynı okula gidiyordu ama adını hatırlayamıyorum."

Ollie gözlerini kısarak, "Adının ne olduğu önemli değil," diyor. Başparmağını kocaman bir bıçağın kenarında gezdirirken sakinliğini koruyor. Nefes almaya çalışıyorum, kendime bunun gerekli olduğunu, ileriye dönük barışçıl bir yol olmadığını hatırlatıyorum. Ama safra hala boğazımda yükseliyor, önümde ortaya çıkmak üzere olan sahnenin keskin bir hatırlatıcısı.

Ollie adamın önüne geçip başını yana eğerek onu biyoloji laboratuvarındaki bir numuneymiş gibi inceliyor. Gözlerindeki o soğuk bakışı daha önce defalarca görmüştüm, iliklerime kadar ürperten o bakışı. Hakkında fısıldaştıkları Ollie bu işte, hiç acımadan ve tereddüt etmeden intikam alan.

"Seni buraya kim gönderdi?" Sesi alçaktı ama tehdidi açıktı. Adam inliyor, başını güçlkle kaldıracabiliyor ama Ollie onu tutup yukarı bakmaya zorluyor.

"Carlos muydu? Söyle bana."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum!" diye hıçkırır adam.

Ollie küçümseyerek mırıldanıyor: "Lanet olsun, bırak da sorguya çekilip altına sıçmayan bir tip olayım," diyor. "Kolombiya sokaklarında kasıla kasıla dolaşırken büyük, sert bir adamsın, değil mi? Ama burada, sana karşı sadece ben varken, bir çocuksun." Omuz silkiyor. "Kardeşlerim burada bile değil."

Adamın gözleri vahşî ve çaresiz. "Bize ihanet ettiğini biliyor," diyor bana alaycı bir ifadeyle. Ollie ona öyle sert bir yumruk indiriyor ki adamın başı geriye düşüyor ve ellerinin çatırtısını kemiklerimde hissediyorum. İrkildim.

"Kim?"

Adam çenesini sıkıyor ve cevap vermeyerek arkasını dönüyor. Ollie'nin yüz ifadesi değişmiyor. Ollie'nin bıçağı loş ışıktaki acımasız bir hassasiyetle parlıyor, hızlı ve ustaca bir vuruşla eti kesiyor. Merhamete yer yoktu. Ardından gelen çığlık havayı yırtıyor.

"Halı, Ollie," diye fısıldıyorum.

Ollie adamın sandalyesini şiddetle yana iterken, kapıya giden kiremitli yol düşen kanı zorlukla yakalıyor.

Ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Ben bu hale mi geldim? Şiddete karşı bağışıklık kazanmış ve bir erkeğin hayatından çok Ekaterina'nın halısıyla mı ilgileniyorum?

"Nerede o? Bundan sonra ne planlıyor?"

Adam ağzının kenarından kan damlarken, "Ben hiçbir şey bilmiyorum!" diye kekeliyor. Gözleri korkudan çılgına dönmüş, sanki müdahale etmemi umuyormuş gibi Ollie'den bana bakıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum, bakışlarına karşılık veremiyorum çünkü içten içe bunun nasıl biteceğini çok iyi biliyorum.

"Doğruyu mu söylüyor, aşkım?" Ollie bana soruyor.

Başımı sallamak zorundayım. Adamın gözlerinin içine bakamıyorum. "Hayır, tabii ki," diye fısıldıyorum.

Ollie'nin bıçağı cerrahi bir hassasiyetle hareket ediyor, eti kesiyor, tendonları koparıyor. Adamın çığlıkları çaresiz hıçkırıklara dönüşüyor.

"Anlat bana."

Vücudu sanki acıdan kaçmaya çalışıyormuş gibi bağlara karşı sarsılıyor ama Ollie'den kaçış yok.

Kendimi Ollie'nin ellerinin çalışma şeklini izlemeye zorluyorum, kontrollü- sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi ve elleri saf bir şekilde çalışıyor.

kas hafızası. Bıçağı bükme ve tekrar yerleştirmeden önce kaldırma şekli neredeyse cerrahi bir klinik gibi.

Bu sadece cevap almakla ilgili değil, bu adamın bu süreçte mümkün olduğunca acı çekmesini sağlamakla ilgili.

"Ollie," diye fısıldıyorum. Sesim kesiliyor. Beni duymuyor ya da belki de duyuyor ve umursamıyor. Çok ileri gitmiş, kendini önündeki işe adanmış.

Adam sonunda kırılır, hıçkırır hıçkırır isimleri, yerleri, durması için her şeyi söyler. Ama Ollie durmuyor. Yavaşlamıyor bile. Tek yapabildiğim, sevdiğim adamın gözlerimin önünde bir canavara dönüşmesini midem bulanarak izlemek.

Gözlerimi kapatıp her şeyi engellemeye çalışıyorum - yok olan etin mide bulandırıcı gürültüsünü, kanın akışını, adamın çığlıklarını - ama yapamıyorum. Ollie böyle biri. Sevdiğim adam bu. Ve bana ne kadar nazikçe dokunursa dokunsun, okşamaları ne kadar yumuşak olursa olsun, adımı ne kadar hafifçe fısıldarsa fısıldasın, bu onun beni her zaman rahatsız edecek yanı.

Bana dönüyor ve mide bulantısını ya da korkuyu görmüş olmalı çünkü tavrı bir anlığına yumuşuyor. Elini sildi, maske katilin altındaki adamı görmeme izin verecek kadar kaydı. "İyi misin Renata?" Sesi yumuşak, ama gözleri yine sertleşmiş çelik gibi, bu şiddetin onun kimliğinin öfkeli bir parçası olduğunu hatırlatıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Yüzü düşüyor. "Yalanları tespit edebilen tek kişinin sen olduğunu sanıyordum ama ben bile bunun doğru olmadığını biliyorum."

Sertçe yutkunuyorum. "Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum.

Endişeli bir bakışla ellerini bir beze, az önce birine acımasızca işkence eden bir adamdan ziyade yağ değişiminden sonra ellerini silen biri gibi siliyor. Elini bana doğru uzatıyor ve omzuma koyuyor. Şansıma, *bu* sefer irkilmiyorum.

"Git Renata," diyor usulca. "Burada işimiz neredeyse bitti."

Adamı önünde dik tutuyor ve bir soru daha soruyor. "Carlos nerede?" Ollie'nin sesi alçak, ölümcül bir sakinlikte, her hecesi cevap hemen gelmezse acı vereceği vaadini taşıyor.

"O burada," diyor adam hıçkırıklar içinde. "O burada. Artık çok geç."

Sandalyeye ölü gibi yığılıyor. Kulaklarımda kan çınlıyor ve damarlarımda buz atıyor. Telefonunu çıkarıp Mikhail'i arayan Ollie'ye bakıyorum. Ollie'nin az önce odanın fayans döşeli yolundaki sandalyede oturan cesetten aldığı tüm bilgileri aktardığı Rusça, telaşlı ve yoğun bir konuşma yapıyorlar. Halı tertemizdir, hiçbir yerde bir damla kan yoktur.

Mikhail, "İhtiyacımız olan şey elimizde," diyor. "Herkesi kilitleyin."

CH6PHER HWENHY

Ollig

O BURADA. Amerika'da. Koyda. Ya da daha kötüsü, tam burada, lanet olası evimizde.

Telefonum hâlâ elimde, az önce kardeşimle yaptığım konuşmanın sözleri kulaklarımda yankılanıyor.

Herkesi kilitleyin.

Emir verildi. Protokoller saat gibi tıkr tıkr işliyor ama hiçbirinin önemi yok çünkü o zaten burada.

Eğer kardeşimi tanıyorsam, Isabella'yı hastaneden bir doktorla birlikte geri getirmiştir bile. Ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü yıllarca kaçınmaya çalıştığım tek şey şimdi yüzüme bakıyor: düşmanımız bize geldi. Yaptığımız her şey, eğitimini aldığımız her şey, güvenlik protokolleri, hepsi alevler içinde kaldı. Evimizde olabilir ve çok geç olabilir.

Öldürdüğüm adamın yığılmış cesedine bakıyorum, keşke biraz yavaşlasaydım diyorum. Daha fazla detay istiyordum. Son sözleri kafamda bir ölüm çanı gibi çınlıyor.

O burada. Artık çok geç.

Ve o anda dehşete kapıldım. Kendimi bir kenara itmek için eğittiğim türden soğuk, iliklerime kadar işleyen bir korku... İlk başta bana o kadar yabancı geliyor ki tanıyamıyorum. Ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer Renata var.

Ona bakıyorum - yüzü solgun, gözleri uzak ve boş - ve ellerimi lekeleyen her damla kanla onu parça parça kaybettiğimi biliyorum. Az önce yaptığım ve onun tanık olduğu şeyin dehşeti yüz hatlarında yazılı. Onu bundan, olduğum canavardan uzak tutmalıydım ama yapmadım. Her şeyi görmesine izin verdim, kanı, vahşeti, içimde kaynayan lanet karanlığı. Her şeyi görmesine izin verdim ve bu ilk kez olmuyor. Onun kanını hâlâ ellerimde ikinci bir deri gibi hissedebiliyorum ve bir parçam bundan daha fazlasını hissedebilmeyi diliyor.

Bütün zamanımı bu saçmalığa harcıyorum. gerek.

"Ne demek istediğini bilmiyoruz," diyorum, sesim soğuk, uzak, sanki tepedeki bir hoparlörden geliyormuş gibi neredeyse bedensiz. Uzanıp onu kendime çekmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama yapamıyorum çünkü artık buna inanmıyorum. En kötüsü kapımıza kadar geldi - Carlos bizi buldu ve Renata'yı, onu koruyacağıma yemin ettiğim şeye maruz bıraktım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda her şeyi görüyorum; şüpheyi, korkuyu, asla değişmeyeceğimi fark edişini. Başta bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Benden çok korkuyor.

"Bu da ne demek?" diyor, çökecekmiş gibi görünse de kalan gücünü toplamaya çalışıyor. Bu gece çok şey yaşadı. Önce Isabella'nın korkusu. Sonra, sağlık görevlileri geldiğinde evimizin güvenliğinin delindiğini fark etmesi. Bir adamı bıçakladığıma ve kanlar içinde yere yığıldığına şahit oldu. Her şeyi gördü.

Eğer bir şey varsa, bin kesikle ölmek gibi hissettiriyor. Beni en kötü halimle defalarca gördü.

"Bilmiyorum." Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldık.

Aramızdaki sessizlik boğucu ve tek düşünebildiğim, yapmamak için yola çıktığım şeyi yaptığım.

Aşık olmamam gerektiğini biliyordum. Buna sahip olabileceğimi, bunu hak ettiğimi düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Çünkü gardımı indirdiğim an, olabilecek en kötü senaryo gerçekleşti. Sevdığım tek insanı, tek kadını, içimde kuduran şeytana maruz bıraktım. Ve şimdi, onu koruyamıyorum bile.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, kelimelerin içi boş çünkü ne için özür dilediğimi bile bilmiyorum. Aşık olduğum için mi? Onu koruyamadığım için mi? İçimdeki karanlığı görmesine izin verdiğim için mi? Onu korumadığım için - ondan, benden?

Ama kelimeler havada asılı kalıyor-çok az, çok geç, tutulmayan bir söz. Ona uzanıyorum ama o geri adım atıyor, aramızdaki mesafe büyüyor. Bir çatlak olarak başlayan şey bir uçuruma dönüşüyor. İşte o zaman anlıyorum. Tüm bu durumun olası en kötü sonucu yüzüme bakıyor.

"Renata," diye yalvarıyorum, sesim çığ. Ne istediğimi bile bilmiyorum - bağışlanma, bir şans, onun elimden kayıp gitmesini engelleyecek herhangi bir şey.

"Onu bulmalıyız," diyor fısıltıyla, yüzü çarşaf gibi bembeyaz. Dudakları bile solgun görünüyor.

"Yapacağız."

"Burada mı?" diyor o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Bunu kastettiğini varsaymak zorundayız. Koy'u kastetmiş olabilir ya da öleceğini bildiği ve içimize korku salmak istediği için bizi korkutmak için bir şeyler söylüyor olabilir ama söylediklerinin doğru olduğunu varsaymak zorundayız." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu omuzlarından tutuyorum.

"Gerçeği söyle. Şimdi söyle bana. Seni neyle tehdit etti?"

Başını sallıyor. Sanki Renata elimden kayıp gidiyor ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Sonsuz bir kabus gibi, sevdiğim kadına ulaşamıyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar hızlı koşarsam koşayım, ne yaparsam yapayım onu tutamıyorum, parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Anılar üzerime çöküyor - onu güvende tutmak için verdiğim her söz, birlikte bir geleceğe dair fısıldanan her hayal. Şimdi yalan gibi geliyorlar. Kendime söylemek zorunda kaldığım yalanlar çünkü olduğumdan daha fazlası olabileceğime inanmak istiyordum. Onun sevgisine layık bir adam olabileceğime. Ama ben o adam değilim, hiç olmadım ve olmayacağım da.

"Onu bulacağız. Bulmak zorundayız."

CH6PHER HWENHY-ONE

Rgnata

Ben SH6RE 6H OLLIE-HY koruyucusuyum. Canavar. Benim kocam.

Gerilim o kadar yoğun ki beni boğuyor. Yıgılmış adamın başında duruyor, ellerinde kan var ve yine de bir şekilde boğuluyormuş gibi hisseden benim.

Ölmüş mü? Bilemiyorum. Belki artık bir önemi bile yoktur. O sadece bir araçtı, evlendiğim adam tarafından cezalandırıldı. Sevebileceğimi sandığım adam.

O bir amaç için bir araçtı ve Ollie yapması gerekeni yaptı - geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu kovdu.

Adamın çılgınlıkları hâlâ kafamın içinde yankılanıyor, her biri içime saplanan bir hançer gibi. Ollie'nin yüzü kontrollü bir maske gibi, ama gözlerinde yalvarır gibi bir ifade var. Gözlerini kırıştırıyor ve hayal ettiğim insanlık yok oluyor. Beklediğim karanlığın yerini, görmezden gelmek için çok uğraştığım acımasızlık alıyor.

Tedirginlik karnımda soğuk, sert bir düğüme dönüşüyor.

O burada. Artık çok geç.

Omurgamı bir ürperti sarıyor, endişem zihnimi kemiriyor, en derin korkularımdan besleniyor. "Bu ne anlama geliyor?" Diye soruyorum ama kelimelerin tadı acı geliyor. Artık cevabı isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Her hareket ölüm fermanı gibi geliyorsa bir sonraki adımın ne anlamı var?

Ollie doğruldu, yalnız kurt, benim için dünyayı parçalayacak olan koruyucu. Ama güvenlik sözü verirken bile merak ediyorum. Tehdit dışarıda değil de tam önünde duruyorsa ne olur?

Sadece üç kişiyi sevdim. Isabella, Carlos ve Ollie. Bu dünyada yürüyen en dengesiz, en acımasız üç insan. Bu benim hakkımda ne söylüyor? Neden dokundukları her şeyi yakanlara yöneliyorum?

Benim neyim var böyle?

"Önce kimin hala burada olduğunu değerlendireceğiz. Sen. Annem ve kız kardeşim. Lev ve Isabella hastanede ve diğer herkes evlerine gitti. Sonra Aleks'le temasa geçeceğim. Nerede olduğunu öğrenmemiz gerekiyor." Parmağının bir işaretiyle beni kendine yaklaştırıyor. İstemesem de ona bir adım daha yaklaşıyorum. Başka bir adamın kanının kokusu hâlâ üzerinde.

Direnışim karşısında Ollie'nin ifadesi değişiyor, az önce benim için gösterdiği endişe parmaklarının arasından bulutlar gibi kayıp gidiyor. Belki de bu sadece bir yanılsamaydı, tutabileceğimi sandığım bir şeydi. Gözleri soğuk ve acımasız, duruşu sert. Sevdiğim adam gitmiş; soğuk, hesapçı bir katil karşımda duruyor.

"Seni güvende tutmam gerek," diye emrediyor Ollie, sesi soğuk ve her türlü teselliden yoksun. Sesinde şefkat ya da güvence yok, sadece emir var. Şu anda o benim kocam değil, emir veren bir general.

Olanların gerçekliği içime yerleşirken yutkunuyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Güvende değiliz. Bize musallat olan adam bizi buldu ve kaybedecek zamanımız yok. Tek kurtuluşum şu an karşımda duran adam.

"Herkesin güvende olduğundan emin olurken söylediklerimi harfiyen yapacaksın," diyor sert bir şekilde. Soğuk. Benimle askerlerinden biriymişim gibi konuşuyor ama ben onun adamlarından biri değilim, karısıyım ama şu anda umurunda değilmişim gibi görünüyor.

Başımı sallıyorum. Önemli olan bana söylediklerini yapmak ve güvende olduğumuzdan emin olmak.

"Bana emir yağdırmaya devam et Ollie," diye çıkıştım, sesim öfkeyle gerilmişti. "Kulağıma tatlı sözler fısıldamaya devam et ve bunun seni ne kadar ileri götüreceğini gör."

"Renata," diyor hırlayarak, sabrı tükenmiş bir halde. "Terbiyeli ol. Yap beni şu anda test etme."

Dişlerimi sıkıyorum çünkü bir parçam onun haklı olduğunu biliyor. Bunun yeri ve zamanı değil.

Kolumu sıkıca kavradığı için başka seçeneğim olmamasına rağmen onu odadan çıkarken takip ediyorum. Devam etmek için kendimi zorlarken bacaklarım jöle gibi oluyor. Zihnim hızla çalışıyor, her şeyi anlamaya çalışırken düşüncelerim kontrolden çıkıyor. Bir kale gibi hissetmem gereken ev bir tuzak gibi geliyor, döşeme tahtalarının her gıcırtısı ve dışarıdaki rüzgârın fısıltısı beni zıplatıyor. Neyse ki ikinci bir odada toplanıyoruz, çünkü oturma odasının yanındaki odada hâlâ kanlar içinde bir adamın cesedi duruyor... ya da ölü.

Ollie pencerenin yanında durmuş, eli silahının yanında dışarıdaki araziye tararken herkesin yüzüne gerginlik kazınmıştır.

Ekaterina ona yakın duruyor, parmakları tişörtünün eteğinde gergin bir şekilde dolanıyor. "Renata," diyor nazıkçe, "iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve cevap vermiyorum.

"Ne oldu?" Polina soruyor, yüzü solgun.

"Her şeyi kilit altına ," diye çıkışıyor Ollie, sözleri kesik ve keskin. Çoktan komutan moduna geçmişti, bana daha önce gösterdiği sıcaklık soğuk hesaplama katmanlarının altına gömülmüştü. "Evin güvende olduğundan emin olana kadar kimse ayrılmayacak. İçimize sızan adamı sorguladım. Bana Carlos'un burada olduğunu söyledi."

"Burada mı?" Polina'nın sesi titriyor, yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir korku maskesi. Hepimiz bunu hissediyoruz - Carlos'un etrafımızdaki duvarların içinde olabileceğine dair dile getirilmeyen bir korku.

Ollie neşesiz bir şekilde gülüyor. "Ne yazık ki buraya kadar gelebildik. Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Polina ve ben baktık.

"Ondan daha fazla bilgi alamadım. Bildiğim kadarıyla New York'tan bahsediyor olabilir." Duruşu bana bunun doğru olduğuna inanmasının mümkün olmadığını söylüyor.

Ama hepimiz en büyük tehdidin onun bu evde olması olduğunu biliyoruz. Polina bir silah çıkarırken "Getir onu," diyor.

"Bunu sana kim verdi?" Ollie soruyor.

"Bu ailede sadece erkeklerin silah taşıdığını mı sanıyorsun? Nerelerdeydin sen? Ah, doğru ya. Moskova. Paris. Kolombiya. Tahmin et ne oldu, kardeşim? Sen dünyayı gezerken Isabella bize kendini savunma eğitimi verdi ve Harper da geçenlerde bize atış dersleri verdi."

Harper'ın silah kullanmada usta olduğunu duydum ve onlara silah kullanmayı göstermesine bayıldım.

Sırada ben varım kızlar.

"Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" Ollie soruyor. .

Benden, kız kardeşinden ve annesinden aynı anda gelen öfke sesi, küçük bir çocuk gibi ellerini havaya kaldırmasına neden oldu. "Tamam, tamam. Sadece taşaklarım sağlam bir şekilde gitmek istiyorum, teşekkürler."

"Bir daha böyle bir şey söylersen sana bu silahı kullanmakta ne kadar iyi olduğumu gösteririm!" Polina ona ters ters bakarak şöyle der.

"Hangi kısmı?" diyor. "Silahı kullanma kısmı mı yoksa taşaklarımın sağlam olması mı?"

"Evet," diyor.

"İyi, demek silah kullanmayı biliyorsun," diye mırıldandı. Bizim için endişelendiğini bilmesem hıyarlık ettiğini düşünürdüm. "Anne?" dedi.

"Polina kadar iyi değilim," diyor. "Ama beni içinden ıkamayacağım bir kısıkaca alabilecek kimse yok." Ona tatlı tatlı gülümsüyor.

Gözleri hafifçe açılıyor. O çok belalı. Ollie

bana döndü. "Renata?"

"Derslere daha yeni başladım ama Isabella abuk öğrenen biri olduğumu söylüyor," diyorum. Her nasılsa, annesi ve kız kardeşinin yanında olmak bana farklı, daha büyük bir şeyin parçası olduğumuzu hatırlatıyor. Bu aileyle gerçekten bir olmanın nasıl bir şey olduğuna dair küçük bir fikir ediniyorum.

"Her şeyi kilitlememiz gerekiyor," diyor Ollie. "Aleks biyometrik işaretleri kontrol . İçeride ve dışarıda tam bir tarama istiyorum."

Telefonunda Rusça acele bir konuşma yapıyor.

"Sığınaktalar mı?" Ekaterina sessizce sorar. Ollie ona kısa bir baş selamı verir.

"Bu evin içinde mi?" Buraya nasıl geldiğini değil, burada olup olmadığını soruyor. Gözlerindeki korkuyu, Polina'nın ona sarılışını görüyorum ve bunun ilk kez başlarına gelmediğini biliyorum. Soru havada asılı duruyor, hepimizin hissettiği dile getirilmemiş dehşet yadsınamaz. Eğer o bu evdeyse hepimiz kolay hedefiz ve bundan nefret ediyorum.

Ollie neredeyse mekanik bir şekilde konuşur. "şimdi tarama yapacağız. şimdilik herkes bu odada kalsın. Kimse tek başına bir yere gitmeyecek."

"Ne kadar süre için?" Polina sorar.

"Ne kadar sürerse," diye tersliyor

Ollie.

"Rahatla, Ollie. Sevdiğin kadının burada bizimle olduğunu biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. Tahmin et bunu başka kim biliyor?"

Dudaklarını birbirine kenetliyor ve cevap vermiyor.

Polina ondan uzaklaştığında gözlerinde yaşlar parlıyor. Ekaterina bir kolunu ona doluyor, kulağına Rusça gibi gelen bir şeyler fısıldıyor ama onun gözlerindeki korkuyu da görebiliyorum. Artık sadece ben değilim.

Hepimiz, Carlos ve Romanovlar arasındaki çarpık oyunda hiçbirimizin ikincil hasar olmamasını sağlıyoruz.

Odanın dışından gelen ani bir gürültü beni zıplatıyor, ama bu sadece Aleks'in evi taramasından dönmesi. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor.

"Ben bir şey görmüyorum. Her odayı kontrol ettim. Zorla girildiğine dair bir iz yok ve burada bizden başka kimse yok. Eğer buradaysa, saklanmakta çok iyi."

"Çünkü burada değil," diye ekliyor Viktor, sesi sinirli. "Bu evde birinin olduğuna dair hiçbir belirti yok. Bunu sadece bizi korkutmak için söyledi."

Ollie rahatlamış görünmüyor, sanki onlara inanmamış gibi. İfadesi sert ve okunmaz bir şekilde kaldı. "Ben ikna olmadım. İşimi şansa bırakmayacağım. Ben emin olana kadar kilitli kalacağız," diye emrediyor Ollie, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. Gölgeleeri avlamak için bu evin her köşesini didik didik edene kadar tatmin olmayacaktır.

"Ne yapacaksın?" Polina sorar.

"Zaten kontrol ettim ve size bu evde başka birinin olduğuna dair hiçbir kanıt olmadığını söyledim. Koy'da olmalı. Bunu biliyoruz."

Ollie, "Toschi ile temasa geç" dedi. Kimmiş

o?

Her zaman olup bitenlerin sadece yarısını görüyormuşum gibi mi hissedeceğim?

," diyor Ollie. "Koy'da ama yerini kimseye söylemedi."

"İyi o zaman. Herkes burada kalsın. Onu bulacağız."

"Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu," diyor Aleks, belli ki hayal kırıklığına uğramış. "Bunu göremiyor musun?"

"Ne yapmamı isterdin?" Ollie patlar. "Renata'nın peşinde olduğunu biliyorsun."

Kardeşleri, kimsenin onunla mantıklı bir şekilde konuşamayacağını anladıklarında ayrılırlar.

Saatler geçer, her biri bir öncekinden daha bitmez tükenmez hissettirir. Polina ve Ekaterina havayı küçük sohbetlerle yumuşatmaya çalışıyorlar ama onlar bile sonunda sessizliğe gömülüyorlar. Hepimiz buradayken, gerginken, bir sonraki anın ne getireceğini merak ederken konuşmaya zorlamak anlamsız görünüyor.

Sonunda Ollie pes eder. "Burada olduğuna dair hiçbir kanıt yok," diyor hissedilir bir isteksizlikle. "Ama işimi şansa bırakmayacağım."

"Şok edici," diye mırıldanıyorum içimden ve Polina'nın gülümsemesine neden oluyorum ama Ollie'nin gözleri benimkilere kayınca bu gülümseme çabucak kayboluyor. Şu anda bile, etrafımızda dönen tüm belirsizlikle birlikte -benim kim olduğum, onun kim olduğu hakkında- bakışlarında, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen tehlikeli bir kenar var.

Oh, Ollie.

"Neden sen ve Renata misafir odasına geri dönmüyorsunuz?" diye nazıkçe önerdi Ekaterina. "Söz veriyorum, Polina ve ben siz bize yeni talimatlar verene kadar burada, evde kalacağız."

Çenesi sıkılıyor, dişleri gıcırıyor. Şu anda onunla yüzleşecek kadar aptal olan herkese sadece acıyabilirim. O kadar gergin ki kırılmak üzere olan bir yay gibi.

"İyi." Keskin bir şekilde nefes verir. "Aleks-"

"Evdeki biyometrik geri bildirimleri sürekli izliyorum," diye araya giriyor Aleks, ses tonu klinik. "Hepinizin dinlenmeye, yemeğe ve suya ihtiyacı var."

Ollie tereddüt ediyor, sonra elime uzanıyor. Görmemiş gibi yapıp onun önüne geçiyorum. Dar kafalı olmak istemiyorum ama şu anda ona dokunmak da istemiyorum.

Onu sevdiğim gerçeğiyle henüz yüzleşemedim. Karanlığı, acımasızlığı, soğuk, hesapçı katili. Ama sevgiyle korkuyu nasıl ?

Şimdi onunla yalnız kalma düşüncesi, gözlerindeki soğukluk ve yapabileceğini bildiğim şiddetle yüzleşmek çok fazla.

Ben uzaklaşıyorum. O da bana izin verdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor sert bir fısıltıyla.

"Bana söylediğin yerde," diye karşılık veriyorum, öfkem alevleniyor. "Bu konuda başka seçeneğim var mı?"

"Hayır, bu tartışmaya açık değil. Benimle kalıyorsun."

"Peki ya istemezsem?" Meydan okuyorum, yerini öfkeye bırakmadan önce gözlerinde kısa bir süre parlayan acıyı izliyorum. "Kahretsin, Renata. Seni güvende tutmaya çalıştığımı göremiyor musun?" Sesi kaba bir fısıltıya dönüşüyor, hayal kırıklığı çok açık. "Bunu neden göremiyorsun?"

"Yapabilirim ama senden güvende olduğuma dair bir yanılsama içinde değilim Ollie." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor, havada bir ölüm çanı gibi asılı kalıyor. Vurulmuş gibi geri çekiliyor. Belki de sonunda onu etkilemeyi başardım çünkü ilk kez gözlerinde öfke ve soğuk hesapların altında gömülü bir acı görüyorum.

"Burada kalmak istemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. "Sen böyleyken olmaz."

"Ne gibi?" diye soruyor, sesinde tehlikeli bir karanlık var. Cevap

vermiyorum.

Sessizce yürüyoruz ve acaba çok mu uzaklaştı - soğuk komutan rolüne geri dönemeyecek kadar derinden mi yerleşti diye merak ediyorum.

Odaya ulaştığımızda kapıyı açıyor, içeri giriyor ve beni de peşinden içeri çekiyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve beni kapıya doğru bastırıyor, dudaklarımı şiddetli, umutsuz bir öpücükle yakalıyor. Vücudum bana ihanet ediyor, onun dokunuşunun sıcaklığı altında erirken kemiksiz kalıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Sanki yaşayacağımız tek gün bugünmüş gibi, yarına dair hiçbir vaat yokmuş gibi öpüyor beni. Sanki olduğu kişi için af diliyormuş gibi öpüyor beni. Sanki beni seviyormuş gibi öpüyor ve bu kalbimi ikiye bölüyor.

"Carlos'tan hiçbir iz bulamamış güvende olduğumuz anlamına gelmez," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sesi gergin.

"Hiç mıyız?" Sabit tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sesim titreyerek soruyorum.

"Tabii ki yapacağız," diyor ama ben istemesem de kabadayılığın altındaki yalanı duyuyorum.

Hayır, asla güvende olamayız. Her zaman bizi tehdit eden bir şeyler olacak. Her zaman tetikte olmamız gerekecek ve ben bundan nefret ediyorum. Kaçmak istiyorum. Buradan uzaklaşmak istiyorum. Ve eğer bunun mümkün olan en zayıf tepki olduğunu düşünmeseydim, yapardım.

"Renata," diyor, sesi yumuşuyor, yeniden şefkatli bir hal alıyor. Bu şekilde olmasını istemiyorum - böyle olduğunda karşı koymak çok daha zor.

Neden ona karşı koymaya çalışıyorum ki?

Hayatımı kendimi savunmasızlıktan koruyarak geçirdim. Buna mecburdum. Öyle yapmasaydım asla bu kadar ilerleyemezdim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Konuş benimle."

"Bilmiyorum, Ollie. Korkuyorum. Ve bu sadece Carlos'la ilgili değil."

Gözlerini kapatır ve burnundan nefes alır. "İlerlemenin bir yolunu bilmiyorum. Benden korkmaman gerektiğini sana nasıl göstereceğimi bilmiyorum." Başını sallıyor. "Kim olduğuma yardım edemem."

"Biliyorum!" Ağlıyorum, sesim kırılıyor. "Bunu bildiğimi anlamıyor musun? Ama sihirli bir değnek sallayıp başka biri olamam."

"Ben de yapamam!" diye karşılık verir.

Haklı bir nokta ve bunu biliyorum. Kendimi geri çekmeye, inatçı bir çocuk yerine bir yetişkin olmaya çalışıyorum. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor."

Sonunda nefesini dışarı üflüyor. "Aleks hepinizin yemeğe, suya ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi."

"*Sen* de öyle."

"olduğunu ve senin peşinden geldiğini bildiğim için uyuyamıyorum!"

Başımı salladım. "Mecbur kalacaksın. Ne yapacaksın, beş gün boyunca dumanla mı çalışacaksın? On gün mü? Bir ay, ne gerekiyorsa?"

İnliyor, hayal kırıklığı içinde bir nefes daha üflüyor. Odanın köşesinde duran ve daha önce fark etmediğim küçük bir buzdolabına doğru yürüdü. "Burada acil durum yiyecek rezervlerimiz var. Yiyin."

"Sadece sen yaparsan." Eğer ben yetişkin olmak zorundaysam, o da olmak zorunda.

Çantayı açıyor, içinden yemek yerine geçen bir bar ve bir şişe su çıkarıyor, bana veriyor, sonra da kendine birer tane alıyor. Aptal değilim, yüzden tadı şekerli tebeşir gibi olsa da barı yiyorum ve tüm su şişesini içiyorum.

Banyoya yürüyorum ve yüzüme su çarpıyorum. Nasıl oluyor da içim kaşıkla karıştırılıp pişirilmiş gibi hissederken hala gayet iyi görünebiliyorum bilmiyorum. Yüzümdeki yara izi eskisinden daha belirgin görünüyor ama muhtemelen biraz uykuya ihtiyacım olduğu içindir. Yara izi garip bir şekilde kopan ilişkimizin bir sembolü gibi geliyor.

Ollie telefonda hızlı Rusça konuşuyor, muhtemelen kardeşleriyle birlikte buldukları şeyin üzerinden geçiyor.

"Isabella nasıl? Gelişme var mı?"

Bana bakıyor. "O iyi," diyor. "Hâlâ orada. Seni soruyor."

"Ben mi?"

Başını sallıyor. "Sana gereken bir şey olduğunu söylüyor ama ne olduğunu söylemiyor."

Kaşlarımı çattım. Bana ne söylemesi gerekiyordu ki?

"Yani? Oraya mı gidiyoruz?" Bunun imkânsız olduğunu bildiğim halde soruyorum. "Bilmem gerekenleri bana nasıl söyleyecek?"

"Tabii ki hayır. Telefonda konuşacaksınız."

Doğru. Eğer ördek gibi oturuyorsak, hamile olanı buraya getirmenin bir anlamı yok.

Telefonu aldım ve cevap verdim. "Isabella? İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor Isabella, sesi sabit ama biraz yorgun. "Biraz korktum ama ciddi bir şey değil. Görünüşe göre bu bazen olabiliyormuş. Şanslıyım."

"Neden kanaman var? Ne oldu?" Göğsümde sıkılaştan endişeyle soruyorum.

"Bana kramp ve kanamanın ilgisiz olduğunu söylediler. Bazı kadınların hassasiyeti artar, bu da hafif ya da ağır kanamalara neden olabilir. Hamilelik kanamasından bahsettiler - rahim arasında kan toplanması gibi bir şey. Kulağa korkutucu geliyor, ancak genellikle kendiliğinden düzeldiğini ve bebeğe zarar vermediğini söylediler. Kramplara gelince, sadece dehidrasyon. Bana serumla sıvı verdiler ve yakında eve dönebileceğim."

Ollie bazen takındığı o yoğun ifadeyle beni dikkatle izliyor; gözlerini kısmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yatağın kenarına tünemiş, kaşları çatık, yeşil gözleri şiddetle parlıyor.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyorum rahatlayarak nefes verirken. Bu dünyada gerçekten değer verdiğim çok az insan var ve onlardan en azından birinin güvende olduğunu bilmek beni bir nebze olsun rahatlatıyor. Bu hamileliği güvenli bir şekilde sonlandırması gerekiyor.

Isabella'nın sesi değişir ve daha ciddi bir hal alır. "Konuşmamız gerek Renata. Kocama ve sana güvenmeme rağmen, sana söylemem gereken şey son derece gizli." Sesi alçalıyor. "Telefonuna şifreli bir mesaj gönderdim. Ollie'den uzaklaşman ve onu dinlemen gerekiyor. Anladın mı?"

Kalbim daha hızlı atıyor ve derim diken diken oluyor. Sertçe yutkunup başımı sallıyorum, içimdeki kargaşaya rağmen sesim sabit. "Lev nerede?" Ses tonumu kasıtlı olarak hafif tutarak soruyorum.

"Oh, bana yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıktı," diyor tatlı bir şekilde. "Lütfen söylediklerimi duyduğunuzu teyit edin."

"Yaptım. İrtibatta olacağım. Haber verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Kalbim küt küt atarken telefonu kapattım. Yalan söylemekten nefret ediyorum, yanlış geliyor ama bana ne gönderdiğini öğrenmeliyim. Bu ne hakkında?

"Ve?" Ollie'nin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Sadece kız meseleleri hakkında konuşmak istedi," diyorum başımı sallayarak. Zorla esniyorum. "Çok yorgunum. Hemoroid, kanama ve regl gibi şeyler hakkında konuşuyorduk. Detayları gerçekten istiyor musun?"

Ollie gözlerini kırpmadan bana bakıyor, açıkça ikna olmamış. Bir saniye bile inanmadı. O fark etmeden telefonumu nasıl alacağım?

Duşa girmesini, dikkatinin dağılmasını ya da belki de gecenin bir yarısı uyanmasını beklemem gerekecek. Bir yolunu bulacağım.

Telefonum çantamda, yatağımın başucundaki masanın üzerinde zararsız bir şekilde duruyor. Eğer mesaj şifrelenmişse, bu başka kimsenin ona erişemeyeceği anlamına gelir. En azından bu rahatlatıcı.

Bir hevesle banyoya gitmeye karar verdim. Kulaklıklarım da o çantanın içindeydi.

"Ben yatmak için hazırlanacağım."

Ollie bir süre daha bakışlarımı tutuyor. "Pekâlâ," dedi sonunda, sesi kuşku ve endişenin karışımıydı. "Ben de seninle geliyorum."

Oh, Yüce İsa.

"Ollie, *tuvalet* bile yalnız gidemez miyim?" "Carlos bu evde olabilir, Renata."

"Ve eğer öyleyse, senin için çılgılık atacağım ve sen de beni kurtarmaya geleceksin. Anlaştık mı?"

"İyi," diye homurdandı, "ama bana ihtiyacın olursa kapının hemen dışında bekliyorum."

Endişesinin gerçek olduğunu biliyorum ama bu neredeyse boğucu. Peki Carlos nerede *olabilir*? Aleks çoktan tam bir güvenlik taraması yaptı ve evde başka birinin olduğuna dair bir kanıt bulamadı.

Bence her zamanki gibi aşırı tepki veriyor.

Çantamı aldım. Bana sadece meraklı bir bakış atıyor, ben de görmezden geliyorum. Banyonun kapısını kapatıp gözlerimi devirerek onu yapmak üzere olduğum şeyden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Suyu akıtıyorum ve diş fırçamı çıkarıyorum, gerçek niyetimi gizlemek için olabildiğince çok ses çıkarıyorum. Çantamın fermuarını açıyorum, bir kulaklık alıyorum ve kulağıma takıyorum. Telefonumun ekranına dokunurken ellerim titriyor. İşte orada, Isabella'dan bir mesaj, açmamı bekliyor. Oynat düğmesine basıyorum ve ekran kilidi açmak için parmak izimi kullanmamı istiyor.

"Orada her şey yolunda mı?" Ollie'nin sesi kapının arkasından bile şüpheyile doluydu.

"Evet," diye cevap veriyorum, hafif bir ses tonunu zorlayarak. "Azı dişlerim mükemmel görünüyor. Diş çürüğü belirtisi yok!" Umarım sesimdeki hafif titremeyi fark etmemiştir. "Duşta kötü adam yok ve bomba sesi de duymuyorum," diye ekliyorum, kapının diğer tarafından beni neredeyse gülümseten alçak bir homurtu duyuyorum.

Isabella'nın sesi kulaklıktan geliyor, temkinli ve hızlı.

"Benim için çalışan ve Carlos hakkında bilgi sahibi olan bir adam var. Carlos'un La Sombra Roja ile çalıştığını öğrendi. Yakalanman için ona bir milyon dolar teklif ettiler, güçlerini sağlamlaştıracak ya da operasyonlarını tamamen ortadan kaldıracak kritik bilgilere sahip olduğuna inanıyorlar. Romanov ailesi ve Carrera kartelinin en hassas sırlarını bildiğine inanıyorlar, ittifakları ve finansal operasyonlarının detayları da dahil

-Kolombiya yeraltı dünyasına hükmetmelerine yardımcı olabilecek bilgiler."

Sözlerini işlerken nabzım hızlanıyor ama Isabella sözlerini bitirmemişti.

Neden Ollie'nin bunu bilmesini istemiyor?

"Ancak, dahası da var. Bu kısım sizi çok etkileyecek. Yirmi beş yaşına geldiğinde annenin ailesinden sana beş yüz milyon dolar miras kalacak. La Sombra Roja imparatorluklarını genişletmek için seni ve paranı almak istiyor."

Nefesim kesiliyor. Bu sadece aileyle ilgili değil, güçle de ilgili. Riskler hayal ettiğimden çok daha yüksek. Elbette Carlos'un kan davası onu tek başına bu kadar ileri götürmezdi.

"Carlos bunu iktidara dönüş bileti olarak kullanıyor. Onu hemen saklandığı yerden çıkarmalıyız. Ne kadar beklersek, o kadar çaresizleşecek. İşte bu yüzden sana mesajım özel Renata. Ollie kendinizi yem olarak kullanmanıza *asla* izin vermez ama Carlos'u açığa çıkarmanın tek yolu bu. Biz

Carlos'un yakınlarda olduğunu biliyorum. Ollie'den uzak dur. Kendini yem olarak kullan. Gerekirse Ollie'yi de yanında getir, ama Carlos'u saklandığı yerden çıkarmalısın."

Bir parazit sesi geliyor ve kayıt bitiyor. Telefonuma bakıyorum, lavaboda hala su akıyor. Musluğu kapatıp telefonu çantama geri koyarken kalbim hızla çarpıyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

CH6PHER HWENHY-HWO

Ollig

REN6H6 olabildiğince huzurlu bir şekilde yanımda uyuyor. Bir şeyler saklıyormuş gibi hissediyor ama Carlos'un uşağının ağzını burnunu kırdığımı gördüğünden beri içine kapandı ve benden uzaklaştı. Kim olduğum için özür dilemiyorum ama ona ihtiyacım var. Onu kaybetme düşüncesi göğsümü daraltıyor. Ama en çok korktuğu şey benken onu nasıl yakınımda tutabilirim?

Uykuya dalmam biraz zaman alıyor çünkü Carlos'un yakınlarda olduğunu biliyorum. Bu odada değil, o kadarından eminim ama bir yerlerde pusuya yatmış bekliyor, zamanını kolluyor. Onun gibi adamları tanım ve varlığını üzerimizde dolaşan kara bir bulut gibi hissedebiliyorum. Hayal kırıklığı içimi kemiriyor, ortaya çıkarma dürtüsü o kadar güçlü ki, sırf onu kovmak için kendi aile evimi ateşe vermeyi bile düşündüm. Düşüncelerim umutsuz, pervasız, ama ona ulaşma ihtiyacı ezici.

Sonunda mışıl mışıl uyuyorum; huzursuz zihnimi yatıştıran tek şey yanımdaki Renata'nın sıcak bedeni oluyor. Ama bu rahatlık bile kısa sürüyor. Sabah çok erken geliyor ve erkenden kalkıp herkesi kontrol ediyorum. Annem iyi, kız kardeşim güvende ve erkek kardeşlerim de hiçbir sorun olmadığını bildiriyor.

Açıkçası başka bir şey beklemiyordum. Onun gibi adamlar böyle çalışır. Düzinelerce adamın desteğine sahip değil, bu yüzden zamanını beklemek ve uzun otlardaki bir yılan gibi hiç beklemediğiniz anda sert ve hızlı bir şekilde saldırmak zorunda.

Ne zaman harekete geçecek? Daha ne kadar beklememiz gerekiyor?

Renata yanımda uyanıyor, yuvarlanıyor ve dirseğinin üzerinde doğruluyor. Bakışları çok yoğun ve gözlerinde içimi burkan bir şey var.

Bana kızgın ya da üzgün olması umurumda değil, eğilip yanağından öptükten sonra bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Keşke onu ne kadar sevdiğimi gerçekten bilse, *gerçekten* anlasa.

"Ne olursa olsun Ollie, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ve bana güvenmene ihtiyacım var."

Uzanıp elimle çenesini kavıyorum ve onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Bu benim sana söyleyeceğim bir şeye benziyor. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," diyor ama kesinlikle yalan söylüyor.

"Renata..." , sesim alçaktan geliyor.

Sözümü kesti, sesi sertti. "Az önce sana ne söyledim? Seni seviyorum ve bana güvenmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Sesinde beni duraksatan bir kararlılık var. O devam ederken kaşlarımı çatıyorum.

"Buradaki tek kişi sen değilsin, Ollie. Bir gecede bir aydınlanma yaşadım. Kavga ettiğimizi biliyorum. Senin kim olduğunla, benim kim olduğumla mücadele ettim. Ama birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse yok. O yüzden lütfen Ollie. Bana bunu ver." Sesi fısıltıya dönüşüyor, gözleri yalvarıyor.

Bir an sessizce düşündüm. Onu sevdiğimi biliyorum. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bir sonraki yemeğini sevdiği gibi, boğulan bir adamın havayı sevdiği gibi seviyorum. *Onu seviyorum*. Tabii ki seviyorum. Bu kadın için kendi hayatımı bile veririm. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, tenindeki yara izini takip ediyorum. Bazıları deli olduğumu düşünebilir ama ben onu güzel ve eşsiz buluyorum. Bu onun kim olduğunu tanımlıyor. Daha önce hiç

Hayatımda daha güzel bir kadın tanımadım. Sanki o yara izi onu diğerlerinden ayıran, türünün tek örneği yapan bir kusur.

"Seni seviyorum. Sana güveniyorum," diyorum ona, sesim sabit.

Yavaşça nefes veriyor, sonra fısıldıyor, "Bana bir silah verin, lütfen."

CH6PHER HWENHY-HHREE

Rgnata

Keşke bana gerçekten nasıl kullanacağımı göstermek için daha fazla zamanı olsaydı, ama idare etmek zorundayız. Çekingen olduğunu söyleyebilirim, ama deniyor ve Tanrım, eğer bu şu anda benim için her şey demek değilse.

Belki de birini sevmek mükemmellik ya da asla başarısız olmamak anlamına gelmiyordur. Belki de ortaya çıkmak demektir. Belki de atılması gereken adımları ya da yapılması gereken hamleleri gerçekten bilmenize rağmen devam etmeyi tekrar tekrar öğrenmek demektir. Belki de birini sevmek, birlikte karşılaştığınız zorluklar ne olursa olsun pes etmemek demektir.

Neyse ki Ollie başını salladı. Yataktan kalkıp şifonyere doğru yürüyor ve en alttaki çekmeceyi açıyor. Ne sunduğunu görünce nefesim kesiliyor ama hemen bastırıyorum. *Evet, evet.* Şimdi büyük silahlarla oynuyoruz.

"Bunu al," diyor ve bana bir ruj tüpü büyüklüğünde, kompakt, elde taşınabilen bir kutu uzatıyor. "Kazara boşalmayı önlemek için bir başlık ve emniyet kapağı var. Başparmağınız olacak şekilde elinizde sıkıca tutuyorsunuz, başlığı doğrudan saldırganın yüzüne doğrultuyorsunuz ve

Gözler. Tek bir patlama etkisiz hale getirmek için yeterli olacaktır. Çeker çekmez *geri* çekilin ki etrafındaki havayı içinize çekmeyin."

"Ne işe yarayacak?"

"Geçici körlüğe, nefes almada zorluğa ve yoğun yanmaya neden olacak ve size kaçmak için yeterli zamanı verecektir."

Sesi sabit, ama beni izlerken gözlerindeki gerginliği görebiliyorum.

Şişeyi alıyorum, yanımdaki masaya koyarken elim hafifçe titriyor. "Teşekkür ederim."

"Eğer bir adamı etkisiz hale getirmen gerekirse, taşaklarına saldır," diyor Ollie, sesi son derece ciddi.

"Ciddi misin?" Kaşlarımı inanmazlıkla kaldırarak soruyorum.

"Ciddiyim," diye tekrarlıyor. "İki parmağınızla sert bir vuruş, bir tekme, fazla bir şey gerekmez. Sadece tereddüt etmeyin. Anahtar bu. Harekete geçmek için sadece saniyeleriniz olacak, ama kaçmak için ihtiyacınız olan tek şey bu." Başını sallıyor. "Yemin ederim, bunu düşünmek bile taşaklarımı ağrıttıyor."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. Bu kolay bir şey.

Ollie devam ediyor. "Eğer size yakın duruyorsa, duruşunuzu dengeleyin. Diz darbesi en etkili yollardan biridir. Kasıkların ortasını hedefleyin, hızlı ve güçlü olun ve dizinizi yukarı doğru sürün. Bu, saldırganınız doğrudan önünüzdeyse veya tutuluyor da yakalanıyorsanız yapabileceğiniz bir şeydir. Daha fazla mesafe varsa, önden tekme atmayı hedefleyebilir veya hatta bir şey alıp onunla vurabilirsiniz, ancak hedefinizin sağlam olduğundan emin olun."

"Tamam, tamam, anladım." Başımı salladım, ağzım kurudu. Sadece stresten kaynaklandığını bildiğim ani ve keskin bir baş ağrım var ama yine de midem bulanıyor.

Bana söylediği her şeyi özümsemeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Birinin taşaklarına vurduğunuzda iki büklüm olur. Ayrıca kafasının karışmasına ya da midesinin bulanmasına da yol açabilir ama canını yakan bir yere vurduğunuzda uzun süre yürüeyebilen nadir insanlardansınızdır."

Çekmeceye tekrar uzanıp küçük, ince bir bıçak çıkardığında kendimi biraz daha hazır hissederek başımı sallıyorum.

"Vücudun açıkta kalan, yumuşak kısımlarına doğru git," diyor ve bana uzatıyor. "Ve tereddüt etme, Renata. Kadınlar bir erkek kadar güçlü olmayabilir ama mesele bu değil. Az önce sana bir saldırgana karşı kullanabileceğin üç silah verdim. Seni en savunmasız kılan şey onları kullanmak istememen. Kendinizi kurtarmak için birine zarar vermeye istekli . Yumruk at, bük, ne yapman gerekiyorsa yap. Bu, kısıtlandığınızda da işinize yarayacaktır. mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, bıçağı alıp kolumun içine sokuyorum. İhtiyacım olduğunda hızlı hareket etmemi sağlayacak, vücuda oturan giysiler giydim. İçimde öyle olacağına dair bir his var.

Ollie bana dönüyor, gözlerimin içine bakarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Şu anda aklından neler geçiyor bilmiyorum ama şunu biliyorum ki sen hayatta kalmayı başaran birisin. Son derece kararlısın." Duraklıyor, bakışları sabit ve tereddütsüz. "Buradaki en büyük zayıflığın kardeşinin senin için kim olduğunu hatırlaman. Şunu bil ki Renata, o adam artık yok. Artık bir önemi yok. Onun kim olduğunu hatırlamaya devam et, ama şimdi kim olduğu konusunda kendini kandırma."

Sesi duygusallıkla boğuklaşıyor ve yıkılmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum. "Bazen ilişkiler solar ve insanlar değişir. Şu anda her şeyin nasıl olduğu konusunda kendimize yalan söylemek yerine onlarla neler yaşadığımızı hatırlamamız gerekir."

Sözleri beni derinden yaraladı çünkü doğru olduklarını biliyorum. Kendime yalan söylüyordum, kardeşimin dönüştüğünü bildiğim canavar olmadığını umuyordum. Bir parçam hâlâ Carlos'un beni bir zamanlar onu sevdiğim gibi sevmesini umuyor ama Ollie haklı, bu benim en büyük zayıflığım. En ufak bir ilgi gösterirse, özür dilerse, ona boyun eğebileceğimi biliyorum.

Bir ağabey ve kız kardeş arasındaki bağı tarif etmek zordur; başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir şeydir bu. Büyürken neler yaşadığımı kimse Carlos gibi bilemez. Kimse varlığımın dokusunu dokuyan iplikleri onun bildiği gibi bilemez.

Ollie'ye her şeyi anlatabilirim ama o asla Carlos gibi anlayamaz. Etimden et, kanımdan kan... Eninde sonunda, bir zamanlar olanın yasını tutmak için kendime yer açmam gerekecek - birlikte büyüdüğüm kardeşimin ölümünün yasını tutmak için.

Şimdilik, hayatta kalmak zorundayım.

Ollie'nin hazırlanmasını izlerken sessizce durup bana verdiği talimatları gözden geçiriyorum.

Tüm bunların bitmesini istiyorum. Ben

hazırım. O da hazır.

Sanki aktif bir çatışma durumunun ortasındaymışız gibi aşağıya iniyoruz, her yarığı, her köşeyi inceliyoruz. Korumaları çeşitli yerlere konuşlanmış, kapı girişlerine, pencerelere. Bu duruma o da güvenmiyor, ben de. Carlos nerede olabilir?

Yoksa yanılıyor muyuz?

Ollie'nin öldürdüğü adam bize yalan mı söyledi?

İç çekiyorum. Gerçeği biliyorum. İnsanların ne zaman yalan söylediğini bilirim ve o doğruyu söyledi. Carlos burada.

New York'ta değil. The Cove'da değil.

Carlos bu evde ve beni öldürmek için burada.

CH6PHER HWENHY-FOUR

Ollig

Yemek odasına geri döndüğümüzde yalnızız. Annem ve Polina'nın çoktan kahvaltı ettiklerine dair kanıtlar var - annemin en sevdiği kahve fincanı mutfak lavabosunda duruyor ve Polina'nın mısır gevreği kasesi yanında, içinde biraz süt ve kaşık var.

Bana kalsa kimse ortalıkta dolaşmazdı. Ama lanet olsun, Carlos'u saklandığı yerden çıkarmalıyız.

Renata tost yaparken ben sessizlik içinde yumurtaları çırpıyorum. Bolca yağlıyor ve yumurtamın yanındaki tabağa koyuyor. Bana , onu kendime çekiyorum. Ona sarılıyorum. öpüyorum ve onu içime çekiyorum; bir anlığına huzur buluyoruz ve sonra birbirimizden ayrılıyoruz.

Bugün ne olacağını bilmiyorum, ama onu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum-
Seni seviyorum ve bana güvenmeni istiyorum.

Kardeşlerim dışında kimseye güvenmiyorum.

Renata'ya güvenmeyi öğrenmek hayatımda yaptığım en zor şey olabilir ama bunu yapabilirim.

"Isabella nasıl?" Bana Isabella hakkında hiçbir şey anlatmayacağını bildiğim için soruyorum.

"O iyi. Bugün eve gidiyor." Başını eğiyor ve bir an için kendini toparlayıp kararlılığını toparlıyormuş gibi uzaklara bakıyor. Bana baktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Ne dediğimi unutma, Ollie," diyor sessizce, tabağını iterek.

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Seni seviyorum" diyor.

Ne oluyor lan?

Tabağını iterken ona bakıyorum. "Benden bu kadar Ollie. Bunu daha fazla yapamam. Boşluğa ihtiyacım var. Burada boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

Oh, yapmıyor. Ayağa kalkıyor ve ben şaşkın ve biraz da şüpheli bir şekilde ona bakıyorum.

"Sen neden ? Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Biliyorum! Kardeşim burada değil. Siz zaten her yere baktınız. Aleks kontrol etti. Burada değil çünkü Carlos öldü. Size öldüğünü söylemiştim," diyor başını sallayarak.

Ne halt ediyor bu? Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Gözlerini devirerek devam ediyor. "Eğer gerçekten burada olsaydı, böyle saklanmazdı. Bu onun tarzı değil. Bunu sen de biliyorsun. Sadece bizimle yüzleşirdi."

Masadan uzaklaşıyor. "Her hareketimi izlemen beni deli ediyor. Tuvalete bile benimle gitmek istedin!"

"Renata," diye homurdanıyorum, ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor.

"Hayır, Ollie. Dışarı çıkmalıyım, düşünmeliyim, nefes almalıyım. Burada bu şekilde kalamam. Seninle evlenmek bile istemedim, bunu biliyorsun."

Ben öyle düşünmüyorum. Gözlerim ona dikildi. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Kardeşin hâlâ bir tehditken olmaz."

Umutsuz ve sinirli görünüyor ve gözleri alev alev yanarak bana baktığında bunun bir rol olup olmadığını merak ediyorum. "Bana sahip değilsin, Ollie Romanov. Ben bir tutsak değilim ve oturup beni bu şekilde kontrol etmene izin vermeyeceğim." Burun delikleri alevlendi.

Tanrım.

Renata bunca zamandır Carlos'la birlikte miydi?

Elimizdeki tüm kayıtlarda kendi başına gitmiş gibi görünmesine rağmen bizden alındığına yemin ediyor. En iyi arkadaşı bile onun bir hain olduğunu düşünüyordu.

Bizi manipüle mi etti?

Lanet olsun. Eğer rol yapıyorsa, gerçekten iyi bir oyuncu.

Topukları yere vurarak kapıya doğru adım atıyor. Ciddi mi acaba? "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Dışarı, Ollie. Bunu daha fazla yapamam. Kardeşim öldü ve oturup onun gelmesini bekleyeceğimizi sanıyorsan hayal görüyorsun demektir. Artık bu oyunları oynamayacağım." Kapıya yönelip kolu tutarken hareketleri hızlı ve tedirgin.

İki hızlı adımda ona ulaştım. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

"Hayatımızın toplamı senin için bu kadar mı?" Kolunu tuttuğum yerden çekip kurtarıyor, gözleri parlıyor. "Sana söyledim, bununla işim bitti. Eğer gitmeme izin vermezsen, seni öldürürüm." Hiçbir uyarıda bulunmadan çantasındaki küçük kutuya uzandı.

Geri çekildim, irkildim. Vay . *Bana* karşı için silah mı istedi? Az önce bir tuzağa mı düştüm?

Renata hayal kırıklığı içinde kapıya doğru yürürken bir şeyler değişiyor. Bunu içimde hissediyorum. Hava daha yoğun hissediliyor ve sinirlerim geriliyor. İçgüdülerim harekete geçmeye hazır ve ben daha tek kelime edemeden kapı açılıyor.

Ve işte orada. Carlos Carrera, baş düşmanım, Renata'nın sevdiği birkaç erkekten biri, cılız ve kaba. Kapının girişinde duruyor, ona bakarken gözleri kararıyor. "Geri çekil Romanov. Tek bir hareketinde ölür." Başını sallar, silahını Renata'ya doğrultmuştur. "Beni dinlemedin, küçük kardeşim."

Buraya nasıl girmiş? Göz önünde saklanıyor olmalı. Zihnim her şeyi anlamaya çalışarak koşturuyor. Verandanın yanındayız, ön tarafa yakın - kontrol etmediğimiz tek yer - duvarların içinden geçen havalandırma sistemi, ızgaraların ve kanalların arkasına gizlenmiş. *Allah kahretsin*. Tespit edilmekten kaçmaya yabancı değil. Buradaki varlığını fark etmememizi sağlamak için biyometrik imzasını engellemenin bir yolunu bulmuş olmalı ve hafif olduğu için işe yaramış olabilir.

Siktiğimin manipülatörü. Bunu nasıl yaptığı önemli değil; sinyalleri karıştırmış, yanlış veri göndermiş ya da kendini bir şekilde gizlemiş olabilir. Buraya gelmesinin bir sebebi vardı.

Carlos'un bakışları, saldırıdan önce avını ölçüp biçen bir yırtıcı gibi onun üzerinde kalıyor. Ona bakışında çarpık bir şeyler var, sanki ona ihanet etmiş gibi, sanki aileleri hala onun üzerinde bir tür sahiplik iddia ediyormuş gibi.

Ama yanılıyor. Ona hiçbir şey borçlu değil.

Zihnim onu engellemek için planlar yaparken ona hırlıyor. Onu korumak için.

"Aşık çocuğa hayatta olduğumu söylememen gerekiyordu."

"Ben yapmadım," diyor. "Beni neden istediğini biliyorum Carlos. Isabella bana her şeyi anlattı. İsteddiğini elde edemeyeceksin."

Hâlâ biber gazını tutuyor. Şaşırdığını ve kesinlikle korktuğunu ama aynı zamanda kararlı olduğunu söyleyebilirim. Kardeşinin önünde geri adım atmayacak.

Ben ne yapacağımı düşünürken o çıkışı engelliyor. Birden güçlü kollar beni arkamdan yakaladı. Karşı koyuyorum ama beni tutan kişi bırakmıyor. Omzumun üzerinden baktığımda arkamda maskeli bir adam görüyorum. *Hay sikeyim*. Kardeşlerim nerede?

Carlos bana gülümsüyor. "Gerçekten yalnız geleceğimi mi düşündün? Beni gördüğün yerde öldüreceğini bilerek mi? Bir silahla ne kadar iyi olduğunu gördüm, lanet Romanov."

Bu kişisel bir şey. Nedenini bile bilmiyorum ama bu lanet olası kişisel.

"Bu kadar kolay kaçabileceğini düşünmedin, değil mi Renata?"

Vücudumdaki her kas geriliyor. "Onu rahat bırak," diye uyarıyorum, hiçbir işe yaramayacağını bilsem de. Beni tutan kişiden uzaklaşmak için tüm gücümle kasılıyorum ve deniyorum ama beni öyle sıkı kavırıyor ki kıpırdayamıyorum.

Carlos güler. "Yoksa ne olur, Ollie? Beni öldürecek misin? Tıpkı adamlarımı öldürdüğün gibi mi?" Bana bakarken gözleri parlıyor. "Kız kardeşimi mi koruyorsun? Onu tekrar becerebilmek için mi? Ona ait olan her şeyi alabilesin diye mi? Onunla neden evlendiğini biliyor mu?"

Renata'nın gözleri bana bakarken açıldı. Bu adam neden ? "Ollie," diye fısıldıyor.

"Seni manipüle etmesine izin verme. Onu dinleme."

Carlos Renata'ya bir adım daha yaklaşır, ama Renata direnir ve dişlerini sıkar. "Carlos, bu şekilde olmak zorunda değil," diye yalvarmaya başlar.

Hayır! Bir dakika bile düşünse, ona sözünü dinletebilir.

"Sakın ona dokunma," diye homurdanıyorum, sesim öfkeyle titriyor. Carlos sırıttırıyor.

Adamlarım hangi cehennemde? Kardeşlerim hangi cehennemde?

"Anlamadığınız bir şey var Bay Romanov," diyor Carlos mide bulandırıcı bir sesle. "Renata her zaman benim oldu. Kan sudan daha kalındır, özellikle de kartel için. Bunu bilmiyor musunuz?" Başını sallıyor.

Renata teneke kutuyu sıkıca kavrar, parmak eklemleri bembeyazdır. Carlos onda olduğunu bilmiyor, henüz görmedi. Bana bakıyor ve ben de ona sessizce başımı sallıyorum. Bu işten birlikte çıkmak için savaşmamız gerekecek.

"Buraya seni almaya geldim küçük kardeşim, çünkü ihtiyacımız olan her şeye sahibiz - artık bizi kimse durduramaz. Seni buraya gönderirsem, içeri girmenin bir yolunu bulabileceğimi biliyordum. Ayrıca seni tuzağa düşürürsek Romanovlar hakkında önemli bilgiler elde edeceğimizi de biliyordum. Ve öyle de oldu, değil mi?" diyor gülümseyerek. Renata kafası karışmış gibi başını sallar. Başından beri onunla mı çalışıyordu? "Bunu benim için çok kolaylaştırdın, Renata. İşbirliğin için çok teşekkür ederim kardeşim. Şimdi seni yanımda götüreceğim, güvenilir ortaklara teslim edeceğim ve lanet mirasımı alacağım."

"Ne mirası?" diye soruyor ama berbat bir yalancı. Ben de onun neden bahsettiğini bilmiyorum ama o kesinlikle biliyor.

Ona doğru uzanır ve bir çığlık atarak tetiği çeker.

CH6PHER HWENHY-FIVE

Rgnata

HY H6ND HREHBLES. Şimdi bile, yaptığı onca şeye, mahvettiği onca hayata rağmen -benimki de dahil- tereddüt ediyorum. Ona zarar vermek istemeliyim ama istemiyorum. Ve kendimden en çok nefret ettiğim şey de bu.

Sprey bir mil genişliğinde.

Carlos sadece başını sallıyor ve sonra iki adımda bana ulaşıyor. Yine de bana zarar vermiyor, ellerimi arkama koyuyor, neredeyse nazikçe ve cebinden büyük bir fermuarlı kravat çıkarıyor.

Bunu planlamıştı. Başından beri yapmayı planladığı şey tam olarak buydu.

"Sana ne olacağını söylemiştim, değil mi?" diye fısıldıyor usulca. Sesi soğuk ve ona bakarken bile karnımın dönmesinden nefret ediyorum.

"Sana ne yapacağımı söylemiştim," diyor ve ben kendimi tutamıyorum. Tanıdığım o küçük çocuğu görüyorum. Gözlerinde ve ağzının bükülüşünde görüyorum, sanki rol yapıyor, sanki biri bir kuklanın iplerini çekiyormuş gibi.

"Bunu sana kim yaptırıyor, Carlos? Bu *sen* değildin, bu *sen değilsin*!"

Sadece bana bakıyor ve hareket etmiyor ama kasları gergin, gözleri tetikte. Şansını bekliyor.

Ollie onun yaşamasına izin vermez, veremez. Carlos öldü. Bunu biliyorum. Ama tetiği çeken kişi nasıl ben olabilirim? Ollie yaparsa onu nasıl affedeceğim?

Carlos, doğru şeyi yaptığına kendini ikna etmiş gibi ders vermeye devam eder.

"Bana ihanet edersen sonuçlarının ne olacağını sana söylemiştim. Bana tam da ihtiyacım olan şeyi sağladın, küçük kardeşim. Romanov ailesine girmenin bir yolunu. Bunun için teşekkür ederim," diyor gülümseyerek.

Neden bahsediyor bu? Yarı hasta hissediyorum.

"Sana bunun sözünü vermiştim, değil mi Renata? Sevdiğin her şeyi yok edişimi izleyecektin - yavaşça, acı çekerek - ve şimdi kendine bir bak. Bana mükemmel bir fırsat sundun. Sanki bunu yapmamı sen istedin."

Elinde bir bıçak parlıyor. Ollie'ye seslenirken beni kendisine doğru tutuyor. "Ne yaptığını gördüm Romanov. Şimdi kendi ilacının tadına bakabilirsin."

"Hayır!" Çığlık atıyorum. Herkes nerede? Nasıl oluyor da Romanov malikanesindeyiz ve sadece ben ve Ollie, Carlos ve adamlarından biriyle çatışıyoruz? Korumalar, diğer kardeşleri, *herhangi biri* olmalıydı.

Carlos, Ollie'ye doğru ilerliyor.

Ollie'nin bana verdiği ince bıçağı hala pantolonumun arkasına sıkıştırmış durumdayım, böylece gerekirse geri alabilirim. Bu benim için bir fırsat. Kardeşim beni henüz bir tehdit olarak görmüyor.

Çok yakında olacak.

İnce bıçağı kolumdan aşağı kaydırıyorum ve parmaklarıma çarptığını hissediyorum. Carlos'un dikkatini dağıtmaya çalışırken bunu olabildiğince sessiz yapmaya çalışıyorum. "Sen hiç böyle değildin!" Çığlık atıyorum. "Babamız senden öğrenirdi!"

Geleneklerden, sadakatten bahsediyorum, bir yandan da fermuarı kesiyorum. Hafifçe bağladı, zor değil, sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Carlos'u tutan maskeli adam göz ucuyla bana bakıyor. Ne yaptığımı gördü.

yapıyor. *Kahretsin*. Beni ele vermesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Ne oluyor be?

Her şey saniyeler içinde oldu. Bağlarım çözülürken Carlos Ollie'ye doğru fırlıyor. Serbest kaldığımı görmemesi için ellerimi bir arada tutuyorum ve yere düşen kutuma bakıyorum. Carlos sırtı bana dönük bir şekilde ayakta duruyor. Kıpırdamadan duruyorum, hâlâ bağılmışım gibi davranıyorum.

Carlos Ollie'ye öfkeyle, "Seni lanet olası pislik," der. Ollie hâlâ bağlı olduğu için Carlos onu kolayca yere serer. Ollie'nin başı geriye düşer ve ağzının kenarından kan fişkirir.

Hayır.

Buna daha fazla katlanamam. Ollie'ye zarar verdiğini görmeyeceğim.

Hızlı bir hareketle yerdeki teneke kutuyu kaptım ve ona doğru hamle yaptım. Onu arkadan itiyorum ve Carlos döndüğünde Ollie'nin bana söylediği şeyi yapıyorum: bacaklarının arasına tekme atıyorum. Ayağım mide bulandırıcı bir isabetle hedefine ulaştı.

Kardeşim uluyor ve kendini tutamayarak yere düştüğünde spreyn tetiğini çekiyorum. Bu sefer ıskalamadım.

Midem bulanıyor ama devam ediyorum. Kardeşim acı içinde çığlık atıp yerde kıvrana kadar tetiği tekrar tekrar çekiyorum, bir elim bacaklarının arasında, diğeri gözlerinde.

Ollie'yi tutan adama "Yardım et!" diye bağırır ama maskeli adam hiçbir şey yapmaz ve sadece izler.

Ollie'yi tutan adam onu bırakınca ona uzandım. Şok içinde bakakalıyorum, Ollie'yi savunmaya, yardım etmeye hazırlarken birden Ollie sırtarak önümde duruyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum ama o hiç tereddüt etmiyor. Sanki bunun sadece bir rol olduğunu, onu tutan adamın kötü bir niyeti olmadığını biliyor gibiydi.

"Geri çekil, Renata!" Ollie Carlos'u kaldırıp duvara çarparken emrediyor. Carlos'un çığlık atmasına neden olan bir aparkatla ona vuruyor. Geride durup sevdiğim iki adamın kavgasını dehşet içinde izliyorum.

Birbirlerini yumruklayıp yerde yuvarlanırken ılık atıyorum. Yumruklar rs gibi düşüyor ama Carlos kr olduğu için köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi saldırıyor.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi ölümüne bir mücadele. Öyle olduğunu biliyorum. Ollie yumruklar ve tekmeler, Carlos pençeler ve çığlıklar. Bıçaklar parlıyor ve kesiyor, kan yere sıçrıyor. Sonunda Ollie kardeşimin üzerine diz çöküyor, ellerini başının üstünde tutuyor ve boynunu ortaya çıkartıyor.

Carlos gözlerini kırptıştırır, hâlâ krdr. "Hayır!" diye bağırır. "Beni ldrebilirsin, ama bu burada bitmeyecek."

Bana doğru döndü. "Seni istiyorlar, Renata. Paranı istiyorlar." Başını sallıyor ve ben yine birlikte büyüdüğüm çocuğu görüyorum. "zr dilerim, La Sombra Roja... beni buna zorladılar, başka seçeneğim yoktu." diyor bana, başını iki yana sallayarak.

Gözlerim yaşardı. "Onu ldrme, Ollie. Lütfen yapma, lütfen."

Elimde değil. Ama Ollie bana bakıyor ve Carlos'un bileklerine bir ip dolamadan önce başını sallıyor.

Ollie, "Sana zarar verdi," diyor. "Göze göz," diye homurdanıyor.

İşte o zaman Ollie'nin kardeşimin yanağında bıraktığı izi gördüm... benimkine benzeyen bir iz. İntikam alacağını biliyordum.

Elimi yanağıma koyuyorum ve konuşmuyorum. Yutkunuyorum. Karışık duygularla savaşıyorum.

"Onun seni bir daha incittiğini görmek istemiyorum, Renata."

"Başka bir yolu olmalı," diye yalvarıyorum, kardeşimin hayatı için yalvarıyorum. "Lütfen."

Ollie başını eğdi, kaşlarını çatarak bana baktı. "Eğer gitmesine izin verirsem-"

Başımı salladım. "Senden onun gitmesine izin vermeni istemiyorum Ollie. Hayır. Senden başka bir yol bulmanı istiyorum. Başka bir şey. Herhangi bir şey."

Uzaktan silah sesleri geliyor. Carlos Ollie'nin pençesinde kıvranıyor. Ollie kaybedecek her şeyi olan bir adamın ölümcül hassasiyetiyle hareket ediyor. Her

Yumruk, *beni* -karısını- korumak için ham, şiddetli bir ihtiyaçla ağırlaşıyor. Onun dünyasını.

"Kardeşlerim geliyor. Sen öldün Carrera. Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi onu seviyor olmam." Onu gömleğinden tutup kaldırıyor ve sallıyor. "Beni anlıyor musun?"

Kardeşim başını sallıyor ve başını başka yöne çeviriyor. "Bu iş bitmeyecek, Renata. La Sombra Roja seni istiyor, mirasını istiyorlar." Bana yalvarıyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Renata. Bırak gideyim, senin için savaşacağım."

Hayatımda ilk kez yalanları tespit edememeyi diliyorum. Hayatımda ilk kez cehalet diliyorum çünkü kardeşim yalan söylüyor.

"Oh, Carlos," diye fısıldadım. "Yalan söylüyorsun." Başımı sallıyorum. "Yalan söylüyor, Ollie." Ollie onu bırakır bırakmaz kardeşim beni öldürebilir ve öldürecektir de.

"O *benim*," diye homurdanıyor Ollie. Ayağa kalkar ve Carlos'un üzerine basarak silahını ona doğrultur. Carlos başını geriye atıyor ve uluyan bir kurt gibi çığlık atıyor. Ürperiyorum.

"Dinleyen herkes. İzleyen herkes. *Beni* ve kardeşlerimin her birini geçmeden onun saçının teline dokunamazsınız. Bu artık Renata Romanova. Benim karım. Bütün dünyam. Önemli olan her şekilde benim. Ve eğer herhangi *biri*, herhangi biri onu benden almaya çalışırsa, aynı kaderi paylaşacaktır."

Sanki onu daha önce hiç görmemişim gibi ona bakıyorum. Çiğ acı ve vahşi güzellik yüzünde parlıyor. O anda benim için ölebileceğini biliyorum. Daha önce hiç böyle sevilmemiştim.

Ollie bana dönerek elini uzatıyor ve bir kez daha -tam da vahşiliğinin ortasında- şefkat buluyor. Tüm yaratılışı yok edebilir ve yine de benim için her zaman yer bulabilir. Bu bizim tamamız, bizi birleştiren şey. Fırtınadaki güzellik. Trajedinin ortasında sevgi. *Beni* asla incitmeyecek olan kötü kalpli koruyucum.

Ollie çenemi avucunun içine alıyor ve Carlos'un maskeli adamına başıyla selam veriyor, ama... bu Carlos'un adamlarından biri değil. Maskesini çıkarıyor. Onu tanımıyorum ama bileğinin iç kısmında bir yara izi görüyorum. Bu, Carlos'un

Kolombiya'da beni Carlos'tan koruyan adam. Bir anlayış seliyle fark ettim ki... O Romanov köstebeği. Onlardan biri.

"Al onu," der ona. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Onu geri çevir Ollie," dedi alçak . "Çıkarın onu buradan."

Ollie bana uzanırken ben de ona uzanıyorum. Yemek odasının kapıları pat diye açılıyor ve Ollie'nin kardeşleri Nikko ve Viktor, iri yarı ve acımasız bir şekilde kapıdan içeri dalıyorlar.

"O içeride. Yakalayın onu," diyor Ollie. "Onun pis kanının ellerime bulaşmasını istemiyorum."

Kapıyı arkalarından çarptı. Başımı Ollie'nin omzuna gömdüm ve silah sesleriyle irkildim.

CH6PHER HWENHY-Sià

Ollig

Renata'yı kendime yakın tutuyorum, ne hissettiğinden ya da kardeşinin ölümündeki rolümden dolayı beni affedip affetmeyeceğinden emin değilim. Sonunda Carlos hakkında ne hissettiğini, ne umduğunu ve her şeyin nasıl dağıldığını biliyorum.

Oturma odasına giriyoruz, verandadan, mutfaktan ve yemek odasından uzakta, kardeşiyle son karşılaşmamızda olanları hatırlamaktan uzakta. Nikko ve Viktor ayrıntılarla ilgilenecek.

Telefonum çaldı.

Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum, sadece karımla yalnız kalmak istiyorum. Ama cevap vermem gerektiğini biliyorum. Zamanım artık bana ait değil.

Arayanın kimliğine bile bakmadan telefonu açtım. "Siz ikiniz iyi misiniz?" Lev'in sesi diğer uçta.

"Evet. Buradaydı. Onu yakaladık." Nefesimi üfledim. "Carlos gitti. Sen neredesin?" Kısa tutarak cevap veriyorum. Daha sonra detaylı konuşmalar için zamanımız olacak ama şimdilik temel bilgileri paylaşmamız gerekiyor.

"Tanrım. Yine de iyi. Eve doğru yola çıktık. Isabella ve ben yakında orada olacağız."

Bunu duyduğuma sevindim. Konuşmamız gereken çok şey var.

İlk telefonun hemen ardından ikinci bir telefon gelir. "Ne oldu?" Mikhail öfkeli bir ses tonuyla sorar. Sevdği birinin neredeyse öldürüldüğünü bilmek kadar nefret ettiği bir şey yok. Ve bunun için onu suçlayamam.

Hiçbir ayrıntıyı atlamadan ona her şeyi anlatıyorum. Kardeşlerimle yaptığım tüm konuşma boyunca Renata'yı kucağında tutuyorum. Ağlamıyor ama başını göğsüme gömüyor, ellerini küçük bir çocuk gibi kendine bastırıyor.

Telefonu kapattıktan sonra, sanki içgüdülerimle hareket ediyormuşum gibi onu hafifçe salladığımı fark ediyorum.

Mikhail, her şey çöktüğünde annem ve kız kardeşimin korumalarının onları güvenli bir şekilde yatak odalarında tuttuğunu anlatıyor. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. O korumalar yüklü bir ikramiye alacaklar.

Renata ve ben uzun dakikalar boyunca sessizce oturduk. Sonunda ona "İyi misin?" diye sordum.

Kelimeler çok az, çölde bir damla su gibi, ama her zamanki gibi zarif ve şık.

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet," diye yanıtlıyor. "Görmek istemediğimi biliyorsun..." sesi biraz boğuklaşıyor, ama yutkunuyor ve devam ediyor, "*bunun* olduğunu, ama söylediğin şeyi düşünüyordum... insanların eskiden kim olduklarına tutunmamaları hakkında? Ve şimdi fark ediyorum ki kardeşim artık birlikte büyüdüğüm kişi değildi. O değildi işte. Her neyse." Başını sallıyor ve nefesini veriyor, nefesi tenime ılık ılık geliyor.

Parmaklarımı nazikçe saçlarının arasından geçiriyorum, keşke onu yatıştırabilseydim. Keşke onun için tüm acıları yok edebilseydim, ama yapabilsem bile bunun ona yardımcı olmayacağını biliyorum. O artık benim ve yaşadığımız hayat bu. Her zaman sahip olacağımız hayat bu.

Küçük beyaz bir tüy yumağı, hareketli bir pamuk gibi kapıdan içeri giriyor. Renata oturur ve ilk kez gözünden bir damla yaş süzülür.

Yüzünü.

"Kral Arthur," diye fısıldıyor. Küçük köpek kucağına atlıyor, yüzünü acımasızca yalarken minik patileri göğsüne bastırıyor. Onu yakınında tutuyor, İspanyolca tatlı sözler fısıldıyor, ona küçük savaşçım, küçük dostum diyor. Bu küçük adamın onu gerçekten savunacağı ve koruyacağı bir gün geleceğini biliyorum, ama şimdilik onun sarsılmaz, koşulsuz sevgisi yüzüne bir gülümseme getiriyor. Bu küçük adam bir ödülü hak ediyor.

"Bana bir köpek yavrusu aldığın için seni her zaman seveceğim,"

diyor sessizce. Carlos hakkında konuşmuyoruz, o zaman değil.

Konuşmamıza da gerek yok.

Ona yalvardığını gördüm ve hatta kendi iç mücadelesini bile gördüm, sanki küçük bir parçası bir zamanlar olduğu şeye geri dönmek istiyormuş gibi. Ama ikimiz de ruhunu şeytana sattığını ve onu hayatta tutmanın bir seçenek olmadığını biliyorduk. Köpeği kucaklarken onu kendime . "Seni seviyorum, Renata. Ve kardeşin için çok üzgünüm."

"Ollie... sonunda onu öldürenin sen olmamış olman benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Başka seçeneğim olmasaydı yapardım ama bunu bilmesine gerek yok. Şimdi değil.

Düşünceli görünüyor. "Bileğinde yara izi olan şu adam, Kolombiya'da beni Carlos'tan kurtarmıştı."

Başımı salladım. "Bizim için çalışıyor. Daha sonra kardeşlerimle görüşecek."

"Tanrım. *Carlos*'la birlikte gizli göreve gitme riskini mi aldı?"

"Evet."

"Çelik gibi taşakları var," diyor bariz bir hayranlıkla. Saçını

karıştırıyorum. "Başka bir adamın taşakları hakkında

konuşmak yok." "Neden kardeşlerinle birlikte sorgulama

yapıyor? Neden sen değilsin?"

"Çünkü artık başka bir işim var." Yanağından öpüyorum. "İyi olduğundan emin olmak. Az önce cehennemi yaşadın."

"Biliyorum ama açıklayamıyorum... Ben sadece... Şu anda garip bir rahatlama hissediyorum. Kardeşime ne olacağını görmek için beklerken ne kadar gergin olduğumun farkında bile değildim. Ama şimdi o gittiğine göre, rahatlamış hissediyorum. Ve-"

İkimiz de güvende olmadığımızı biliyoruz, henüz değil. Carlos başka biriyle çalıştığını açıkladı. Şimdi peşimize düşüp düşmeyecekleri hâlâ belirsiz. "Onun ölümü bir dönemin sonu gibi geliyor ve artık hayatıma devam edebilirim."

"Bunu tamamen anlıyorum."

Sessizlikte ona sarılıyorum ve uzun anlar boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Bu kadar kısa sürede çok şey oldu ve hepsini sindirmek için zamana ihtiyacımız var.

Renata yumuşak bir sesle, "Görünüşe göre gerçek aşk, diğeri için fedakârlık yapmaya hazır olmak demek," diyor. "Özgürlüğümden, bağımsızlığımdan vazgeçeceğim. Her şeyden. Ve senin beni koruyacağını biliyorum. Ben de seni koruyacağım ve senin için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Yanağından öperim. "Bence birbirimizi gerçekten sevmek, geçmişi kabullenmek, iyileşmek için birbirimize alan tanımak ve ne olursa olsun birbirimizi desteklemeye istekli olmak anlamına geliyor."

Aşkımız hem kişisel şeytanlarımız hem de dışımızdaki güçler tarafından sınandı. Ancak şu anda önemli olan birbirimize saygı duymamız ve çözüm bulmaya, uzlaşmaya, barışa kararlı olmamızdır.

Kapının dışında ayak sesleri duyulur. Isabella ve Lev geldiler.

CH6PHER HWENHY-SEVEN

Rgnata

"ZENGIN MISIN?" Isabella bana soruyor. "Ben iyiyim. Ollie de öyle. Peki ya sen?"

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyor ve konuyu kapatıyor. Odaya giriyor ve karşımızdaki koltuğa oturuyor. "Ollie, özür dilerim. Renata'yı Carlos'a yem atmaya teşvik eden bendim. Buna asla izin vermeyeceğini biliyordum, o yüzden bunu ben yaptım."

Çenesini sıkıyor ve ona ters ters bakıyor, belli ki durumdan pek memnun değil ama şimdi ne yapacak?

"Hep böyle mi olacak? Bunu sürekli yapıyor olmanızdan memnun muyum emin değilim. Karımla aramıza sürekli girmeye devam mı edeceksin?" Ollie soruyor

"Hayır," diyor sessizce. " bir şey değil."

Bu ikisi hep böyleydi ve hep böyle olacak. Adam korumacı, kadın ise dik başlı.

"Dinle. İşleri halletmen gerektiğini biliyorum ama arkamdan iş çevirmeni de istemiyorum Isabella. Bunu kardeşine yapsaydım nasıl hissederdin? Kocanla?"

"Bana doğruyu söyleseydin, elimden geleni yapardım."

Lev homurdanıyor. "Renata'nın Carlos için yem olmasına izin mi verecektin?" diyor. "Saçmalık, Ollie. Onun senin yanında kalmasını sağlardın ve bildiğimiz bir sonraki şey, bundan altı ay sonra Carlos'un hâlâ kaçak olacağı olurdu."

Ollie, "Birinizin bu konuda bu kadar gevşek davranabilmesine sevindim," diye tersledi.

İçimde bir şeyler değişti. Onun koruyuculuğu ve sertliği biraz... sevimli.

Şirin mi? Neyim var benim?

Böyle tutulmanın ne kadar iyi olduğunu takdir etmek için bir an duruyorum. Hayatımda kendimi tamamen güvende hissettiğim pek fazla an olmadı. Onun temiz, güçlü, güvenilir kokusunu içime çekiyorum. Lev haklı. Carlos tarafından incitilmeme asla izin vermezdi. Ve ben onun bu yönünü seviyorum.

"Siz ikiniz bu dünyada en çok sevdiğim insanlarsınız," diyorum ve sesim hiç titremiyor. "Aranızdaki baltaları gömmek zorundasınız ya da iyi geçinmeniz için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapmak zorundasınız. Isabella yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı, Ollie. Bundan sonra birbirimize karşı mümkün olduğunca şeffaf olmayı ve bunun mümkün olmadığı durumlarda da birbirimizin kararlarına güvenmeyi bir kural haline getirmeliyiz."

Ollie yarı gülümser. "Bana doğru gibi geliyor. Kardeşlerim ve benim yapmamız gereken de bu."

"Aynen öyle."

Isabella ve Ollie hala birbirlerine ters ters bakıyorlar ve sonunda belki de ikisi de beni sevdikleri *için* birbirleriyle bu kadar anlaşmazlığa düştüklerini anlıyorum.

Benim için en az onun kadar endişeleniyor ve ne yapmaları gerektiği konusunda anlaşıyorlar. Kim bilebilirdi ki? Biraz onur duydum. Hiç bu kadar çok insan beni sevmemişti.

Lev bana ciddi ciddi bakıyor. Ollie'yle kan bağı olmamasına rağmen birbirlerine benzemeleri çok tuhaf. Belki de Rus kanı ve alfa erkeği olayıdır.

"Renata," der Lev dikkatle. "Kardeşine ne olduğunu, cesediyle ne yapacağımızı ve bundan sonra ne olacağını konuşmamız gerekiyor. Bu tartışmayı şimdi yapmak senin için uygun mu?"

Belki de öyleyimdir diye düşündüm ama gözlerimin dehşetle açıldığını, kalbimin çarptığını ve avuçlarımın terlediğini hissettim. Sanırım içgüdülerim benim yerime cevap verdi. "Hayır, böyle bir sorunum yok," diyorum dürüstçe. "Bu tartışmayı bensiz yapmanızı tercih ederim. Teşekkür ederim."

"Tabii ki bunu kabul etmiyor!" Ollie Lev'e çıkıştı. "Senin derdin ne lan? O onun kardeşiydi, seni pislik!"

Onu sakinleştirmek için elimi göğsüne koyuyorum. "Her şey yolunda," diyorum. Kral Arthur küçük oyuncak ayı yüzüyle bana bakıyor ve parmağımı yalıyor. Kulaklarını kaşıdığında derin bir iç çekiyor, uzanıyor ve hemen kucağımda uyuyakalıyor. Kalp atışlarım yavaşlıyor. Birinin bana verdiği en güzel hediye o olabilir.

"Ollie, sorun . O sordu, ben de cevapladım. Ama teşekkür ."

Sonunda homurdandı ve başını salladı.

Tanrım, onu çok seviyorum. Bu öyle bir düşünce ki, zihnimde ve kalbimde yer ettikçe diğer tüm düşünceleri silikleştiriyor. *Onu seviyorum.*

Önceden bildiğimi sanıyordum ama artık aşkın ortak bir bağ ve çekimden çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Belki de aşk mücadele etmeden mükemmel olmaz, ama zorluklarla güçlenir, tutkulu olandan gündelik olana kadar kim olduğumuzun tüm parçalarını kucaklar. Belki de sıkıntılara göğüs germek sadece birbirimize bağlılığımızın altını çiziyordur.

Belki de aşk, diğer kişinin farklılıklarına saygı duymak, onu kusurları ve her şeyiyle sevmektir.

Belki de aşk zaman alır iyi sulanır ve ilgilenilirse yaşlandıkça gelişir.

Belki, sadece belki, tüm cevaplara sahip olmamakla, her şeyi mükemmel yapmamakla bir sorunum yok. Çünkü Ollie Romanov'u seviyorum, kusurlu ve insan, şiddetli ve sadık ve onun da beni sevdiğini biliyorum.

Onun dönüşümünü gördüm ve bundan sonra nereye gideceğimizi görmekten onur duyuyorum. Beni tutsak eden acımasız bir infazcıdan, gerçek bir bağ, gerçek bir aşk, karanlık geçmişini gelecek umuduyla dengelemenin bir yolunu bulma olasılığına yavaş yavaş açılmasını izledim. Onu geride tutan engelleri yıkmanın ve beni içeri almanın bir yolunu buldu.

Onunla tanıştığımda, korunaklı bir hayatta kalandım, dirençliydim, evet, ama etrafımdaki her şeyden ve herkesten uzak duruyordum. Kendime güvenmeyi, başkalarına güvenmeyi, ikimiz için de huzur ve kabul duygusunu bulmayı öğrendim.

Isabella gibi güçlü ve acımasız, Harper gibi harika silah kullanan ya da Nikko'nun karısı Vera gibi parlak bir bilim insanı olmak zorunda değilim... ya da bunlardan herhangi biri. Belki sadece *kendim* olabilirim. Renata Carrera Romanova.

Benim de burada bir yerim var. Ben buraya aidim.

"Mikhail olan biten her şey hakkında konuşmak isteyecek çünkü hemen harekete geçmemiz gerekiyor," diye ısrar ediyor Lev, pragmatik bir şekilde konuşuyor ve neyse ki içimdeki dönüşümün farkında değil. O ve Ollie tam olarak anlayamadığım bir tür sessiz alışverişte bulunuyorlar.

Lev ters ters bakar ve Ollie başını sallar. Homurdanırlar ve el kol hareketleri yaparlar ve sonunda Lev ellerini havaya kaldırır ve Ollie konuşur. "Dinleyin. Renata yeterince şey yaşadı. Elbette her şeyin kilit altında olduğundan emin olacağız," der Ollie. "Ama şu anda ona bunu yaşatmak istemiyorum. Bir molayı hak ediyor. Bu kadarı çok fazla."

"Ben iyiyim," diyorum sessizce ama Ollie itiraz etmek için ağzını açtığında başımı sallıyorum. "Söz veriyorum," diyorum usulca.

Ollie sonunda başını sallıyor, ama beni biraz daha sıkıca kavırıyor. "Pekâlâ. Acıktın mı? Su ister misin? Yiyecek bir şey?"

Lev'in odanın öbür ucundan gelen karanlık kıkırdaması Ollie'nin dikkatini çeker. "Kapa çeneni," diye tersledi Ollie.

Ama Lev başını sallar. "Hayır, kesinlikle çenemi kapatmayacağım. Her birimize aşık olmamakla, aşık olduğumuz için ne kadar zayıf olduğumuzla ilgili dersler verdikten sonra şu haline bak," diye alaycı bir sesle devam ediyor Lev. "Sana su getireyim mi? Yiyecek bir şey?"

"Lev, Tanrım, büyü artık," diye çıkışıyorum ona ama gülümsemeden de edemiyorum. "Ben iyiyim ama siz ne dersiniz deyin Ollie'nin kucağından inmeyeceğim. O yüzden Mikhail'e söyle, eğer istediği buysa siktirip gidebilir."

"O da neydi?" Mikhail kapı aralığından soruyor ve kendimi altı yaşındaymışım gibi hissediyorum. Yüzümü Ollie'nin göğsüne gömdüm.

"Hiçbir şey," diyorum, bu da Ollie'nin kıkırdamasına neden oluyor.

"Onu biraz rahat bırak. Baskı altında," diyor Ollie sessizce. Eğilip kulağıma fısıldarken dudakları titriyor. "Uslu dur." Yanaklarım alev alev yanıyor.

Neyse ki Ollie konuyu değiştirir. "Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var. Mikhail. Neler oluyor?"

Diğer çocuklar odaya girdiler. Sanırım Mikhail'e tam karşımda durmadığı sürece siktirip gitmesini söyleme konusunda çok cesurum. Bu grup saygısızlığı hoş karşılamaz, kocam da öyle.

İstemeyerek de olsa, onun bu yönünü sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Mikhail, "Isabella, Renata'ya bilmediği büyük bir miras kaldığını ve rakip bir kartel olan La Sombra Roja'nın bunu öğrendiğini keşfetti," diyor. "Carlos sonunda onlar için çalıştığını itiraf etti, Renata'yı kendilerine almak istiyorlardı, böylece onun mirasına konabileceklerdi. Ve-"

Ollie, "Bu benim için saçmalık," diyor. "O evli."

Isabella araya giriyor. "Acımasızlıklarıyla ve tabiri caizse ülkenin kanunlarını hiçe saymalarıyla bilinirler."

"Onlarla kişisel bir deneyiminiz var mı?" Ona sordum.

"Ne yazık ki evet." Sertçe yutkunur ve Ollie'yle konuşmadan önce Lev'e bakar. "Polina'yı yakından takip etmeniz gerekiyor. Polina'ya göz kulak olmalısın."

seçenekler onlara kaldı, görüyorsunuz. Artık Renata'nın evli olduğunu bildiklerine göre, muhtemelen Polina'nın peşine düşeceklerdir. Hiçbir şey için durmayacaklar. Acımasızlar. Kötüler," diyor. "Onlarla açık bir savaşa girmemiş olmamızın tek nedeni babamın yıllar önce bir ateşkes yapmış olması. Kardeşim öldüğü için artık bunu geçersiz sayacaklardır."

Ollie sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Ama siz Romanovlarla aynı safta yer aldınız," diyor.

Uluslararası organize suç örgütü tüzüklerinden, kurallarından, yönetmeliklerinden, saygı ve saygısızlıktan, tanımadığım ve tanımak da istemediğim insanların isimlerinden bahsedip duruyorlar. Ama tek bir şey duyuyorum... Polina artık tehlikede.

Hiç bitmeyecek mi?

Muhtemelen hayır.

Belki de sorun değildir.

Belki de bu erkekler kimliklerini uygulayıcı, güçlü ve cesur olarak oluşturuyorlardır. Ve belki de biz kadınlar onlara meydan okuyan karşı taraf olmak için yaratılmışızdır. Çünkü Ollie Romanov gibi bir erkeği elime aldığımda ve onun bana aşık olduğunu ve beni sevdiğini bildiğimde? Sanki dünyayı yönetebilmişim gibi hissediyorum.

"Annem herkesi doyurmak için can atıyor," diyor Lev.

Karnım gurulduyor. "Rakipler ve tehditler bir yana, gerçek yemek şu anda kulağa harika geliyor."

Ollie, "Duş almamız lazım," diyor. Ama ben onu tanıyorum. Uzaklaşmak istiyor. Beni yalnız istiyor.

"Sorun değil," diyor Mikhail, belli ki beni affederek. "Odana yemek göndereceğiz. Bundan sonra ne yapmak istediğini bana söyleyebilir misin Ollie? Belki onu buradan uzağa götürürsün? Bir süredir Carlos'la uğraşıyorsun. Artık o gittiğine göre, biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Biliyorum," diyor Ollie sessizce. Bana baktığında ise nasıl cevap vereceğimi çok iyi biliyorum.

"Seyahat etmek istemiyoruz. Siz Ollie'yi dünyanın dört bir yanına gönderdiniz ama o bir türlü kök salamadı. Kök salamayan tek kişi o. Bunu itiraf edemeyecek kadar özverili olabilir ama bir yuva kurmaya hazır. *Benimle* birlikte."

Ollie eğilip alnımdan öpüyor. "Teşekkür ederim. Kendimize ait bir yer bulana kadar burada kalacağız. Burası ait olduğumuz yer," diyor Ollie.

"Annem bundan çok hoşlanacak," diyor Lev gülümseyerek. Ben de gülümsüyorum. Ben de öyle.

Polina Kral Arthur'u aldı ve yatak odasına doğru yürüdük. Ollie birkaç telefon görüşmesi daha yaparken ben uzun ve sıcak bir duş alıyorum ve tam saçımı durularken kapıyı açıyor.

Saçları buhardan nemlenene kadar kapı aralığında duruyor. "İçeri geliyor musun?" Ona sessizce soruyorum.

"Evet."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Çok şey atlattık ve onunla yeniden bağlantı kurmak istiyorum. Onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmem gerek.

Gömleğinin eteklerini tutuyor ve yavaşça başının üzerine kaldırıyor. Başımı geriye atıyorum, sıcak suyun kafa derimi haşlamasına izin veriyorum, ona bakarken yüzümden aşağı akıyor. Göz kırıyorum.

Kolu kesilmiş ve kanıyor. Diğer kolunda da morumsu bir çürük oluşuyor ama yine de hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti.

Giysilerinin geri kalanını çıkarıyor ve yere düşmelerine izin veriyor. Birbirimizin önünde çıplak olmanın yeni bir başlangıç gibi hissettiren bir yanı var. Bu hoşuma gidiyor. O bana doğru adım atarken, ben de tembelce onun her santimini inceliyorum. Duştan birkaç adım ötede duraklıyor. Yutkunup dudaklarımı yalıyorum, sabun kalıbına uzanıp tembelce göğüslerimi sabunluyorum. Beni izlerken ereksiyonunun nasıl büyüdüğünü görmek beni son derece tatmin ediyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor. "Ve sen benimsin."

Hiçbir zaman sahiplenici dilden hoşlanan biri olmadım, ama bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey tüm kutularımı işaretliyor. Bayıldım. *Onu* seviyorum. *Onu istiyorum*.

"Öyle mi?" Alay ediyorum. "Bu bilgiyle yapmam gereken bir şey var mı Bay Romanov?"

Bakışlarımla ona meydan okuyorum.

"Hiç de değil," diyor sessizce, ben amımı sabunlarken beni izliyor. Küçük baloncuklar bacaklarımdan aşağı iniyor ve elimi duruluyorum. Sabunu yere bırakıyorum, parmaklarımdan üzerinden su geçiriyorum ve onları amımın üstüne doğru kaydırıyorum.

Hırlama şekli tenimi karıncalandırıyor. "Bana ait olanı benim için bırakıyorsun Renata. Ne beklediğimi biliyorsun."

Biliyorum, bu yüzden kendime dokunuyorum, onunla alay ediyorum. Bu ikimiz arasında bir dans ve adımları çok iyi biliyorum. Onun liderlik etmesini ve benim de onu takip etmemi beklemesini seviyorum. Başkalarının anlık bağlantıları olabilirken, o ve ben sahip olduklarımız için savaştık. Ve şimdi hayatta kaldığımızı göre, şimdi daha pek çok olacağından emin olduğum ilk bitiş çizgisine ulaştığımızı göre, bu zafere ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum.

"Sakın buna cüret etme," diyor, gözleri parlayarak bana bakıyor, bana meydan okuyor. Bana yalvarıyor. "O *benim amım*," diye fısıldıyor.

Bunu nasıl söyleyebiliyor ve hala üst düzey erkekliğini koruyabiliyor bilmiyorum ama çok seksi. Yemin ederim, bunu söyleyen başka bir erkeğe gülerdim.

"Buraya gel o zaman," diyorum, geri . "Gel, senin olanı al."

Duşa girdi ve bana doğru uzandı. Ağzlarımız birbirine çarpmadan bir saniye önce nefesim kesiliyor. Ellerim saçlarında, bacaklarım belinde, kıkırmı neredeyse acı verici bir şekilde kavıyorum. Sıcak su bedenlerimizden akıyor, bizi dereler halinde boğuyor ve öpüşmeyi bırakmıyoruz. Dili benimkiyle buluşuyor ve tutkulu, erkekçe iniltisi vücudumdaki her siniri ateşliyor. İnliyorum, amımı onun sıcak ereksiyonuna doğru sürtüyorum. Kıkırmı sertçe tokatlıyor.

Yutkunuyorum, ağzını benimkinden ayırdığında nabzım hızlanıyor, sadece boynumdan aşağı bir öpücük izi göndermek için. Su dikişini yalıyor ve ağzını meme ucuma götürüyor. Eğilerek ağzına alıyor ve dişlerinin ucuyla ısıtıyor. Başım geriye düşüyor ve inliyorum. Bacaklarımdan arasındaki sinir demeti zonkluyor. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Onun da benim için aynı şeyleri hissetmesini seviyorum.

Göğüslerime taparken vücutlarımız birbirine dolanıyor, kollar ve bacaklar birbirine dolanıyor. Ben kollarındayken, siki amıma doğru bastırıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum ve o da itiyor. O kadar doluyum, o kadar gerginim ki memnuniyetle inliyorum. Bir iniltiyi yutuyorum, ağzım coşkuyla açılıyor.

Onu hissetmeyi seviyorum. Beni tutuşunu seviyorum - sahiplenici, güçlü bir şekilde

-Sanki beni kızgın kömürlerin üzerinden, alev alev yanan ateşin içinden, cehennemden ve savaştan geçirmeye hazırmış gibi.

Belki de çoktan yapmıştır.

Çıkardığı her iniltide, sert ellerinin ve şefkatli ağzının her dokunuşunda ona olan ihtiyacım artıyor. Parmakları kalçalarımın saplanıyor. Aleti içimde zonkluyor. Nefes alışlarımı yutup içime girerken nabzım hızla atıyor. Zevk beni sıcak bir koza gibi sarıyor ve bedenim onun inlediği anda paramparça oluyor, sıcak boşalması içime işliyor.

Zevkimizi sürüyoruz, bedenlerimiz bir. Hiç bu kadar hafif ve aynı anda bu kadar dolu hissetmemiştim. Duştan gelen su tenime çarparken sıcak tohumu içimden dökülüyor.

Başım göğsüne düşüyor ve sanki sonunda birbirimizi bulmuşuz gibi bana sarılıyor.

Sözsüzce birbirimizi sabunluyoruz. Bacaklarım titriyor, bu yüzden beni kendisine doğru tutuyor, saçlarımı gözlerimden uzak tutuyor ve beni durulamak için başımı geriye yatırıyor. Sonra onun vücudunu köpürtme sırası bana geliyor. Her bir mürekkep izini ve yara izini öpüyorum ve elimi sırtına doğru götürerek köpükleri duruluyorum.

Duşu kapatıyor ve bir havluya uzanıyor, hızla kendi etrafına sarıyor, sonra benim için ikinci bir tane alıyor.

Sessizce duştan çıkıyorum ve benim için uzattığı havluya, kollarının sıcak korumasına . Beni yatak odasına götürürken bacaklarım hâlâ titriyor.

Sanki geçmişten kurtulmuş ve geleceğe adım atmışız gibi hissediyorum. Sonsuz olasılıkların ve sınır tanımayan bir sevginin alanına.

CH6PHER HWENHY-EICHH

Ollig

Ertesi sabah uyandığında dünyanın en şanslı erkeği olduğunu hissediyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın yanımda kıvrılmış yatıyor, bir bacağı benimkinin üzerinde, narin ellerini başının altında kavuşturmuş. Bu anın tadını çıkarıyorum. Bundan sonra neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum, bu yüzden Renata'yla geçirdiğim bir dakikayı bile hafife almak istemiyorum.

"Hey," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Günaydın, Ollie." Eğildim ve onu nazıkçe öptüm. "Günaydın."

"Polina, Kral Arthur'u sana getirdi. Onun bir şampiyon gibi ev eğitimi aldığından ve bahçedeki bir taştan kılıç çıkardığından bahsetti. Belki de küçük bir tüy yumağından daha fazlası olur."

Renata sırtarak doğruluyor ve Kral Arthur yatağa atlayıp yüzünü yaladığında yüzü zevkle aydınlanıyor. "Şimdi, baban aklını kaçırmadan önce yataktan in," diyerek onu tekrar yere bırakıyor.

Babacığım.

Kendimi hiç evli hayal etmemiştim, hele de bir ailem olduğunu. Neredeyse kendimi çimdiklemek istiyorum. Kelimenin ağırlığını test ederek oyalanmasına izin verdim. Birinin bana böyle seslenmesini isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Neden üzgün görünüyorsun?" diye soruyor, hüzünlenererek.

"Üzgün değilim. Sersemledim. Senin yanında her uyandığımda, bu beni yeniden vuruyor - sen benimsin. Bu kaos dünyasında *seni* hala anlıyorum." Başımı sallıyorum. "Ve sen *baba* dediğinde, ben sadece... çocuklar hakkında düşündüm. Hiç bu kadar ilerisini düşünmemiştim."

Başını sallayarak elime uzanıyor ve biraz sıkıyor. "Anlıyorum. Ben de anlamıyorum. Hayatta kalma modundayken geleceği düşünmeye yer yok."

Aynen öyle.

"Ama artık bunu geride bıraktık," diyor sessizce. "Ve *henüz* çocuklar için hazır olduğumu düşünmesem de... bir gün olacağım."

Başımı sallıyorum. "Bir gün" hiç sahip olmadığım bir lüks gibi geliyor.

"Dün gece iPad'inde ne yapıyordun?" diye soruyor, gerinerek. "Ohhh. Kahvaltı hazırlatmışsın. Teşekkür ederim, *açlıktan* ölüyorum."

"Öyle olacağını düşünmüştüm." Ona göz kırptım. "Dün gece çok çalıştın."

Bana sinsî bir bakış attı. "İki kişi gerekiyor."

Oturuyor ve ben de kahvaltı tepsisini ikimizin arasına koyuyorum. Tostuna yağ sürüyorum, o da bana sürahidenden kahve dolduruyor. Sevimli bir sessizlik içinde yiyoruz. Doğal geliyor ve çok hoşuma gidiyor.

"Yeni evimizde birlikte ilk yemeğimizi pişirmek için sabırsızlanıyorum," diyor gülümseyerek. "Eninde sonunda öğreneceğim."

"değilsin. Yani, birini tutabilirim." Başını sallıyor. "Ben istiyorum."

Elini sıktım. "Ben de." Belki de insanlar ev işlerini hafife alıyorlar. Biçecek bir çimenim ve dolduracak bir buzdolabım olması için sabırsızlanıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Kahvaltımız bittiğinde ve tepsi kenara itildiğinde soruyorum.

"Ben iyiyim," diyor sessizce beni kontrol ederken. "Sen nasılsın? Yaralandın mı?"

Omuz silkiyorum. "Birkaç yaram var ama beni gerçekten rahatsız eden bir şey yok. Senin için bundan yüz kat daha kötüsünü göze alırdım."

Kolumu okşuyor ve çıplak omzumu öpüyor. "Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gülümsüyor. "Güzel kıvırdın." Gözlerinin parıltısı ve yanağında oluşan gamzenin küçük bir ipucu kalbimin göğsümde dönmesine neden oluyor. "Seni seviyorum," diyor, sesi duygusallıktan boğuklaşıyor.

Elini sıktım.

Düşünceli bir şekilde devam etmeden önce bir süre geçti. "Ollie, sanırım biriyle konuşmak istiyorum. Terapistle falan, anlıyor musun? Sanırım iyileşmeye ihtiyacım var. Sadece Carlos'la olanlardan değil, her şeyden. Nasıl *kendim* olacağımı öğrenmem gerek... ama tüm o korku olmadan..." Gözleri parlarken bile iç çekiyor.

Elini sıkıyorum, onunla gurur duyuyorum. "Bence bu harika bir fikir olur. Nikko'nun Vera'sının bizimle çalışan bir arkadaşı var. Yoksa senin aklında biri mi var?"

"Hayır, bu harika olur. Teşekkür ederim. Ben sadece... Kardeşimin ölümünün yasını tuttuğumu biliyorum ama söyledikleriniz hakkında gerçekten düşünüyordum. Ölümüne düşündüğüm kadar üzülmедim ve sanırım bunun nedeni onun bir zamanlar olduğu kişinin yasını çoktan tutmuş olmam, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Yanağından öperim. "Öyle, güzelim. Ve seninle gurur duyuyorum."

Kral Arthur kapının etrafında dönüyor ve küçük bir *havlama* sesi çıkarıyor, biz kıyafetlerimizi giyip onu dışarı çıkarmak için yarışırken konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırıyor. Hava biraz kapalı ve bulutlu, hafif çiseliyor. Renata temiz havayı içine çekiyor.

"Vay canına, dışarısı çok güzel, değil mi? Böyle bir günde -bulutlu, yağmurlu- *umutlu* hissedebileceğimi hiç düşünmezdim. Ama öyle."

Ona gülümsüyorum ve bulutların kırıldığı ve gökyüzünden ışıkların süzüldüğü yere bakıyorum. Onun böyle bulutlu bir güne bakıp güzelliği görmesini seviyorum. Ben de görüyorum. "Evet bebeğim," diyorum, sesim yumuşak ama emin. "Bu çok güzel."

El ele ilerliyoruz, parmaklarımız geride bıraktığımız geçmiş gibi birbirine dolanmış. Birlikte olduğumuz sürece, bundan sonra olacaklar beni korkutmuyor. Çünkü gelecek *bizim*. Bizim sözümüz. Bizim hikayemiz.

EPILOGUE

Ollig

"*BU BİR.*" Renata, birkaç gün içinde baktığımız yedinci evin ön sahanlığında duruyor. The Cove'dan otuz dakika uzaklıkta, ağaçlarla çevrili bir mahallede yer alan bu ev, özel bir vaha gibi hissettiriyor. Yoldan geri çekilmiş, heybetli çamların arkasında gölgelenmiş, تنها ve ev gibi ve gözlerindeki bakıştan sonsuza dek sürecektir evimizi bulduğumuzu daha o söylemeden anladım. Bazı insanlar ilk evlerini daha sonra daha büyük bir seçeneğe geçmek için satın alır, ama biz yerleşmek istiyoruz. Kök salmak. Bir aile kurmak.

"Evet bebeğim," diyorum usulca, sesimin duygularla boğuklaştığını fark edince şaşırıyorum. Büyüdüğüm, emlakçımızın bizi götürdüğü evler gibi abartılı değil ama ev gibi. Rahat.

"Bizi burada görebiliyorum," diyor, eliyle ormanı işaret ederek. "Çocuklarımızla çimlerin üzerinde koşturuyoruz. Belki küçük bir salıncak falan kurarız. Bilmiyorum. Ama bu sadece-"

"Huzurlu," diyoruz ikimiz de aynı anda. Sözsüzce verandaya doğru yürüyoruz, döşeme tahtaları ayaklarımızın altında gıcırıyor. Havanın rengi

çam ve kesilmiş çimen kokusu. Onu kendime doğru tutarken hafif bir rüzgâr saçlarını koluma sürtüyor. Uzaktan bir kuş cıvıldıyor.

Ve yüksek sesle söylemek zorunda olmadığımız şey, geride bıraktığımız türbülansla o kadar karanlık bir tezat oluşturuyor ki, doğru hissettiriyor.

"Senden bir şey yapmanı isteyeceğim Ollie ve bunu düşünmeni istiyorum." Kestane rengi gözleri benimkilere dikildi. Beni korkutabileceğini sandığı zaman çok sevimli oluyor. "Her zaman yaptığın gibi düşünmeden hemen cevap verme."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve gülümsemekten kendimi

alamıyorum. "Ben cevap vermem, bunu biliyorsun."

"Yani," diyor, başını sallarken parmağını bana doğru sallıyor. "Sen çok kararlı bir adamsın ama çok kararlı bir kadınla evlendin."

Tanrım, bilmiyor ?

Sesi titreyerek devam ediyor. "Ve ben... ben bu evi kendi paramla almak istiyorum. Birkaç nedenden dolayı." Şaşırdım ama sözünü kesmedim. Dinliyorum. Bunu ona borçluyum ve gerçek şu ki, onun ya da benim paramı harcaması umurumda değil. Zaten hepsi bizim. Artık biriz, bir bütünüz. Bir aileyiz. Ama bu onun için önemli, o yüzden dinliyorum.

"O paranın ortalıkta durmasını istemiyorum. Onu bir eve yatırmak istiyorum ve ipotek istemiyorum. Ben, Renata Romanova, bu evi kendi paramla satın aldığımı bilmek istiyorum." Çenesi öne doğru çıkıyor ve bakışlarını tutuyor. "*Kimse* onu benden alamaz."

Çok uzun bir yol kat etti, artık kendine güveniyor ve bağımsız. Bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Bu sadece huzurlu bir mahallede bir ev değil, yaşanacak bir yerden daha fazlası. Bu, onun kim olduğunun, ne için savaştığımızın bir beyanı. Huzurun kısa sürdüğü istikrarsız bir hayattan sonra kendi yolunu çizdi. Kimse bunu ondan alamaz. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman ve son nefesimi vereceğim güne kadar onun için bu huzur için savaşıcağım.

"Elbette yapabilirsin," diyorum omuz silkerek. "Benim için fark etmez, Renata. Sahip olduğum her şey senin. *Her şeyim.*"

Ve gerçekten her şeyi. Ona uzanıyorum ve o kollarıma sığıyor, sanki tek bir parçadan oyulmuşuz gibi iç içe ve şimdi nihayet, *nihayet* birbirimize geri döndük.

Bunun için çok mücadele ettik. Daha çok savaşıcağız.

Emlakçının topuklu ayakkabılarının sesi verandada yankılanırken alnından öpüyorum. "İki dönüm arazi ve arkada bir rezervasyon, hatta insanların balık tuttuğu küçük bir dere bile var" diyor. Bir çift okuma gözlüğü çıkarıyor ve bir listeyi okumaya devam ediyor. Sıcak su ve elektrik tesisatından, yerel okullardan, metrekareden, modern ve klasik karışımı dış cepheden falan filan bahsediyor ama ben onu zar zor duyuyorum. Kadının çok memnun ve önemli olan da bu.

"Burası şehirden uzak değil," diye devam ediyor, "ama insanların sizi ziyaret etmek için yol kat etmesi gerekecek kadar da uzak," diye ekliyor göz kırparak. Annem, babam, kardeşlerim ve onların ailelerinden otuz dakika uzaklıkta. Bu yeterli. Çünkü kendimize ait bir şeye ihtiyacımız var.

"Mutfağın biraz yenilenmesi gerekebilir," diye başlıyor kaşlarını çatarak. "Belki pazarlık yapabilirsiniz-"

Renata, "Biz alırız," diyor. Daha önce ailemle çalışmış olan emlakçı onay için bana bakıyor. Kaşlarını çatı.

"Bay Romanov?"

"Neden bana soruyorsun? Karım sana ne derse onu yap," diyorum, sesim bir tehdit notası taşıyor. Renata'yı sorgulamayacak.

"Elbette," diyor gülümseyerek ve Renata'ya dönüyor. "Mutfak tadilatı için fiyatta pazarlık yapmak ister misiniz?"

Renata omuz silkiyor. "Hayır. Ben bu halini seviyorum. Mutfak adası kahvaltı masası olarak kullanılabilir ve yemek alanının dışındaki bahçe manzarasına bayılıyorum." Bana döndü. "Sen de katılıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Kahve yapabileceğim bir yere, yumurta çırpabileceğim bir ocağa ve protein karışımlarımı koyabileceğim bir yere ihtiyacım var. Asıl soru, mutlu musun?"

Kardeşlerim beni acımasızca azarlardı ama umurumda değil. Hayatımın hedefinin ne olduğunu, amacımın ne olduğunu biliyorum ve o gözlerinde yıldızlarla tam duruyor.

"Mükemmel. Sen aklını kullanan bir kadınsın." Renata'ya genişçe gülümsüyor, Renata'nın yüzü biraz kızarıyor. Tabii ki öyle. Elini sıkıyorum ve emlakçı resmi bir teklif vermek için içeri girdiğinde Renata küçük bir kız çocuğu gibi ellerini çırpıyor ve ayaklarının üzerinde zıplıyor. Ona bakarken, kaçtığımız kaosu ve karışlaştığımız tehlikeleri düşünmeden edemiyorum. Bu an şimdiye kadar verdiğim tüm savaşlara değer. Yüzümü saçlarına gömüyorum ve tanıdık, topraklayıcı kokusunu içime çekiyorum.

"Oh, Ollie," diyor. Bundan fazlasını söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Sadece bu iki kelime. *Oh, Ollie*. İçlerinde bir dünya anlam barındırıyorlar.

Birlikteyiz. Güvendeyiz. Bunu ikimiz yapıyoruz, kendimize ait bir yer yapmak için cehennem ateşinde yolumuzu açıyoruz. Bir aile kuracağız. Benimkine bağlı kalacağız, dallanıp budaklanacağız ve kendimize ait bir aile kuracağız.

Akşam yemeğini şehirdeki bir et lokantasında kutluyoruz. Renata'nın 20 oz'luk T-bone bifteği, yanında karamelize soğan ve King Arthur büyüklüğünde fırında patatesle mideye indirmesini ve yeşil fasulyeleri bir kenara itmesini onaylayarak izliyorum. "Bunlar benim favorim değil," diyor. Ona uzanıyorum ve elini sıkıyorum. Başparmağımı parmak eklemlerinde gezdiriyorum.

"En sevdiğin hangisi?"

"Sen, tabii ki," diyor gülümseyerek. "Oh, bu hiç de sevimsiz değil."

"Sanki peynirli olması umurumdaymış gibi," diyor sırtarak. Ayılıyor, yemeğini düşünceli bir şekilde çiğniyor. Lokmasını yuttuktan sonra sorusunu sormadan önce bir yudum şarap içiyor. "Ollie, kartelden bir haber var mı? Kolombiya'dan haber aldın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Şimdilik işler yolunda gibi görünüyor." *Şimdilik*. Isabella ve Lev'in adamları şehrin her karışını tarıyor ve geri tepme olmadığından emin olmak için büyük riskler alıyorlar.

"Tanrı'ya şükür."

"Şimdilik sessiz, Renata," diyorum. Büyüyü bozmak istemiyorum. Olumsuz olmak istemiyorum. Her ne kadar bulduğumuz huzurun gerçek ve kalıcı olduğuna inanmak istesem de, tehlikenin hâlâ pusuda olduğu hissinden kurtulamıyorum. Belki de tüm yaşadıklarım beni rahatsız ediyordur. Belki de meşrudur, bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki La Sombra Roja karteli şimdilik sessiz olabilir ama yok olmadılar. Renata'ya bakıyorum ve bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum.

Şimdilik, bu anı yaşamak zorundayım. Onun için. *Bizim* için.

"Biliyorum," diyor sessizce. "Kalıcı bir barış yok, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu sadece anı yaşadığımız, şu anda sahip olduğumuz her şeyin değerini bildiğimiz anlamına geliyor. Uğruna çalıştığımız her şeyin. Kazandığımız her şeyin. Hissettiğimiz her şey. Bunun kıymetini biliyoruz. Hiçbir şeyi hafife almıyoruz."

Tıpkı onun görebildiği gibi ben de görebiliyorum - bahçede yankılanan kahkahalar, arabanın yanındaki scooterlar ve bisikletler. Dere kenarında geçirilen tembel öğleden sonraları, çocuklarımıza balık tutmayı ya da ağaçlara tırmanmayı öğretmek. Ben de bunu istiyorum. İkimiz de istiyoruz. Ama sadece hayatta kalmaktan ibaret olmayan bir geleceği düşünmek bana hala yabancı.

"Bunu sevdim. Hiçbir şeyi hafife alma. Belki de anı yaşamakla ilgili tüm o saçmalıklar aslında bu anlama geliyordur. Belki de ihtiyacımız olan her şeye zaten sahibiz, tam burada."

"Polina'nın güvenliği mi?" diye soruyor, bir ekmeği

bolca yağlarken. "Evlenecek," diyorum basitçe.

"Mikhail'in bunun için planları var mı?"

"Hayır, önce La Sombra Roja'nın bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmemiz için bize zaman tanımak istiyor."

Bir an için havadaki barut kokusuna, Renata'nın elinin elimde olduğu ana geri dönüyorum. Gözlerindeki korkuyu unutabilir miyim bilmiyorum. Unutmak da istemiyorum. Onu burada, umut ve neşe dolu görünce, onu güvende tutma, bir daha asla bana korkuyla sarılması için bir neden vermeme inancımı tazeliyorum.

"Yani tehlikeyi atlatmış değiliz, ama belki de... Korkunç olmayacak," diyor umutla.

Ona sırtıyorum ve o da bana gülümsüyor. Gerçekçilikle karışık umut ve biraz da pembe gözlükler. Bu hoşuma gitti.

"Tatlı? İçki?" diye sorar garson.

Renata bana göz kırpmıyor. "Bu benden," diyor cömertçe, ellerini masaya yayararak. "İstedğin her şeyi sipariş edebilirsin. Pasta? Yemek sonrası içkisi?"

Başımı salladım. "Evi almana ben izin verdim. *Bu* benden."

Garsonun gözleri kocaman oldu. Umurumda bile değil.

"Şunu paketleyebilir misiniz lütfen?" Renata tabağını garsona doğru iterek tatlı tatlı konuştu. Yarısından azını yedi.

Garson kız yemek artıklarıyla çıkarken aklıma bir şey geldi. "Dur bir dakika. Sakın bana bifteğini köpeğe yedirmeyi planladığını söyleme," diyorum inleyerek. "Menüdeki en büyük bifteği sırf eve getirip ona yedirmek için aldın, değil mi? *Renata.*"

"Kral Arthur iyi bir çocuk," diyor şarkı söyler gibi bir sesle. "Tuvalet eğitimi aldı ve çok itaatkâr. Tabii ki bunu ona vereceğim." Gözleri flört eder gibi parlıyor. "Ve sakın beni durdurmaya çalışma, Ollie. Sence verandanın önündeki köpek maması torbasını gözden kaçırdım mı? Onları ben almadım."

"Her neyse." . "Bir alana bir bedava vardı." "İtiraf et. O oyuncu, tatlı yavru kalbini çaldı." "Elbette. O iyi bir çocuk."

Renata, o itaatkâr bir şekilde yanında olmadan yatağımızdan dışarı adım atamıyor ya da tuvalete gidemiyor. İnsanlar kapıyı çaldığında biz ona diz çökmesini söyleyene kadar hırlıyor ve havlıyor. Annem postayı almak için dışarı çıktığında, onun yanına yapışıyor. O iyi bir çocuk.

"Seni onunla görmek hoşuma gidiyor," diyor usulca. "İstediğin kadar gül ama bu bana senin iyi bir *baba* olacağını gösteriyor."

"Sanırım, yani eğer düşünürsen-" ve sonra gözlerinin bana muzipçe parıldadığını fark ediyorum.

Baba mı dedi? Düşündüğüm gibi mi demek istedi? "Renata. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Onu izlerken kalbim biraz kırılıyor. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel. Saçları omuzlarına dökölüyor, gözleri yıldız ışığı gibi parlak. Garson masamıza kocaman bir parça çikolatalı kek getirirken gülümsüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyor bana sırtarak. Sonra garsona döndü. "Belki de *iki* dilim pasta yapmalısın. Bir tane onun için... bir tane de ben ve bebek için."

SON

BONUS EPILOGUE

Ollig ve Rgnata'nın hikayesinin devamını okumak ister misiniz? *Savagg: 6 Dark Bratva Forcgd Harriagg Romancg*'ın bonus epilogunu görmek için aşağıdaki tıklayın!

PREVIEW

UNLEASHED: A DARK ENEMIES TO LOVERS ROMANCE

BİRİNCİ BÖLÜM

Önümdeki soğuk, boş sunağa baktım. Sadelik talep ettim, sadece tanrısı olmayan bir kilisedeki nikâha ve sevgiden yoksun bir birlikteliğe uygun bir sadelik. Onlar da bunu onurlandırdı. Mermer sunaktaki tek şey solmakta olan beyaz güllerden oluşan bir vazo, kokusu neredeyse mide bulandırıcı. Pazar ayininden kalma belli belirsiz bir tütsü hala havada duruyor ve önümde amcamın töreni yapması için çağırdığı rahip duruyor.

Lanet bir korkak gibi bayılacakmış gibi görünüyor.

"Sakin olun Peder," diyorum, sesim kilisenin içinde yankılanıyor. "Bu numarayı yapması senin suçun değil. Seni suçlamayacağım." Sanki idamını ertelemişim gibi bir nefes verdi. Belki de vermişimdir.

Ünümün benden önce gelmesine engel olamıyorum. Bazen keşke olmasaydı diyorum. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Belki de.

Gözlerinin aklarını görebileceğim kadar geniş olmasını, göğsüne bastırıldığı altın kenarlı eski, kalın kitabı tutuşunu ya da gelinimi beklerken son beş dakika içinde on yedi kez boğazını temizlemesini özlemiyorum. O gelmiyor. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Gelmeden önce bunu bilmeliydim.

Törene tanıklık etmek için gelen sadık arkadaşlar ve aileden oluşan küçük ekip kıpırdamadan oturuyor. Kimse kıpırdamaya cesaret edemiyor. Zorlukla nefes alıyor gibi görünüyorlar. Mantıklı. Kiliseyi yerle bir mi edeceğimi yoksa peşine bir çete mi takacağımı bilmiyorlar.

Müstakbel gelinim tarafından mihrapta ayağa kaldırılmaya nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Alay edildim. Aşağılandım.

İtaatsizlik.

Ellerim yumruk oldu.

Birdenbire, orga basan birinin gürültülü sesi sessizliği bozuyor. Aniden dönüyorum, bakışlarım koro çatısına sabitleniyor, orada kırmızı suratlı, telaşlı bir orgcu başını sallıyor.

"Çok özür dilerim Bay Kopolov. Tökezledim. Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak."

Onu görmezden gelerek arkamı dönüyorum. Kardeşim Semyon yaklaşıyor. Sunağın yanında durduğum yere doğru üç basamak çıkarken ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyor.

"O gelmiyor," diye alçak sesle fısıldadım. Babasının onu refakatsiz göndermesi için kesin talimat verdim. Bir tören, büyük bir to- do istemiyordum. Bu bir işlem anlaşmasıydı, ne eksik ne fazla.

Anisa beni terk etti.

Kilisenin havası soğuk ve küflü, çocukken ziyaret ettiğim yeraltı mezarlarını anımsatıyor. Aile hayatının koşuşturmacasından uzakta, gitmeyi sevdiğim yerd. Babamın acımasız, amansız baskısından ve annemin sessiz asaletinden uzakta.

Kilise o zamanlar daha büyük görünüyordu. Her şey daha büyük görünüyordu. Babam bile. Hala burada olsaydı, şimdi onun önünde durmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Semyon'a dönüp bakıyorum. Çenem kilitleniyor, vücudumdaki her kas kontrol etmeye şartlanmış, ama sakinliğin altında, öfkem hazır bir canavar gibi beni pençeliyor

özgür kalmak için. *Kimse* Kopolov ailesine bulaşamaz ve Anisa'nın bunu alaya alması cezasız kalmayacaktır.

Çenem geriliyor, bakışlarım hesaplıyor ama her şeyin altında bir kargaşa yatıyor. Kilisenin arka tarafındaki boş sıralara bakıyorum ve kardeşlerimin bir sonraki adımında ne yapacaklarından emin olamadan birbirlerine hızlı ve endişeli bakışlar atmalarını izliyorum.

Neden kaçtı?

Nasıl kaçtı?

Sessizliği sadece uzaktan gelen fısıltılar ve giysilerin belirsiz hışırtısı bozuyor.

"Eğer herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem..." diye başladı rahip. Bana bir kez baktı ve kelimeler dudaklarında canlandı.

Başımı salladım. "Buna gerek yok, teşekkürler."

Bundan sonra yapmam gereken şeyde "yardımcı" olacak tek kişi zaten benden önce burada. Silahlı ve hazır.

Daha önce buradaydı. Onu uzaktan gördüm. Törenden önce gelini görmemem gerekiyordu ve ben bile gelenekleri bozmayacağım. Büyükbabamın her zaman dediği gibi, "Batıl inançlar çocuklar için olabilir, ama yetişkinler onları görmezden gelmeyecek kadar yaşlıdır."

Beyaz kumaş telaşını ve tül duvağı , fuayedeki mermer zeminde topuk seslerini duyduğumda arkamı döndüm. Burada sadece iki yabancı vardı; nişanlım ve onun koruması.

"Onun gittiğini gören oldu mu?" Kısık bir sesle Semyon'a söylüyorum. Gözlerimi kapı aralığına dikiyorum. "Kaçırılmış olması mümkün mü?"

Biri evlenmek üzere olduğum gelini almaya cesaret edebilir miydi? Eğer biri ona dokunursa, eğer biri onun lanet kafasındaki tek bir saç teline dokunursa-

Semyon, "Kız kaçırılmadı," diyor. "Sadece bodrumdaki kamera kayıtlarını bulduk. Kendi başına gitmiş. Korumasına para vermiş, elbisesini yırtmış ve kaçmış."

Tanrım.

Rahibe döndüm. "Bize bodrumda video kameralar olduğunu söylememiştiniz, Peder."

Ağır kitabı bir takırtıyla yere düşer. Bir mazeret bulmaya çalışırken kekeliyor. "Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum," diyor. "Bu benim bileceğim bir şey değil. Özür dilerim, bilseydim sana söylerdim-"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben bile mihrabın önünde duran bir din adamının kılına zarar vererek cehennemin öfkesini üzerime çekemem, Peder," diyorum sessizce. "Lütfen sabrımı sınamayın. Ya da Tanrı'nınkini."

Ağzını kapatıyor, ince dudakları sertçe yutkunmadan önce mükemmel bir O harfi oluşturuyor. Güzel. Bilge bir adam bazen sessizliğin kelimelerden çok daha yüksek sesle konuştuğunu bilir.

Kardeşlerimin yüzüne dönüyorum, sesim gür çıkıyor. "Bu maskaralığa bir son veriyorum."

En küçük kız kardeşim Zoya sandalyesinde sıçradı. Minyon, narin bedeni titriyor, nazik, geniş gözleri bana sabitlenmiş. Sesimi yükselttiğim için kendimi suçlu hissetmemi sağlayabilecek tek kişi o.

Bana o küçük gülümsemesini verdiğinde, zorlukla yutkunuyorum ve başımı sallayarak ondan af diliyorum. Başını eğiyor ve gözleri yumuşuyor - bağışlıyor.

Parmaklarının taşıdığı küçük mat siyah çantayı sıkıca kavrayışını özlemiyorum. Eğer evlenmezsem, *onu* evlendirmekten başka çarem kalmayacak. On sekiz yaşında ve benim gözümde hâlâ bir çocuk. Bunu ona yapamam. Yapmayacağım da.

Burada olmam bile onun için için-.

Vaftizci Yahya'nın başının kesilişinin acımasız ama bir şekilde güzel bir tasviri olan vitray pencereden dışarı bakıyorum ve hayatımın sonsuza dek değiştiği mezarlığa geçiyorum.

Ailemin gömülüşüne orada tanık oldum. Gençliğimden geriye kalanları oraya gömdüm. Orada kardeşlerimin koruyucusu oldum,

ailemin servetini miras aldı... ve düşmanlarının her birini.

O gün, kimsenin ailemizi parçalamasına izin vermeden önce ailemin yanına gömüleceğime dair yemin ettim.

Ve şimdi Anissa tam da bunu yaptı.

Yumruğumu sıkıttığım eklemlerim beyazlaşıyor, intikam alma şansı için yanıp tutuşuyorum. Burnumdan nefesimi üflüyorum, ayak sesleri bana yaklaşıyor ve ağır bir el omzuma geliyor.

"Onu bulacağız, Rafail."

Daha dönüp ona bakmadan parfümünden amcam olduğunu anlıyorum. Karısı onu kendi oyuncakıymış gibi süslemeye bayılıyor. Siktir, belki de öyledir. "Yapacağız. Bu şehirde kimse bizden saklanamaz."

Dönüp rahibe bakıyorum, onu olduğu yerde sabitliyorum, nezaketi ve kontrolü korumaya kararlıyım. "Bu saçmalık için size ne borçlu olduğumu söyleyin, Peder."

"Hayır, hayır," diyor yüce gönüllülükle. "Ücret yok, Bay Kopolov. Beni kiraladığınız hizmeti yerine getirmedim."

Başımı iki yana salladım. "Buna minnettarım Peder, ancak Kilise tarafından verilen hizmetler için ödeme yapmamak son derece kötü bir şanstır. Tanrı'ya olan borçların bile ödenmesi gerekir, aksi takdirde sonuçlarını biliyoruz."

İtiraz etmeye kalkıştığında elimi kaldırıyorum, avuç içim ona dönük ve sözleri dudaklarında kalıyor. "Ve bana henüz hiçbir hizmette bulunmadığınla ilgili tüm o şeyleri anlatmana gerek yok. Tanrı'nın lanetini evimin üzerine çekmeyeceğim." Ona mizahsız bir gülümseme veriyorum, elimi cebime atıyorum ve cüzdanımı çıkarıyorum. Kalın bir banknot destesini soyup ona uzatıyorum. "Gıda kilerine de bağışta bulunacağım."

İyi şans kiliseye yapılan bağışlardan gelir.

"Teşekkür Bay Kopolov," diyor rahip, sesi titreyerek. Piç herhalde çatının çökmesini bekliyordu ya da belki de benim ona vurmamı bekliyordu. Bu konuda endişelenmesine gerek yok. Bunu hak ettiğini kanıtlamadıkça din adamlarına dokunmam.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Gelininizi bulduğunuzda," diyor gereksiz bir neşeyle, "hemen bana haber verin, buraya gelme sebebiniz olan töreni gerçekleştireyim. Söz veriyorum," diye ekliyor gülümseyerek.

"Herkes eve dönsün," diyorum kol düğmelerimi çözüp kollarımı sıvayarak.

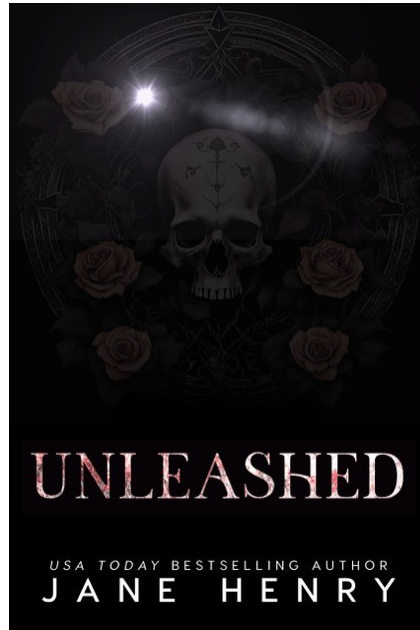
İşe koyulma zamanı.

Düşmanlarım geceleri yırtıcı hayvanlar gibi etrafımda dolaşıp kan kokusu alıyorlar. Sunakta bırakıldığım duyulur duyulmaz bana yaklaşacaklar.

Gece daha yeni başladı.

Morg'a gitmek ister misiniz?

Unlgashgd'ın kopyasını sipariş edin: 6 *Dark Engmigs to Lovgrs Romancg* adlı kitabınızı aşağıdaki resme tıklayarak sipariş edebilirsiniz (15 Kasım 2024'te temin edilebilir):

Jane
HENRY

Bitter ikolatanın ve renk çikolatanın büyüsüne kapılan US6 Hoday bgstsglling yazarı Jang Hgnry, shg'nnn okumayı sevdd     eylerr yazıyor - baskın alfa erkekler n ve onları knqlerrne gettren güçlü hgroinglerrn yer ald  , karakter s r kleyycc, tartışmasız romantzm. Shg, Bgllg'tn bgast'ı günden bu yana a k ve romanttzmmn gücüyle büyümüş ve sonunda kendd a k hhkayelerr n yazmaya karar vermm  tr.

[Jane'in Bülteni Jane'in
Web Sitesi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

